

Giới thiệu Ông Xã Ăn Vụng Xin Chùi Mép

Truyện Ông Xã Ăn Vụng Xin Chùi Mép kể về cô nàng có tương lai không được may mắn lắm chính vì cô đã gặp người đàn ông đó!

Bối hấn đã giữ lấy một bộ "phim" của cô, nếu không làm theo lời hấn cô sẽ phải hối hận cả đời...

Cô không còn cách nào khác đành phải xuống nước chịu trận trước mặt hấn. Khi cô kiêu mị trên giường, đều làm cho hấn không tự chủ quan tâm.
.Lục Hiên Vũ thế mới biết, nguyên lai hấn đã yêu cô vợ nhỏ này rồi! Mời các bạn theo dõi truyện sẽ rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ăn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương

Edit: Bun

Beta: Vô Phong

Đối với chuyện đi xem mắt này, Vu Linh San thật phần bài xích. . . . Một nam một nữ xa lạ chưa từng quen biết, chỉ với một lần gặp mặt lại trở thành người yêu hoặc vợ chồng chưa cưới, thật sự rất kì quái, nhưng hôm nay cô lại không thể không tới một buổi thân cận như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, trong suy nghĩ của mọi người, Vu Linh San là một cô gái ngoan ngoãn, rất xinh đẹp, thành tích tốt, tính tình lại ôn hòa, hiện tại tìm được một công việc tốt, ở trong một khu nhà giàu có nổi danh của trường nghệ thuật làm cô giáo dạy Piano, từ nhỏ đến lớn là một cô bé ưu tú, đều không cần người trong nhà quan tâm.

Nhưng đã tốt nghiệp đại học nửa năm, đã hai mươi ba tuổi nhưng lại không có lấy một người bạn trai, mọi người trong nhà đều bắt đầu lo lắng.

Vu Linh San không khỏi bĩu môi, là ai lúc trước cả ngày đều ân cần dạy bảo cô, không cho phép yêu đương, nếu cô không nghe lời liền đánh gãy chân. Cô không phải đã ngoan ngoãn nghe lời sao? Hiện tại cả ngày lại bắt đầu cầu nhau tại sao không có bạn trai. . . .

Hiện tại mọi người trong nhà đều bắt đầu quan tâm đến đại sự cả đời của cô, đặc biệt là mẹ cô, gần đây khi về nhà liền mang theo vài tấm ảnh chụp mấy tên đàn ông.

Vu Linh San nhàn nhạt cười, nhận lấy ảnh chụp, "Tự con chọn một cái." Vừa xoay người một khắc liền đem tất cả ảnh vứt vào thùng rác.

Bất quá vô luận như thế nào, đi út thích nhất làm bà mối của cô vẫn giúp cô sắp xếp một buổi thân cận, không biết là giới thiệu con trai nhà ai cho cô, muốn hôm nay cô nhất định phải gặp mặt người kia một lần.

Đi út này thật khó trị, so với mẹ thì cần nhẫn nại hơn! Vu Linh San mới đầu không đồng ý liền bị nói đến thần kinh suy nhược, không nhịn được nữa đành phải theo đi tới quán cà phê này một phen.

"Linh San, người này là tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị." Đi út rõ ràng đã hơn bốn mươi rồi nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ hào sảng của thiếu nữ, hai tay nắm lại chống lên bàn, đôi mắt tràn đầy trái tim hồng, ngẩng mặt lên trời. "Nếu đi mà trẻ lại hai mươi tuổi thì nhất định sẽ theo đuổi hấn!" Vu Linh San cảm thấy một trận ghê tởm.

Bất quá không thể không nói, ngay cả người kiến thức nông cạn như cô cũng biết "Lục Thị" là công ty sản xuất mỹ phẩm lớn nhất Đài Bắc, hoặc có thể nói là một "nhà máy tạo ra ngôi sao", bởi dưới cờ công ty có rất nhiều người mẫu chất lượng tốt, có người mẫu thậm chí đã bước trên sân catwalk quốc tế, đó là công ty duy nhất có thể so sánh với "Lăng thị" của anh họ cô Lăng Tuấn.

Còn về ông chủ của "Lục thị" Lục Hiên Vũ, hấn là một người hết sức bí ẩn, hầu như không có ảnh chụp truyền ra ngoài, được đồn đại như một nhân vật thần thánh, có vẻ ngoài tuấn tú tuyệt mỹ cùng với tiền tài địa vị không thể ước lượng được, hấn là hoàng tử trong mộng của các cô gái Đài Loan.

Nhưng Vu Linh San cô thì khác, cô cho rằng mình có điều kiện như vậy, không nhất thiết phải trông chờ bám vào kẻ quyền quý, bất quá không thể không nói, vận khí của cô không tệ lắm, người hôm nay cũng có thể coi là cực phẩm.

"Linh San, đây là cơ hội hiếm có, trăm năm khó gặp được một con rùa vàng như vậy, nếu không vì mẹ của hấn là bạn học cũ của di thi làm sao cháu có thể gặp mặt hấn được. Cháu phải biết hấn là một người cực kì bận rộn! Bất quá mẹ hấn thì cực kỳ xinh đẹp, trước kia là hoa hậu giảng đường của trường, cho nên Lục Hiên Vũ này khẳng định đẹp trai vô cùng." Thấy Linh San không tập trung, đi út liền đẩy cô, bắt mắt liếc mắt nhìn cô một cái, tiếp tục ba hoa chích chòe về người đàn ông này.

Vu Linh San thì nghe lấy lệ, trong lòng cũng chẳng để tâm, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra dáng vẻ ngoan ngoãn, bởi vì từ nhỏ đến lớn, cô đều học những trường học tốt nhất, đám con trai ưu tú chỗ nào cũng có cho nên cũng sẽ không vì mấy câu nói của đi út mà cảm thấy hứng thú với một người đàn ông xa

lạ.

Bởi vì di út nói đến sớm là một phẩm chất đạo đức tốt, cho nên Linh San bị bắt phải rời giường từ sớm để trang điểm, chải tóc. Vì thế lúc này cô thật mệt mỏi, không khỏi che miệng ngáp vài cái.

Cô cúi đầu, buồn bã lấy thìa khuấy khuấy ly cà phê thơm đậm đặc, trong đầu không khỏi suy nghĩ, cô chỉ mới vừa tốt nghiệp không lâu, cuộc sống tươi đẹp cũng vừa mới bắt đầu, cô mới không cần dùng một cuộc hôn nhân để trói buộc bản thân, mặc dù cô rất thích có gia đình, nhưng cô vẫn còn trẻ, hẳn nên có cuộc sống rực rỡ mới đúng.

Đang mải mê suy nghĩ, một người đàn ông mặc Tây trang liền xuất hiện trước mặt các cô, thanh âm trầm thấp lại dễ nghe, "Chào hai người."

Linh san nhìn thoáng qua điện thoại di động bên cạnh, dự tính thời gian vừa vặn phù hợp, không sớm cũng không muộn, trong lòng không khỏi khen ngợi người đàn ông này thật đúng giờ.

Vu Linh San chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông trước mặt, sắc mặt lập tức biến đổi, người đàn ông này cô đã gặp qua! Cùng lúc đó cô liếc thấy vẻ kinh ngạc lóe lên trong mắt người đàn ông này thì cô cũng hiểu được, hẳn cũng nhận ra cô. Chỉ là do có di út ở đây cho nên Linh San không thể thể hiện quá nhiều cảm xúc của mình, cô ưu nhã nhìn về phía người đàn ông kia nói: "Xin chào, mời ngồi."

Trong ấn tượng của Linh San, ông chủ của các công ty đều là một bộ mặt béo phệ, nhưng người trước mặt cô hoàn toàn bất đồng. Đúng như trong lời đồn đại, hẳn có một gương mặt tuấn mỹ vô cùng như được điêu khắc, gương mặt tràn đầy khí phách, trán cao no đủ, lông mày đen rậm nhếch lên, dưới lông mày là đôi mắt lạnh lùng lộ ra vẻ kiêu ngạo, đôi môi hơi mỏng gọi cảm khê nhếch lên.

Không thể không nói, đó là một người đàn ông có khí chất, có phong độ. Nếu lúc trước chưa từng đụng chạm, Vu Linh San có thể sẽ thay đổi suy nghĩ ban đầu của mình, cùng hẳn ở chung một chỗ.

Sau khi Lục Hiên Vũ ngồi vào chỗ, hai mắt của di út sáng lên, gắt gao nhìn chăm chăm hẳn, vẻ mặt háo sắc vô cùng rõ ràng. Vu Linh San không khỏi đẩy di một cái, nếu không cô cũng không thể đảm bảo di sẽ đột nhiên chảy nước miếng, vậy thì thật mất mặt.

Bị cô đẩy một cái di út liền hồi phục lại tinh thần, bắt đầu giới thiệu hai người với nhau, sau đó liền tìm một lý do vụng về rời đi.

Di út vừa mới rời đi, ánh mắt Vu Linh San liền đột nhiên trở nên sắc bén, khuôn mặt dịu dàng nho nhã cũng mang theo vài phần tức giận, cô cười lạnh một tiếng, mang theo vài phần đùa cợt: "Thì ra là anh chính là Lục Hiên Vũ? Hừ, không nghĩ tới người đàn ông nổi tiếng như vậy, cũng sẽ đi thân cận."

Lục Hiên Vũ cũng không nói gì, đôi mắt lạnh nhạt mà xa cách, lạnh lùng liếc cô một cái. "Hôm nay sở dĩ tôi đến đây vì không muốn mẹ tôi cứ nhắc đi nhắc lại, lại nghe nói đối phương là một cô gái tốt, tôi vốn đang mang theo vài phần hy vọng, bất quá sau khi nhìn thấy cô thì . . . đặc biệt ngán." Nói dứt lời cũng không thèm nhìn Linh San, hướng người phục vụ gọi một ly cà phê.

"Anh . . ." Đôi mắt Vu Linh San nhú lại, đôi mắt xinh đẹp mang theo vài phần tức giận, nhưng hiện tại so với người đàn ông trước mặt, cô bực tức không nói nên lời.

"Tiểu thư, tôi đối với cô một chút hứng thú cũng không có, xin tùy tiện." Hắn giơ tay ra.

Linh San nắm chặt hai tay, thực sự sợ bản thân mình không nhịn được mà cho hắn một cái tát, lại thoáng nhìn thấy di út ở cách đó không xa, cô đành cố gắng bình tĩnh lại. Di út cũng thật là, rõ ràng nói cùng bạn đi dạo phố, khi không lại ở đây quan sát mình.

Nhìn thấy Vu Linh San đang nhìn mình, di út còn thể hiện một tư thế cố gắng lên, Vu Linh San chỉ sợ di út trở về sẽ nói gì với mẹ, lập tức đổi một nụ cười tươi tắn.

Hắc, địch không động ta không động, nếu đã đến đây rồi, tốt hơn là nên ngồi lại một lát.

Lục Hiên Vũ nhìn theo tầm mắt của Vu Linh San, cũng hiểu ra cái gì, lạnh lùng cười một tiếng.

Vu Linh San tức giận trừng mắt liếc hẳn một cái, thấp giọng nói: "Đồ đàn ông hèn hạ vô sỉ, xấu xa, hẹp hòi, tôi cũng rất chướng mắt với anh, cô gái nào gả cho anh đúng là xui xẻo, hừ!"

"Thưa tiểu thư, xin cô không cần đem những tội danh này gán lên người tôi, làm ơn xem kĩ lại khuyết điểm của mình một chút, chân tay vụng về, lại thêm tâm địa bất chính . . ."

Vu Linh San lần nữa bị chọc tức: "Tên đàn ông thôi! Hoa không tước!"

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt chính là một thắng trước.

Vu Linh San cùng bạn thân hẹn nhau đi trượt băng! Vu Linh San ca hát, đánh đàn luôn luôn không thành vấn đề, duy chỉ có vừa đụng đến thể dục là không được.

Lúc vừa bắt đầu, mấy người bạn tốt còn dắt cô đi từ từ, nhưng một lát sau Vu Linh San vẫn không nắm giữ được một chút bí quyết nào, mấy người dạy cô cũng không chịu được nữa, thực sự cảm thấy Vu Linh San quá ngốc nghếch, nếu cứ dắt cô đi một ngày một đêm chắc cô cũng không thể học được!

Vu Linh San cũng không phải không biết xấu hổ làm phiền tới mọi người, liền ngoan ngoãn tự mình trượt. Một mình cô phải đứng vịn tay vào lan can, nhìn thấy một đứa bé khoảng 7, 8 tuổi đáng yêu đang trượt băng một cách điêu luyện, cô không khỏi hâm mộ.

Một bé gái bên cạnh nói: "Chị à, chị phải cố gắng trượt mấy lần, ngã càng nhiều càng tốt, nếu không vĩnh viễn sẽ không biết trượt băng đâu."

Vy Linh San cảm thấy có lý, tin lời cô bé nói liền buông lan can ra trượt đến chính giữa sân băng.

"Rầm!" Hai cái móng hoa lệ đặt xuống sân trượt băng làm cô đau không chịu nổi, thật vất vả đứng lên, một người đàn ông la lo lướt nhanh qua người cô làm cô hoảng sợ lại ngã sấp trên mặt sân.

Cô ngơ ngác ngồi dưới đất, thấy người đàn ông phía trước xoay đầu lại nhìn cô một cái. Khuôn mặt hắn rất tuấn mỹ, bản thân cô cũng là một cô gái bình thường, nhìn thấy đàn ông đẹp như vậy liền bị mê hoặc, nhìn trộm hắn vài lần. Trong mắt hắn chậm rãi xuất hiện vài tia không vui, lắc mình một cái biến mất trong đám người.

Vu Linh San mở lớn hai mắt, trong lòng có một thanh âm đang nói: đàn ông như vậy, thật đúng là bên ngoài nạm vàng, bên trong thối rửa, hù dọa người ta té ngã cũng không nói một câu xin lỗi.

Lúc này, Vu Linh San mới từ từ bò dậy, tên đàn ông kia tựa hồ đã trượt xong một vòng, lại một lần nữa lướt qua người cô, làm cô sợ lại hoảng sợ, lần nữa té ngã trên sân.

Nếu lần đầu tiên hắn vô ý, lần thứ hai hắn tuyệt đối cố ý!

Vu Linh San cái gì cũng không thèm quan tâm nữa, tháo giày trượt băng ra chân trần chạy tới trước mặt hắn, giang hai cánh tay ra. Người kia giống như thực sự hưởng thụ cảm giác trượt băng, khép hờ hai mắt, việc Vu Linh San đột nhiên xuất hiện hắn nhất thời chưa phát hiện, tuy dùng chân đứng lúc nhưng cả người vẫn ngã nhào về phía trước theo quán tính.

Vu Linh San đáng thương lại một lần nữa ngã sấp xuống, hơn nữa còn bị người ta đè lên người, trong nháy mắt sắc mặt cô liền thay đổi, rất đau, đau vô cùng.

Vu Linh San đau đến nước mắt ứa ra, lại nghe tên đàn ông kia đẩy cô ra, lạnh lùng nói: "Đừng nghĩ giờ trò với tôi, đừng nghĩ rằng chỉ như vậy là có thể khiến tôi chú ý đến cô."

Chỉ trong chốc lát toàn bộ sự tức giận, khúat nhục đều dồn lên đầu!

Đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ nhặt bình thường, bất quá là hắn đụng phải cô, chỉ cần hắn chịu xin lỗi cô là được! Thế nhưng một câu "thật xin lỗi" cô cũng không nghe được, lại còn phải bị người này sỉ nhục, người này nghĩ cô đang làm cho hắn chú ý tới cô sao? Đúng là một con chim công tự yêu bản! Vu Linh San ném đi vẻ điềm đạm nho nhã thường ngày, liền tiếp mắng xa xả vào mặt hắn, mắng tới mức mặt hắn đen hơn phần nửa.

Cô vốn là người rộng rãi, nhưng chỉ có chuyện này là so đo, bởi vì cảm giác bị người khác hiểu lầm thật tệ.

Lúc này, Vu Linh San ngồi đối diện hắn, uống một ngụm cà phê rồi nói: "Lục tiên sinh, nếu hôm nay anh nói một tiếng xin lỗi với tôi thì giữa chúng ta coi như không có chuyện gì xảy ra."

"Vu tiểu thư, cô có chứng vọng tưởng sao?" Lục Hiên Vũ cười lạnh một tiếng, xoay đầu lại tao nhã cười với người phục vụ đưa cà phê đến cho hắn: "Cám ơn!"

Thái độ đối lập rõ ràng của hắn làm Vu Linh San tức giận vô cùng, nhưng lại không làm được gì! Vu Linh San tiếp tục ngồi một lát, vừa thấy đi út rồi đi liền không khỏi tức giận nói: "Hoa Khống Tước, tôi nói cho anh biết, tôi từ đầu đến cuối đều không có ý với anh! Điều kiện của tôi tốt như vậy sao lại thích kẻ biến thái tự yêu bản thân như anh? Cho nên không cần tự đề cao bản thân mình, mau mau nói xin lỗi tôi đi."

Lục Hiên Vũ đang uống cà phê lập tức ngừng đầu lên lạnh nhạt liếc cô một cái, nhìn một hồi lâu mới chậm rãi nói: "Phụ nữ thích tôi xinh đẹp hơn cô chỗ nào cũng có, ôn nhu hơn cô chỗ nào cũng có. Phụ nữ luôn dùng mọi cách để hấp dẫn tôi, còn thích chơi trò lật mềm buộc chặt, nhưng tôi không có một chút hứng thú nào với những cô gái có tính toán như thế! Tiểu thư, nhìn cô cũng đâu còn nhỏ nữa, đừng lãng phí thời gian của tôi, cũng đừng lãng phí tâm tư trên người của tôi. . . ." Nói xong liền gọi phục vụ tính tiền, để lại Vu Linh San ngồi ngây ngốc, há hốc miệng tại chỗ.

Khống Tước chết tiệt, tên đàn ông dê tiện! Thật xấu xa.

Sau khi trở về nhà, đi út vẫn còn ở nhà cô, đang vừa nói vừa cười với mẹ cô. Vừa thấy cô trở lại liền đồng loạt nhìn về phía cô, luôn miệng hỏi cô thân cận như thế nào.

Thường ngày, Vu Linh San là một đứa nhỏ nhu thuận, nói chuyện giọng cũng nhỏ nhẹ. Nhưng hôm nay có thể nói là giận đến điên lên, giọng nói có chút ác liệt, sắc mặt cũng không được tốt. "Con cùng hắn một chút quan hệ cũng không có!" Nói xong thở hộc hộc trở về phòng.

Đi út không khỏi kinh ngạc há to miệng, "Đứa nhỏ này, sao lại như vậy? Lúc em đi vẫn còn thấy nó cười vui vẻ."

"Không phải là làm hỏng chứ?" Vu mẹ có chút thất vọng thở dài.

Một đêm này, Vu Linh San mất ngủ. Từ nhỏ đến lớn cô đều là một cô gái ngoan, đồng thời có thể coi là một đóa hoa trong nhà ấm. Ở nhà có cha mẹ

che chở, bên ngoài có bạn bè giúp đỡ, việc lần này đối với cô là một đả kích trầm trọng. Cái tên họ Lục kia cứ nhiên dùng những lời như vậy đả kích cô, loại khuất nhục như vậy nghẹn trong lòng thật là khó chịu, cô cảm thấy lồng ngực mình phập phồng, sắp nổ tung, trần trọc trở mình, uất ức không chịu nổi.

Cô nghĩ, nếu có cơ hội, cô nhất định sẽ phải trả thù.

Bởi vì cô trở nên khác thường, chuyện thân cận này tạm thời bỏ sang một bên, cũng không ai dám nhắc tới trước mặt cô nữa. Vu Linh San hết sức hài lòng với việc này, nếu như mọi người hỏi, cô thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Có lẽ cô sợ tên kia đi khắp nơi tuyên truyền cô từng “quyền rũ” hắn, càng lo sợ hắn nói với đàn ông khắp nơi cô là một cô gái hung dữ.

Bất quá may mắn, nhiều ngày trôi qua, cô cũng không nghe được tin đồn gì, vốn tưởng mọi chuyện cứ như vậy trôi qua, trời yên biển lặng.

Nhưng chuyện này không biết như thế nào đã bị anh họ Lăng Tuấn của cô biết được.

Bệnh đau dạ dày của Lăng Tuấn tái phát, mọi người trong nhà muốn Vu Linh San giúp Lăng Tuấn tìm một người làm nữ, vì chuyện này, Lăng Tuấn gọi điện thoại cho Linh San tùy ý nói vài câu, cuối cùng lại nói: "Linh San, nghe nói em cùng Lục Hiền Vũ đang kết giao?"

“A?” Đây là chuyện gì đây, cô không khỏi cười nhạo một tiếng.

“Anh và hắn coi như bạn học hờ, hắn hay xem thường người khác, tính khí cũng có chút xấu, bất quá nếu cùng chung sống coi như không tệ.” Sau đó Lăng Tuấn cúp máy.

Vu Linh San 囧 rồi, ngoại trừ tính tình xấu, hay xem thường người khác, người không tệ???

Một tháng trôi qua, hận thù trong lòng cũng đã chậm chậm tiêu hóa bớt, bản thân coi như bị chó cắn một cái, vết thương đã được băng bó kỹ nên cũng chẳng cần so đo với hắn làm gì!

Nhưng anh họ lại đột nhiên gọi điện đến nói với cô, hôm nay là sinh nhật của Lục Vũ Hiền, hy vọng cô có thể xuất hiện cho hắn một kinh hi. Vu Linh San đang muốn cự tuyệt thì Lăng Tuấn đã nói địa chỉ của quán bar, còn dặn dò: "Anh đã lỡ nói rồi, em phải đến."

Vu Linh San nghiêng răng nghiêng lợi, ông anh họ này, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, chỉ làm theo ý mình, căn bản là không để ý đến ý của đối phương. Thật là quá đáng!

Vu Linh San tức giận bỏ điện thoại xuống, trong lòng suy nghĩ, mình cùng hắn một chút quan hệ cũng không có, cần gì phải đi? Vì vậy cô lại tiếp tục lật xem quyển tiểu thuyết mới mua, gần đây cô si mê tiểu thuyết đam mỹ, hai soái ca ở trên giường lăn qua lăn lại, nghĩ đến đó liền chảy nước miếng.

Xem một hồi, trong đầu liền nảy ra một ý tưởng xấu xa, khỏe môi không tự chủ được nhếch lên.

Lục Hiền Vũ, tôi muốn bỏ qua cho anh, nhưng lão thiên gia lại không muốn tôi bỏ qua cho anh!

Cho nên . . . biểu tình gian xảo như vậy thực sự không phù hợp chút nào với hình tượng thực nữ thường ngày của cô, nhưng cô đâu có biện pháp nào khác? Ở nhà cô tuân theo gia giáo làm một cô gái ngoan ngoãn, nhưng thời gian còn lại, cô tình nguyện trở lại là chính mình.

Trước khi đến quán bar, Vu Linh San hào hào trang điểm một phen, trước mặt tên Hoa Khổng Tước kia cô cũng không thể đánh mất sức quyến rũ của bản thân! Ngoài ăn diện, cô còn chuẩn bị ba món đồ là máy ảnh, xuân dược mua qua mạng, còn có một cây gậy tầm quất lớn!

Cô muốn làm gì đây? Đương nhiên là chinh người!

Trên đường đi đến quán bar, cô vẫn luôn cười, cười đến như tên trộm!

Hoa Khổng Tước kia, lần này nhất định phải làm cho anh thân bại danh liệt, làm cho anh giống như gặp phải quỷ, không cần biết bộ dạng anh lớn lên đẹp trai cỡ nào, chỉ cần biến anh thành trò hề, sau này anh cái gì cũng không còn rồi.

Khi Vu Linh San đến quán bar, phát hiện nơi này có năm sáu người đàn ông, trên bàn ngoại trừ toàn bia còn một chiếc bánh gato lớn, vô cùng không hòa hợp với đám đàn ông khí chất anh tuấn này, cô nhìn thấy không khỏi khẽ mỉm cười.

Vu Linh San mặc một chiếc áo sơ mi ren, kết hợp cùng một chiếc váy hồng rất thực nữ, bộ dạng thoạt nhìn như một cô bé, khẽ mỉm cười, không khỏi làm người ta nghĩ tới hai chữ khuynh thành.

Trừ bỏ Lục Hiền Vũ cùng Lăng Tuấn, những tên khác không khỏi kinh hãi. Lăng Tuấn rất tự nhiên giới thiệu cô với mọi người: "Đây là em họ của tôi, Vu Linh San, cũng là bạn gái của A Vũ."

Lục Hiền vũ thoáng nhíu mày một cái, trên mặt hiện lên một tia không vui, những tên còn lại không còn là kinh hãi nữa mà là ngây người như phỗng. Một tên đàn ông tên có đôi mắt hoa đào hiếu kỳ nói: "Tiểu Vũ, bạn gái cậu không phải có người mẫu kia sao?"

“Không phải là siêu sao quốc tế kia sao?”

“Không phải là cô người mẫu của Tân Tú sao? Hình như tên là Elena?”

Lục Hiền Vũ đen mặt, ho một tiếng không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Độ Xin Chùi Múp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Bun

Beta: Vô Phong

Lăng Tuấn lạnh nhạt nói: “Đó chỉ là tin đồn mà thôi, đây mới là bạn gái hàng thật giá thật.”

“Đúng, đúng!” Cả đám đàn ông đều gật gù đầu, “Chúng tôi nhớ nhầm rồi, nhớ nhầm.”

Vu Linh San thấy cả đám đàn ông cẩn thận đem tầm mắt đặt lên trên mặt cô, nhìn xem cô có tức giận hay không, hoặc có cảm thấy ửng hay không, bất quá cái gì cũng không thấy. Mục đích hôm nay cô đến đây không phải vì ghen mà là vì báo thù.

Bọn họ nhường chỗ trống bên cạnh Lục Hiền Vũ cho Vu Linh San, cô cũng thoải mái ngồi xuống.

Lục Hiền Vũ từ đầu đến cuối cũng không thèm để ý đến cô, bất quá Vu Linh San cũng không để ý đến hắn, hai người là kẻ thù nha, làm sao có thể nhanh như vậy đã bắt chuyện với nhau! Mọi người cũng không nghi ngờ gì, chỉ cho rằng do những lời thô tục vừa rồi khiến giữa hai người xuất hiện khoảng cách.

Lăng Tuấn thấy không khí không được tự nhiên, đang muốn nói vài lời thì vừa lúc điện thoại reo, hắn bắt máy: “Ừ, được, tôi biết rồi.” Vừa cúp máy hắn liền nói với mọi người, “A Vũ, nhà tôi có chút việc, tôi đi trước, mọi người cứ tiếp tục vui vẻ, về phần Linh San, làm phiền cậu rồi.”

Lục Hiền Vũ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lăng Tuấn một cái, rồi đáp ứng ừ một tiếng. Lúc này Vu Linh San ở phía sau nhẹ nhàng thở ra hơi, cô mới không dám biểu hiện như vậy trước mặt anh họ.

Chẳng qua không khí hiện tại thật lúng túng.

Bọn họ thì vẫn nhìn cô cùng Lục Hiền Vũ chằm chằm, nửa muốn nói nửa lại thôi, giống như nhìn như vậy có thể tăng thêm mấy phần gian tình.

Vu Linh San trầm nghĩ, Lục Hiền Vũ không nói rõ quan hệ thực sự giữa cô và hắn cũng là đã giữ mặt mũi cho cô, cô cũng không hy vọng tên Hoa Không Tước này có thể làm gì khác. Cô cầm một cái ly, rót rượu vào trong, đồng thời có một ít bột trắng theo kẽ tay lặng lẽ rơi xuống.

Sau đó cô cầm ly rượu đưa đến trước mặt Lục Hiền Vũ, về mặt chân thành nói: “Hiền Vũ, chúc anh sinh nhật vui vẻ, hàng năm đều có hôm nay, hàng tháng đều có hôm nay.”

Lục Hiền Vũ khẽ híp mắt một cái, tinh quang đảo quanh hốc mắt, thẳng tắp quan sát cô, trong mắt lóe lên vài phần khó hiểu. Nhìn thấy ý cười nhợt nhạt trong mắt liền lập tức sáng tỏ thông suốt, hắn nhận lấy ly rượu cô đưa đến, dùng ngón cái vuốt ve mép ly, sau đó khuôn mặt rõ ràng càng ngày càng sát gần lại khuôn mặt cô.

Bởi vì hắn đến gần, Vu Linh San có chút sợ hãi không biết nên làm sao, khoảng cách gần như vậy, làm cho trái tim cô có chút hoảng loạn, chiếc mũi tinh xảo cao ngất của hắn nhẹ nhàng cọ lên mái tóc cô, hơi thở ấm áp phun trên vành tai cô, mang theo một sự dụ hoặc.

Lục Hiền Vũ cười ha ha, đôi môi lạnh bạc ghé sát tai cô thấp giọng nói: “Vu tiểu thư, hôm nay vì sao lại đưa tới cửa, tuồng của cô vẫn chưa diễn xong sao?”

“Anh mới” Vu Linh San còn chưa nói hết, liền nghe được tiếng vỗ tay cùng tiếng reo hò của mọi người, thì ra Lục Hiền Vũ đã uống cạn ly rượu.

Đối với việc này, bên môi Vu Linh San nở một nụ cười giảo hoạt, trong mắt có mấy phần mừng thầm.

Lục Hiền Vũ uống xong rượu, lại đem một ly rượu đầy đưa đến trước mặt Vu Linh San. “Cám ơn cô hôm nay đến dự sinh nhật tôi, nếu không chê, tôi mời cô uống một ly.”

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc đối với việc bọn họ giữ lễ nghĩa với nhau, nhưng cũng cảm thấy đây có lẽ là một phương thức ở chung giữa hai người khác loài.

Vu Linh San không nghi ngờ gì, nâng ly rượu uống không còn một giọt, uống xong rượu, lau miệng, nghe nói xuân dược này hiệu quả rất nhanh, nhẹ

nhàng đẩy Lục Hiền Vũ một cái, nhẹ giọng nói bên tai hắn: “Nếu như anh không muốn mất thể diện thì đến phòng 203, chúng ta hào hào nói chuyện.” Nói xong cô liền xách túi của mình rồi đi trước.

Đáy mắt Lục Hiền Vũ lướt qua một tia cười nguy hiểm, cũng biết ly rượu vừa rồi có vấn đề, nhưng hắn làm sao có thể ngốc như vậy? Cho nên lúc đến gần cô, trong nháy mắt hắn đã đổi một ly rượu khác, còn ly rượu có vấn đề kia lúc này đã tiến vào trong bụng của cô rồi.

Hắn vốn không muốn đi, nhưng lại nghĩ tham gia nào nhiệt cũng tốt, nhìn xem cô tính chơi trò gì! Quyết định xong, hắn liền đứng lên tạm biệt mọi người, cũng không ai giữ hắn lại, trong mắt mọi người mang theo mập mờ, chuyện như vậy trong lòng hắn là biết rõ không phải sao?

Vu Linh San vào trong phòng, từ trong túi lấy ra cây gậy tẩm quất giấu dưới gối đầu, lại đem máy ảnh đặt ở một góc khuất, chỉ cần chờ tên đàn ông phát dục kia đi vào Hừ, chờ một lát chụp hình hắn thoát y, lại bạo hoa cúc của hắn! Sau đó đem ảnh nude của hắn tung lên mạng, hắc hắc

Bộ dáng cười gian của cô rất đáng yêu.

Nhưng không đợi cô hưng phấn xong, cô đột nhiên cảm giác cơ thể mình trở nên thật kì quái, cả người đều trở nên rất nóng, một cổ xôn xao bắt đầu lan tràn trong thân thể như muốn bùng phát, hai chân của cô ngày càng mềm, cô khó chịu ngồi chồm hồm xuống, gắt gao ôm lấy chính mình, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, thân thể ẩm ướt, làn da cũng bắt đầu bị nhuộm một màu hồng phấn, khuôn mặt cô trở nên ửng hồng, ngay cả hai tai cũng không ngoại lệ.

Lục Hiền Vũ khẽ cúi người, mắt nhìn xuống cô gái đang bị tiêm nhiễm sắc dục trên mặt đất. Cô kiêu như vậy, mị như vậy, thật đẹp a! Hắn chẳng những không thông cảm với cô mà còn mang theo vài phần cười lạnh: “Vu tiểu thư, tôi đã nói với cô, loại tạp kĩ này không nên làm thì tốt hơn, hôm nay cô không những không trốn được gà mà còn mất luôn năm gạo, dám đem bản thân mình làm thử nghiệm, khổ sở như thế chứ?”

Vu Linh San cứng rần cứng môi, không để cho bản thân phát ra âm thanh. Cô túm lấy ống quần hắn, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ, “Là anh, là anh, tên Không Tước này! Hèn hạ, đề tiện!”

“Vậy sao?” Lục Hiền Vũ vuốt cằm của mình, “Cô tự làm tự chịu . . . chính cô từ từ hưởng thụ, tôi phải đi trước!”

“Không, không cần . . . ” Vu Linh San nghe được hắn muốn đi, cảm thấy sự xôn xao này càng dâng lên lợi hại, cô chỉ cảm thấy ý thức của mình đều đã biến mất, lúc này cô chỉ muốn thứ gì đó hung hăng an ủi mình, cô dùng sức ôm lấy bắp đùi hắn, “Tôi rất khó chịu . . . rất khó chịu, ô ô . . . ”

Mặc dù bản thân Lục Hiền Vũ từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng hắn không phải là một kẻ tùy tiện, đối với người phụ nữ mới gặp mặt vài lần, hắn không có ý định cũng không có hứng thú.

Nhưng mị thái của cô thật sự rất đẹp, nếu như hắn chậm trễ rồi đi, hắn thực sợ mình sẽ không nhìn được mà ăn cô. Nhưng lúc này, cô đang khổ sở cầu xin mình, tựa hồ có chút không đành lòng bỏ cô lại.

Do dự một lát, hắn thở dài một tiếng, ôm lấy cô đi vào phòng tắm, sau khi đặt cô trong bồn tắm liền mở nước ở mức lớn nhất khiến cho dòng nước lạnh như băng chảy vào bên trong bồn tắm, vừa xả nước vừa lạnh nhạt nói: “Thật xui xẻo, sinh nhật hôm nay đều bị cô phá hủy, bây giờ còn phải giúp cô dập lửa! Tôi cũng không biết có thể dập hết lửa của cô hay không, dù sao cũng có thể làm cho cô thấy dễ chịu hơn một chút.”

Bởi vì tiếp xúc với nước lạnh, Vu Linh San cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cúi đầu thở dài một tiếng, nhắm mắt lại bất động.

Lục Hiền Vũ xoay người đi ra khỏi phòng tắm, hắn đang ngồi trên giường, vốn muốn ngồi một lát đợi cô không sao sẽ rời đi, nhưng đột nhiên hắn nhìn thấy chiếc máy ảnh ở trong góc, lửa giận như vũ bão bốc lên đầu! Con người sắc bén tỏa ra hàn băng, đôi môi mỏng lạnh mím chặt, người phụ nữ này, dám cả gan có chủ ý như vậy với hắn?

Đang lúc hắn nổi giận, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, một cô gái toàn thân ướt đầm loạng choạng bước ra từ phòng tắm. Y phục ướt sũng có chút nhìn xuyên thấu, bao quanh vóc dáng uyển chuyển của cô, vô cùng gợi cảm, thập phần mị hoặc lòng người. Hai mắt cô nhắm nghiền, sắc mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập, mơ hồ nói điều gì đó.

Lục Hiền Vũ nhìn cô, chỉ cảm thấy một loại cảm giác ngay cả bản thân hắn cũng không bắt được. “Àm” một tiếng, trong đầu hắn như muốn nổ tung, hắn cúi đầu rống lên: “Vu Linh San!”

Vu Linh San chỉ cảm thấy nóng, dòng nước lạnh như băng kia không có cách nào thỏa mãn cô, cô nghĩ cô cần một Nguru Lang [1], một người đàn ông có thể lấp đầy cơ thể cô đơn lạnh lẽo của mình, cô mơ mơ màng màng đi ra, thấy một người đàn ông đang nằm trên giường, không khỏi cười hắc hắc nói: “Tôi vừa định đi tìm Nguru Lang, Nguru Lang liền từ trời rơi xuống, thật tốt. Tới đây, tới đây, để chị ôm một cái!” Cô cười khúc khích tiến lên phía trước, đem cả thân mình áp lên trên người Lục Hiền Vũ.

[1]: trai nhảy, trai bao =]]

Lục Hiền Vũ theo bản năng đẩy cô ra, cô lại bắt khuất dán vào, đem tất cả đường cong xinh đẹp của mình áp lên trên người hắn.

Đường cong của đàn ông và phụ nữ tựa hồ trời sinh phù hợp với nhau, lúc này kể cùng một chỗ, cọ xát lẫn nhau, sự kiên trì trong lòng hắn đang ầm ầm sụp đổ, gầm nhẹ nói: “Trước tiên cởi bỏ quần áo.” Nói xong cũng vươn tay tháo bỏ quần áo ướt nhẹp trên người cô, đem thân thể xinh đẹp của cô phơi bày ra.

Ánh đèn bên trong phòng chiếu lên làn da trắng nõn mềm mại của cô, càng phát ra quyến rũ mê hoặc. Hắn ngơ ngác nhìn cô, cô lại một lần nữa nhào về

phía hần, giờ trò trên người hần. Cô không ngừng dùng hạ thể của mình cọ vào thân mình hần, theo bản năng muốn làm cho cơ thể mình thoải mái, trong thanh âm của cô có một loại nỉ non muốn khóc, lại có vài phần làm nũng, “Tôi thật khó chịu, thật khó chịu, người tôi nóng quá, nóng quá Cậu mau giúp chị đi”

Trên trán Lục Hiên Vũ xuất hiện mấy cái hắc tuyến, người phụ nữ này

Hần vừa cởi quần áo của mình, vừa không chút thương ha tiếc ngọc nào ném cô lên giường, cả người bao phủ lấy cô, dùng sức hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Lục Hiên Vũ lấy làm kì lạ, người phụ nữ này sau trúng xuân dược không hề phản kháng, thấy đàn ông liền ôm. Nhưng kỹ thuật hôn thì không hề lưu loát, bất quá hần cũng không kỳ quái, nghe mẹ hần từng nói qua cô là một cô bé nhu thuận, chưa từng kết giao bạn trai.

A, như vậy nụ hôn đầu tiên của cô, còn có đêm đầu tiên đều là của hần, ý nghĩ này không khỏi làm hần có chút hưng phấn nho nhỏ, đàn ông mà, đôi lúc có chút thích người tình cảm trong sạch, hoặc nói là xử nữ.

Mỗi lưỡi của Lục Hiên Vũ công kích đến, hơi thủ của Vu Linh San càng trở nên hỗn loạn, dục vọng càng trở nên kịch liệt, không tự chủ dùng đôi chân mảnh khảnh của mình cuốn lấy phần eo của hần, không ngừng dùng lửa nhiệt nóng bỏng ở nơi ẩm ướt của cô cọ xát vào thân thể của hần.

Lục Hiên Vũ không khỏi bật cười, chọc giận tiểu yêu tình này thật khiến bản thân vui vẻ, cô đã không kịp đợi nữa, vội vã như vậy, hai mắt mang theo khát vọng nồng đậm.

Nhưng hần cho rằng thời gian còn chưa tới.

.

Vốn muốn trả thù hần, hiện tại cư nhiên chính mình gặp hạn Cô che mặt, không biết nên nói gì.

Tên đàn ông đáng ghét này vẫn đang cười, “Như thế nào? Nếu tôi đem đoạn phim này đăng lên mạng, cô nghĩ cô nên làm sao bây giờ?”

Vu Linh San không thể tin được ngẩng đầu lên nhìn hần, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận, trải qua một đêm chiến đấu, dục vọng đã tiêu tán một chút, cô muốn cướp mấy ảnh trong tay hần, thế nhưng hần lại giờ lên thật cao: “Thế nào? Sợ sao?”

Vừa lúc đó, cửa phòng đột nhiên bị người nào đó mở ra

Anh họ Lăng Tuấn của Vu Linh San, cứ như vậy ngây ngốc đứng ở cửa, nhìn thấy hai người lỏa thể tựa hồ đang chơi đùa, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, liền nhanh chóng đóng cửa lại, không để cho ánh sáng hữu phía sau phải lúng túng.

Lăng Tuấn nghe nói Vu Linh San cả đêm không về, liền đến đây tìm, bất quá vừa rồi vẫn không có ai tới mở cửa, cho nên mới nhờ nhân viên phục vụ tới mở cửa, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng không nghĩ tới bọn họ vừa mới quen nhau cư nhiên có thể phát triển đến trình độ này.

Vu Linh San đỏ bừng mặt, á một tiếng, vội vàng kéo chăn che kín cơ thể mình, cũng hiện lên một tia kinh ngạc, đến lúc này mới phát hiện trình tiết của mình đã khó giữ, thanh danh cũng khó giữ, thậm chí còn phải lo lắng đến đoạn phim tình ái của mình Nghĩ như vậy liền nhào lên giường ôm chần, ô ô khóc lớn.

Lục Hiên Vũ vốn cảm thấy cô là một nha đầu nhanh nhẹn nhanh miệng, có mấy phần khác những cô gái khác, lúc này lại thấy cô khóc thành bộ dạng này không khỏi có chút kinh ngạc, ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ đầu của cô: “Này, đừng khóc.”

Vu Linh San vẫn tiếp tục khóc, khóc đến hoa lê đài vũ, Lục Hiên Vũ nghe có chút phiền não liền xóa đoạn phim kia đi: “Được rồi, được rồi, dù sao tôi cũng chiếm tiện nghi của cô, phim tôi cũng đã xóa, chúng ta không ai nợ ai nữa.”

Vu Linh San cũng không biết mình khóc bao lâu mới hết tức giận, khóc đến mệt, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lục Hiên Vũ một tay cầm điện thoại di động, tay còn lại cầm một điều thuốc, lông mày nhíu chặt không biết đang suy nghĩ điều gì. Hần thấy cô ngừng khóc, thấp giọng nói: “Cô đi tắm đi rồi mặc quần áo vào, tôi đưa cô về nhà.”

“Hả?” Vu Linh San khó hiểu.

Lục Hiên Vũ cũng không để ý tới cô, tự mình đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ liền ra ngoài thay quần áo trước.

Vu Linh San vẫn bất động, Lục Hiên Vũ trừng mắt liếc cô một cái: “Cô nghĩ cứ như vậy về nhà sao?” Hần ngụ ý nhìn chăm chăm vào bắp đùi của cô, Vu Linh San theo tầm mắt của hần nhìn lại, trên đùi có rất nhiều chất lỏng không biết tên

Cô vội vàng ôm cái chăn đơn chạy vào phòng tắm, nhìn trên người đầy những vết xanh xanh tím tím, không khỏi đỏ mặt xấu hổ, đành phải vội vàng tắm rửa một phen.

Sau khi đi ra, Lục Hiên Vũ liền dẫn cô xuống lầu ăn cơm, chẳng qua Linh San ăn không vô, chỉ qua loa vài miếng liền buông đũa xong, cô cảm thấy ngực cô rất buồn bực, rất khó chịu.

Lục Hiên Vũ thì tâm tình rất vui vẻ, cũng không quản cô, ở trước mặt cô ung dung thong thả ăn, còn ăn thêm một chút thức ăn của cô, ăn xong tâm tình

càng tốt hơn.

Lục Hiền Vũ đưa cô về đến cửa nhà, đưa máy ảnh giao vào tay cô, thân nhiên nói, “Về sau làm chuyện gì đều phải suy nghĩ kỹ càng xem, chuyện đó rất cuộc có đáng làm hay không.”

Vu Linh San không vui khi nghe hẳn thuyết giáo, lạnh lùng hừ một tiếng, tiện nghi gì cũng bị hẳn chiếm hết rồi, hẳn đương nhiên cái gì cũng có thể nói!

Cô dùng sức giật lấy cái máy ảnh, về mặt âm trầm không biết phải nói gì. Lục Hiền Vũ còn muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, thở dài một cái: “Tùy cô vậy.”

Đứng trước cửa nhà, Vu Linh San kéo cao cổ áo lên che đi những dấu hôn xanh xanh tím tím.

Nhớ tới mình trong đoạn phim kia, trước mặt đàn ông cư nhiên phóng đảng như vậy, không khỏi có chút xấu hổ, lại cảm thấy có chút tuyệt vọng! Bất quá cô tự an ủi bản thân mình, là do cô trùng phải xuân được nên mới như vậy.

Kỳ thực đối với lần đầu tiên cô cũng không coi trọng như vậy, dù sao lúc học đại học các chị em xung quanh đều không còn là xử nữ rồi, nhưng trong lòng cô cũng có đồng thoại lãng mạn, muốn đem lần đầu tiên của mình tặng cho người mình yêu thương, cô thở dài một cái, ai bảo mình vận khí không tốt đây!

Quên đi, không nghĩ nữa. Cô chuẩn bị len lén vào nhà thay một bộ quần áo khác, nghỉ ngơi một chút buổi chiều còn phải lên lớp.

Nhưng cô vừa mới vào cửa liền bị mẹ bắt được.

A? Về mặt của mẹ là về mặt gì đây, còn có di út cư nhiên cũng ở đây nữa, hai người này đang làm gì, làm sao nhìn cô cười như vậy?

Vu Linh San cảm giác giống như có gì bị người khác nhìn thấu, cảm túi xách che kín mặt mình, muốn đi về phía phòng mình, nhưng vừa đi vài bước liền nghe mẹ một bộ thương tâm nói, “Linh San a, chuyện tình yêu cũng không nói với mẹ, thật đúng là nuôi không con!”

Di út cũng tiếp lời: “Chị có đứa con gái như vậy, e còn hâm mộ chị! Nó cư nhiên nói chuyện yêu đương với Lục Hiền Vũ a.”

Gáy Vu Linh San bắt đầu đỏ mề hôi, trời ạ, bọn họ sẽ không nhìn thấy dấu vết gì chứ . . .

Nhưng di út không nói gì bất chợt bước nhanh tới, cướp lấy túi xách của cô, cười híp mắt nói: “Lục phu nhân, Lục lão thái thái đều gọi điện tới, hỏi hai đứa khi nào thì kết hôn, chúng ta liền thay cháu tự tiện làm chủ, đã định cuối tháng này, khó có ngày tốt nha.”

“Ách” Vu Linh San dừng lại, đầu óc đột nhiên có chút khó có thể hoạt động, cô nhủ mảy: “Hai người . . . nói gì?”

“Chúc mừng, chúc mừng, Linh San con phải kết hôn.”

Vu Linh San chần chừ một chút: “Di út à, di không phải đang nói giỡn chứ?”

Mẹ cô thở dài một cái: “Linh San, con sớm nói cho chúng ta biết con cùng Lục Hiền Vũ đang quen nhau không phải tốt sao? Hại mẹ lo lắng vô ích! Bất quá tốc độ của các con có chút quá nhanh, nhưng điều này cũng không có vấn đề gì, dù sao hiện tại hai nhà cũng đã biết, hai con nên kết hôn đi. Nếu không có người thúc giục, không biết các con sẽ kéo dài đến khi nào?”

Đến lúc Vu Linh San đi vào phòng mình, thay quần áo ngủ, hưng hăng nhảy lên chiếc giường mềm mại, trong đầu suy nghĩ lung tung, cô than thở một tiếng, đây không phải là sự thật chứ.

Cô cau mày, ôm gối đầu điên cuồng đánh: “Đều do tên Lục Hiền Vũ chết tiệt, khôn khiếp.”

Lúc này cô thật sự không dám nghĩ chuyện gì đã xảy ra với mình, làm sao có thể cứ như vậy đem lần đầu tiên của mình hùy trên tay tên đàn ông mình oán hận chứ? Làm sao có thể cứ như vậy mơ mơ màng màng bị một tên đàn ông nhìn thấy bộ dạng phóng đảng của mình? Làm sao có thể cứ như vậy bị người bắt được gian tình của hai người . . .

Tâm tình bị thương bỗng nổi lên, nước mắt lần nữa giàn dụa rơi xuống, đối với một cô gái, đây không thể nghi ngờ là một đả kích thật sâu, vừa lúc đó, điện thoại cô vang lên, cô bắt máy: “Ai đó?”

Sau khi đối phương tự báo tên họ, trầm mặc một chút, lạnh nhạt nói: “Cô biết rồi chứ?”

“Ừ.”

“Bởi vì Lăng Tuấn đã nói với mọi người, cho nên mọi người đều biết quan hệ của chúng ta rồi, giấu giếm cũng không giấu giếm được cho nên chúng ta kết hôn đi.”

Vu Linh San cảm giác mình nhất định bị sét đánh rồi, há to miệng, trong khoảng thời gian ngắn có chút không cử động được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Edit: Vô Phong

"Bà nội cùng mẹ của tôi đều không dự định bỏ qua cho tôi, cho nên tôi không thể không tiếp nhận đề nghị này."

"Anh đi chết đi!" Vu Linh San đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng, người đàn ông này rút cuộc muốn như thế nào a, "Chuyện anh bị bức hôn liên quan gì tới tôi, con mẹ nó, tôi bị anh ăn đến không còn một mống rồi, anh còn muốn như thế nào nữa? Tôi cho anh biết, kết hôn với anh sao, không thể nào! Anh phải xuống địa ngục, xin không cần kéo tôi theo cùng."

Lục Hiên Vũ vốn cũng chỉ cùng cô thương lượng một chút, nghe được cô dùng loại giọng điệu phách lối này nói chuyện với hắn, hắn không khỏi có chút tức giận, lúc này hắn cũng vô cùng đau đầu, chuyện này nếu không phải là do cô dựng lên, hắn làm sao nguyện ý đeo cái nôi đen này?

Nhưng mẹ cùng bà nội đã hạ thông điệp cuối cùng, nói hắn phá hủy sự trong sạch của con gái người ta, hắn nhất định phải chịu trách nhiệm. Hắn bị niệm đến đau đầu, hơn nữa phụ huynh hai bên tựa hồ còn chọn xong ngày kết hôn rồi, cứ như vậy làm cho mọi người đều biết, muốn lừa gạt cũng không lừa gạt được, hắn có thể làm sao bây giờ?

Lục Hiên Vũ lạnh lùng nói: "Có muốn đáp ứng hay không tùy cô quyết định, dù sao hủy hoại chính là danh tiếng của cô, còn có, đoạn phim trong máy ảnh mặc dù đã xóa, nhưng trong điện thoại của tôi vẫn còn rất nhiều ảnh riêng tư." Nói xong cúp điện thoại.

Vu Linh San chỉ có cảm giác huyết thái dương của mình đập thình thịch, tên đàn ông khốn kiếp này, tại sao có thể hèn hạ như vậy, vô si như vậy? Vu Linh San đem chân kéo qua phủ kín mình, tầm mắt bị ngăn trở, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy chung quanh rất tối, không khỏi lại nghĩ tới tình cảnh điên cuồng ướm ắt kia.

Cô thở dài một cái, dù sao cả nhà hi vọng cô lập gia đình, nếu không gả, mẹ có thể sẽ rất thất vọng, cô trốn ở trong chăn đến cơ hồ hít thở không thông, sau đó vén chăn lên, gọi điện thoại cho Lục Hiên Vũ, "Này?"

"Ừ?"

Trong giọng nói của cô có mấy phần mềm mại, "Cái đó. Tôi kết hôn với anh."

"Được, tháng sau." Giọng điệu của hắn giống như "Được, chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm."

Vu Linh San thở dài một cái, cô cứ như vậy bán mình rồi.

Bởi vì phạm phải một chuyện ngu xuẩn, cô sắp bồi thường cả đời, cô nghĩ, cô trời sinh không phải để làm chuyện xấu đi!

Khi còn bé đi theo Lăng Tuấn hái trộm hoa trong sân nhà người ta, người bị bắt là cô; trước kia cùng bạn học ngồi cùng bàn gian lận trong kiểm tra, người bị bắt cũng là cô.

Bởi vì cô không có vận khí làm chuyện xấu, cho nên cô làm một đứa bé ngoan ngoãn, làm một đứa bé an phận, nhìn xem, bắt quá cô đột nhiên phá giới, liền gây ra chuyện như vậy.

Hôn lễ tới rất nhanh, trước mấy ngày kết hôn, cô vẫn kiên trì mỗi ngày đến trường học, không bỏ giờ lên lớp, cô cũng ở trong phòng luyện piano, cô muốn dùng sự bận rộn để làm tê dại cảm giác sợ hãi của mình.

Kỳ thực cô thật sự không muốn nhanh như vậy bước vào hôn nhân, nhưng cô không thể không, hắn có trong tay nhược điểm của cô.

Một tuần trước hôn lễ, hai người cùng đi chụp ảnh cưới.

Trong quá trình chụp, yêu cầu ở từng bối cảnh bắt đồng làm ra rất nhiều động tác thân mật, hoặc ôm hoặc hôn.

Vu Linh San vô cùng bài xích việc tiếp xúc thân thể giữa hai người, động tác hết sức cứng nhắc, vẻ mặt cũng không đúng, không phải cau mày thì chính là chán ghét.

Nhiếp ảnh gia vô cùng bất mãn, tiến độ như vậy quá chậm, chính là chụp trong hai ngày cũng không chụp xong, hắn tức giận, vì vậy lấy danh nghĩa để cho họ nghỉ ngơi một hồi, kỳ thực muốn bọn họ đi bồi dưỡng một chút tình cảm.

Lục Hiên Vũ kéo Linh San kéo đến một bên, sắc mặt có chút âm trầm, giọng điệu có chút ác liệt, "Cô có biết cô như vậy sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian của tôi không?"

Vu Linh San rất muốn nổi giận, nhưng bởi vì phải chụp nhiều ảnh, mệt mỏi đến mức không muốn nói chuyện, cô chỉ là buông mắt xuống nhìn chằm chằm

vào giấy của mình.

Sắc mặt Lục Hiên Vũ không tốt lắm, nhưng cũng biết lúc này mắng cô, chẳng qua là sẽ làm tăng thêm cảm xúc tiêu cực của cô, vì vậy hắn chậm rãi thở dài một cái, vẻ mặt nhu hòa rất nhiều, đột nhiên một tay kéo cô vào trong ngực, nhẹ giọng thân mật bên tai cô: "Bảo bối, em rất đẹp, tự tin một chút."

Hô hấp của Vu Linh San đột nhiên hơi chậm lại, chỉ cảm thấy thanh âm trầm thấp của hắn vô cùng dụ hoặc.

Mặc dù cô luôn luôn nhận được đối xử như sao quanh trăng sáng, nhưng đàn ông lấy lòng cô cực ít, bởi vì cô luôn làm cho người ta có một loại cảm giác cao cao tại thượng.

Lời như vậy, lúc này nghe vào trong tai của cô, có một loại cảm giác vô cùng lạ lẫm, cô không khỏi há miệng, môi của hắn đột nhiên gần sát cô, đầu lưỡi cũng trong nháy mắt linh hoạt chui vào trong miệng cô, liếm láp ngọt ngào trong miệng cô.

Cô bối rối, có chút không biết làm sao, nhưng đầu lưỡi của hắn nở hoa trong miệng cô, lòng của cô cuồng loạn phù phù phù phù, hai cánh tay cứng ngắc từ từ vòng qua hông hắn, hắn dùng lực hôn cô, hôn đến mức cô cơ hồ không thở nổi, hôn đến trên mặt cô ửng hồng một mảnh, mới từ từ buông cô ra.

Sau khi hắn buông cô ra, Vu Linh San thở hổn hển từng hơi từng hơi hít vào, hắn lấy đầu cô đè vào trong ngực mình, nhẹ nhàng vuốt ve cổ của cô, trong vuốt ve mang theo treu đùa, Vu Linh San chỉ có cảm giác mình bị kích thích rồi, dưới loại tình huống này cư nhiên choáng váng, tâm tình của cô có chút biến chuyển.

Sau khi được "tắm bổ", quá trình chụp ảnh tiếp theo rất thuận lợi, nhiếp ảnh gia hết sức hài lòng! Biến hóa như thế, ngay cả bản thân cô cũng cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi kết thúc việc chụp ảnh, Lục Hiên Vũ tự mình đưa cô về nhà, hắn nắm tay của cô nhẹ nhàng hôn, "Bảo bối, ngủ ngon."

Từ lúc đó cho đến khi kết hôn, hai người bọn họ cũng không gặp nhau nữa, nhưng đối với cái hôn ngày đó, Vu Linh San có chút ngoài ý muốn lại có một chút cảm thụ.

Ngày kết hôn, cô mặc váy cưới xinh đẹp, hắn đứng trong giáo đường, cô từng bước từng bước tiến gần về phía hắn.

Lục Hiên Vũ mặc vest trắng, trên đôi mắt mím chặt nhàn nhạt ý cười, nhìn đối mắt xinh đẹp kia, chiếc mũi thẳng tắp tinh xảo. Về anh Tuấn của làm cô cảm thấy hôn mê, thời điểm hắn nắm tay cô, đem chiếc nhẫn chậm rãi đẩy vào, nhẹ nhàng nói xong lời thề tân hôn.

Cô vốn chính là một người mềm lòng, vốn chính là một người rất dễ cảm động, dưới trường hợp như vậy, mặc dù rất nhiều điều là lễ nghi thể tục, nhưng trái tim cô vẫn như mặt đường hòa tan.

Người đàn ông đối chọi gay gắt với cô đột nhiên trở thành người nhà của cô, vô luận vì nguyên nhân gì, bọn họ cuối cùng cũng ở chung một chỗ, vô luận trước đây có ân oán gì cũng đều có thể hóa giải rồi, giữa người nhà không có thù hận.

Tâm tình của Vu Linh San rất tốt, cừu hận ở đáy lòng cô từ từ nhạt đi, cô nhìn hắn lộ ra một nụ cười vô cùng rực rỡ, kiểu như vậy, mị như vậy, cười như vậy thẳng tắp rơi vào trong trái tim Lục Hiên Vũ.

Đêm tân hôn, hai người bọn họ ở trong tân phòng, trong lòng cô khẩn trương, tay cầm điện thoại di động nhắn tin với bạn tốt đang ở nước Mỹ xa xôi; mà Lục Hiên Vũ đang nhìn chăm chăm trần bóng trong TV.

Hai người đều rất căng thẳng, không nói lời nào.

Mất thấy đồng hồ từng giây từng phút trôi qua, Lục Hiên Vũ đột nhiên xoay người lại, ánh sáng từ TV chiếu rọi nửa bên khuôn mặt hắn, có vẻ có chút mong lung, hắn lạnh nhạt nói: "Người nào trước tắm?"

Cô vừa định trả lời, liền nghe thấy hắn lẩm bẩm: "Vẫn là cùng nhau tắm đi."

"A?" Vu Linh San có chút không dám tin há to miệng, mặt Lục Hiên Vũ không chút thay đổi, đi tới tháo tóc cho cô.

Vu Linh San hơi ngẩn ra, không khỏi có chút cảm động, hôm nay nhà tạo mẫu tóc tạo một kiểu tóc khá phức tạp trên đầu cô, dùng rất nhiều kẹp tăm, chính mình tự tháo thật đúng là có chút khó khăn.

Lục Hiên Vũ chỉ sợ làm đau cô nên làm rất cẩn thận, cô ngừng đầu nhìn hắn, hắn khẽ cúi đầu, động tác dịu dàng, vẻ mặt nghiêm túc, môi của cô nhẹ nhàng giương lên, tóc rất nhanh liền bị hắn tháo xuống buông xõa sau lưng.

Sau đó hắn liền tự mình đi về phía phòng tắm, đi được một nửa xoay người nhìn thấy cô đang ngây ngốc tại chỗ, không khỏi quăng cho cô một ánh mắt: "Cô không đến sao?"

Vu Linh San a một tiếng, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, hai chân đã bắt đầu bước lên phía trước, cô bước có chút chậm, đuổi theo Lục Hiên Vũ, mặt vẫn không khỏi từ từ đỏ lên.

Bởi vì hôn lễ tới quá nhanh, cô còn chưa từng xem xét qua tân phòng của bọn họ.

Đây là lần đầu tiên bước vào phòng tắm, đi vào liền không khỏi có chút giật mình, toàn bộ tường phòng tắm đều do mặt gương tạo thành, phía trên còn có chiếc đèn treo lơ mờ mờ lung lung, cô nhìn hai người trong gương, không khỏi nghĩ đến hai chữ, mập mờ.

Vu Linh San ngơ ngác đứng ở đằng kia, đối với chuyện kể tiếp sắp xảy ra tương đối mờ mịt.

Chính là Lục Hiên Vũ phía trước cũng đã bắt đầu cời đồ rồi, hắn đột nhiên xoay người lại nhìn cô, "Thế nào, không muốn tắm thử giãn một chút sao? Mấy ngày nay tôi chính là giống như con quay, loay hoay xoay quanh."

"Nhưng" Cô lấp bắp cúi đầu, chỉ cảm thấy nhịp tim đột nhiên đập rất nhanh.

Hắn nhủ mảy, khuôn mặt bị nhuộm một chút ánh sáng màu vàng nhạt. Giọng điệu của hắn lạnh nhạt nói: "Toàn thân cô chỗ nào tôi chưa nhìn qua, chưa sờ qua?" Thời điểm cô không vờn ra móng vuốt bắt người rất đáng yêu, đặc biệt là lúc này trên mặt dính vào một tia đỏ ửng, đáng vẻ ngượng ngùng không biết làm sao.

Lúc này, Vu Linh San bị hắn nhìn đến có chút quần bách, tay cũng không biết nên để ở chỗ nào, lần đó cô uống lắm xuân dược mới có thể nhiệt tình không bị cản trở, biến thành đáng vẻ phóng đảng ngay cả mình cũng không nhận ra, nhưng hôm nay ngay cả rượu cô cũng không uống nhiều, đều là Lục Hiên Vũ ngăn cản giúp cô!

Lúc này đầu óc thanh tỉnh đến đáng sợ, thanh tỉnh như vậy khiến cho cô có chút sợ hãi, hôm nay cô sắp dùng đầu óc thanh tỉnh như thế ân ái cùng hắn sao?

Lục Hiên Vũ cũng không nhìn cô, chung quanh đều là gương, hắn lập tức nhìn về một phía nào đó đều có thể nhìn thấy động thái của cô, cô nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ đứng ở đằng kia tựa hồ rất không được tự nhiên, trên mặt còn có mấy phần kinh hoảng, biểu tình kia cực kỳ giống một cô gái nhỏ bị sợ hãi.

Cô vốn chính là một cô gái cực đẹp, dung mạo thượng đẳng, vóc người đẹp đến không có biện pháp soi mói.

Hôm nay hắn đặc biệt mời thợ trang điểm đặc lực của mình trang điểm cho cô, hắn muốn để cho cô trở thành cô dâu xinh đẹp nhất Đài Loan, cô quả thật không phụ sự hi vọng của hắn, đẹp đến chói mắt như vậy, mắt ngọc mày ngài mang theo phong tình vạn chủng.

Thời điểm lần đầu tiên cùng cô lên giường, hắn rõ ràng mang theo vài phần trả thù, cũng mang tham luyến trong cuộc sống lên thân thể của cô. Hắn vốn chính là một người rất biết khống chế dục vọng của bản thân, nhưng một khắc hắn ở trong giáo đường nhìn thấy cô, hắn lại lập tức muốn cô.

Lực hút như vậy không khỏi làm hắn có chút bối rối, hắn không nên bị bắt lộn thứ gì dẫn dắt, hắn lấy mình làm trung tâm của cuộc sống quá lâu rồi.

Trong lòng lại không khỏi dâng lên vài phần oán hận, nếu không phải cô, hắn cũng sẽ không để cho mình tiến vào gông xiềng của hôn nhân nhanh như vậy.

Hắn ngẩng mặt lên, sắc mặt âm tình bất định, hắn vốn chỉ muốn trêu chọc cô, trêu chọc thôi, bất quá lúc này nhìn thấy đáng vẻ vừa do dự vừa mâu thuẫn của cô, hắn cảm giác sự hứng thú của mình lại nổi lên.

Dù thế nào đi nữa, hắn cưới cũng cưới rồi, cô gả cũng gả rồi, vô luận có ân oán gì đều giải quyết trong ngày hôm nay đi! Cô phải hảo hảo bồi thường hắn, bởi vì hiện tại hắn thật sự không vui.

Hắn nghiêm mặt đi tới phía sau cô, đối lại mấy phần thần sắc lạnh nhạt, "Quần áo còn chưa cời ra sao, tôi giúp cô." Cô còn chưa kịp ứng tiếng, hắn đã đi vòng qua phía sau cô, ngón tay thon dài trắng nõn rất nhẹ nhàng linh hoạt cời cúc áo sau lưng cô, áo cưới rất nhanh từ trên thân thể nõn nà trơn mềm của cô tuột xuống.

Cô có chút không dám tin quần áo của mình lại tuột xuống nhanh như vậy, vội vàng dùng đôi tay ôm ngực, muốn che chắn một chút cảnh xuân.

Lục Hiên Vũ chẳng qua nhẹ nhàng cười một tiếng, đem hai tay của cô kéo xuống nắm ở trong tay mình, cời bỏ che phủ cuối cùng trước ngực cô, cúi đầu bên tai cô, mang theo vài phần cười tàn nhẫn, "Vu Linh San, cô phải biết rằng có những chuyện sau khi làm xong phải trả giá lớn. Ví dụ như, cô làm vợ của ta, ở phương diện này, cô không thể chống cự rồi?"

Hắn đem âm cuối kéo dài ra, mang theo hấp dẫn thật sâu.

Tầm mắt của cô dừng lại ở trên mặt gương, trong gương, cả người cô trần truồng, rúc vào xiêm áo hoàn chỉnh trong ngực hắn, cứ nhiên nhìn dung hợp hài hòa đến thế. Cô nhìn chăm chăm liền không tự chủ được ngây ngốc, còn muốn nói thêm cái gì, cả người đã bị Lục Hiên Vũ ôm lên đi tới bồn tắm lớn bên cạnh, hắn vứt cô xuống, tảng lớn bọt nước văng lên.

Vu Linh San nhô đầu khỏi mặt nước, quần quai như vậy đột nhiên liền thanh tỉnh rất nhiều, cũng không như con vịt nhỏ bị sét đánh giống như vừa rồi nữa, không khỏi tức giận mắng to, "Lục Hiên Vũ, cái tên biến thái này!"

" Dĩ nhiên, cho tới bây giờ tôi đều không phủ nhận điểm này."

Vu Linh San mặt trận trắng, nghe nói những người đứng ở chỗ cao luôn có một chút biến thái, ngày thường bọn họ luôn núp mình trong hào quang, chỉ có ở không gian riêng tư mới có thể nở rộ.

Hắn nhanh chóng cời y phục của mình, lộ ra vóc người khêu gợi, đường cong lưu loát xinh đẹp, không khỏi dính chặt vào mắt cô.

Hắn cũng bước chân vào trong bồn tắm thật to, làn nước ấm áp khiến từng lỗ chân lông của hắn cũng mở ra.

Lúc này trong bồn tắm hai người trần truồng đối diện với nhau, hơi nước mờ mờ trôi lơ lửng trong không trung càng tăng thêm mấy phần mờ ảo, hắn kéo cô đang núp trong một góc tới gần người mình, không đứng đắn néo một cái trên người cô, "Vu Linh San, chưa từng có người dạy cô, đối với chồng mình phải ngoan ngoãn phối hợp đem hai chân mở ra, mà không phải núp ở trong góc sao."

"Anh hù dọa tôi à!" Cô chế cười một tiếng, có chút thẹn quá hóa giận, sắc mặt cũng khẽ đỏ lên, "Tại sao không phải là anh mở ra hai chân với tôi?"

Lục Hiên Vũ đột nhiên vươn tay ra nặng nề nắm một bên ngực của cô, mắt nhìn chăm chăm vào chấm tròn màu sắc đỏ tươi, môi lại mấp mả đến gần bên tai cô, nhướn mi, lạnh nhạt nói: "Thứ nhất, tôi bị buộc đáp ứng cuộc hôn nhân này, tôi cảm thấy nếu tôi không đòi cô chút đồ ngọt, tôi sẽ không vui; thứ hai, cho dù tôi mở hai chân của tôi ra cho cô, cô cũng chưa chắc dám nhìn; thứ ba nha, hôm nay cô trở thành vợ của cô, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, đều phải nghe lời của tôi." Người phụ nữ trước mắt chính là con cộp cái mà thôi, thỉnh thoảng trên miệng đòi chút tiện nghi, phát chút ít tính khí, trên thực tế một chút lực rung động cũng không có, vẫn là hảo hảo hù dọa một phen.

Vu Linh San vừa nghe liền tức giận, không khỏi muốn cùng hắn "cởi trần chiến".

Người khác ngược lại lập tức nhìn ra suy nghĩ của cô, trong mắt mang theo vài phần hài hước, hết sức giãn ra tứ chi, thuận tiện ôm cô vào trong ngực, lại mấp mả dùng ngón cái khẽ vuốt một bên đỉnh.

Thân thể nhạy cảm của Vu Linh San không khỏi run rẩy một chút, cúi đầu hừ một tiếng, nhưng vẫn nhe răng cở họng, lạnh nhạt nói: "Anh muốn làm gì?"

"Thật ảm ỉ." Lục Hiên Vũ chưa từng gặp phải phụ nữ khó dây dưa như vậy, không phối hợp coi như xong, còn thích kêu la, hắn nhìn hiểu thần sắc của cô, bắt quả cô tức giận cũng thật là đáng yêu.

Thanh âm của cô trái lại rất dễ nghe, nhưng mà hắn không muốn gây gổ cùng cô, hôm nay là đêm tân hôn của bọn họ, nếu như cái gì đó hắn cũng không làm, hắn thật sự sẽ trở nên rất buồn bực, sẽ tiếc nuối cả đời.

Lục Hiên Vũ nhào tới trước dùng sức che môi của cô lại, vừa mới bắt đầu cô cũng không hợp tác, chính là giằng giằng lắc đầu, hai tay của hắn một dùng sức nắm lấy hai tay của cô, một dùng sức đè cô xuống nước.

Vào trong nước, cô đã có thể có nề nếp hơn nhiều, không dám hô hấp, không dám động, sợ mình chọc giận hắn mà bị mưu sát tại chỗ.

Lục Hiên Vũ đầu tiên là từ từ liếm môi cô, sau đó dụ hoặc đem đầu lưỡi của mình tách hai hàm răng của cô ra, chậm rãi thâm nhập vào đầu lưỡi của cô, hắn càng hăng hái hôn cô.

Vu Linh San chỉ có cảm giác không khí trong phổi của mình đều bị hút khô rồi, cô buồn bực đến cơ hồ muốn chết, hắn mới kéo cô dậy, trông mắt so với lúc này càng thêm thâm trầm đen tối, hắn đưa ngón tay thon dài ra xoa đôi môi hơi sưng của cô, vẫn tươi đẹp như vậy.

Vu Linh San thở gấp từng hơi từng hơi một, dùng sức hô hấp, cảm giác tròng trành.

Lục Hiên Vũ không bị ảnh hưởng chút nào, còn đột nhiên cười híp mắt nói: "San San."

"Đừng gọi tôi ghê tởm như vậy." Vu Linh San đột nhiên có chút phiền muộn, người đàn ông này thật sự là tên biến thái sao? Đột nhiên mỉm cười với mình, mặc dù có chút cảm giác được sủng mà lo sợ, nhưng cô càng sợ hơn chính là, đây là người hai mặt trong truyền thuyết sao? Thời điểm hắn cười lên, cùng thời điểm nghiền mặt, quả thật tưởng như hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Móp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Vô Phong

"Ngày đó cô thật nhiệt tình, có muốn xem lại chút ảnh hay không?" Hắn dùng ngón tay vuốt ve cằm của mình, mang theo chế nhạo.

Vu Linh San tròn to hai mắt, "Anh nói tôi đáp ứng kết hôn liền."

"Tôi có thể lừa cô."

Vu Linh San tức giận muốn đi, Lục Hiên Vũ liền kéo tay của cô, "Ngao ngao nghe lời, nếu không tôi liền phóng to treo đầy cả phòng"

"Anh, anh, anh." Cô không thể không lần nữa ngồi xuống, cô thật sự rất tức giận, rất muốn xé nát hắn, hắn thật sự quá ghê tởm.

Trong lòng Lục Hiền Vũ cười thầm cô thật là dễ gạt, miễn cưỡng dựa vào thành bồn tắm ngoắc ngoắc tay về phía cô, "Tới đây, hôn tôi." Hắn chỉ chỉ chính khoe môi mình, khe câu môi hướng về phía cô nhíu mày.

Cô vẫn có chút uất ức, "Rõ ràng là anh muốn tôi gả cho anh. Tại sao đến hôm nay đều là lỗi của tôi?"

"Vốn chính là lỗi của cô, nếu như không phải do thứ thuốc kia của cô, chúng ta có thể đến mức độ như hôm nay sao?" Hắn kiên trì nhận định tất cả đều là lỗi của cô, nếu không phải do cô, bọn họ cũng sẽ không có cảnh tượng ngày hôm nay, nhưng bây giờ biến thành bộ dáng này, tựa hồ cũng không tệ.

Vu Linh San có chút bất đắc dĩ lại gần, có chút tức giận hôn lên môi hắn một cái, cô nghĩ, cô nhất định là đòi trước nợ hắn, mới có thể bị hắn nắm mũi dẫn đi, rõ ràng bị làm nhục vẫn còn phải ngoan ngoãn nghe lời.

Lục Hiền Vũ thật sự là một tên đàn ông được voi đòi tiên điển hình, hôn miệng, còn muốn cô hôn cổ của hắn, hôn cổ, còn muốn cô hôn lồng ngực của hắn, một đường hôn xuống, hắn chỉ vào nơi cứng rắn mạnh mẽ của hắn nói: "Hôn nó."

Vu Linh San ngậy cả người, kiên quyết lắc đầu, vô luận hắn uy hiếp như thế nào cô đều không chịu, Còn có, cô xấu hổ. Hắn cứ nhiên cứ như vậy chỉ vào một chỗ nào đó để cho cô nhìn.

Nhớ tới những cảnh tượng trong đoạn phim kia, cô hàm chứa chỗ của hắn, phóng đảng lại hư hỏng lắc lắc cái miệng của mình, suy nghĩ một chút đã cảm thấy mình cũng muốn điên rồi.

Cô bắt đầu không ngừng an ủi mình, lần đó là bởi vì cô bị uống thuốc, mới làm những việc cô không muốn, hôm nay cô chính là rất thanh tỉnh, cô mới không cần làm cái loại chuyện làm mình uất ức đó.

Lục Hiền Vũ thấy thái độ kiên quyết của cô cũng không vội vã ép cô, lôi cô đến trong ngực, "Vu Linh San, bất kể cô có nguyện ý hay không, cuộc sống tương lai cô phải cảm thấy quen thuộc đối với chuyện như vậy."

Hắn lấy rất nhiều sữa tắm đổ vào trong lòng bàn tay mình, thấm ướt nước, bắt đầu thay cô bôi thân thể, vừa bôi vừa lạnh giọng nói: "Bởi vì chúng ta mới vừa kết hôn, cô còn quá xấu hổ, tạm thời tôi có thể dùng nhiều chút tâm ý! Hiện tại tôi giúp cô tắm trước." Sữa tắm giống như thuốc bôi trơn, trên người cô đánh ra rất nhiều bọt biển, tay của hắn rất có kỹ xảo hoạt động trên người cô, trêu chọc, xoa nắn.

Cô chỉ cảm giác mình thân thể mình nóng dần lên theo sự vuốt ve của hắn, cắn nuốt ý chí của cô, khi ngón tay hắn chẳng biết lúc nào vỗ về chơi đùa nơi tư mật của cô thì ý thức cô đều bỏ xuống rồi, thoải mái rên lên. , "Không cần. Không cần."

"Không cần sao? Trước hết dừng lại vậy, được không?" Lục Hiền Vũ ngưng tay, trong dự liệu nhìn thấy bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng của cô, trong đôi mắt đen như mực xinh đẹp có mấy phần thất vọng, không khỏi cao ngạo cười một tiếng, "Xem ra cô rất cần tôi."

Hắn kéo cô nhích lại gần mình, dùng đầu gối chậm rãi tách hai chân khép chặt của cô ra, nâng lên trên một chút, làm cho nơi ướt át lỏa lồ của cô lộ ra trước mặt hắn, Vu Linh San có chút xấu hổ ai oán một tiếng, "Không cần."

Lục Hiền Vũ nhìn chằm chằm hoa huyết của Vu Linh San, ánh mắt đen chìm mấy phần, nhẹ nhàng nói: "Nơi xinh đẹp như vậy, làm ông xã tại sao có thể không nhìn?"

Hắn giắt lấy một chiếc khăn lụa màu đen ở bên cạnh, có thể trôi lơ lửng ở trong nước, nhưng khi chạm tới có chút thô ráp, hắn dùng chiếc khăn lụa thô ráp kia chạm vào nơi nhạy cảm yếu ớt của cô, hành hạ thân kinh của cô.

Vu Linh San có chút cảm thấy hơi đau, lại có một loại cảm giác khác thường, cô không khỏi bắt đầu vùng vẫy, Lục Hiền Vũ không thuận theo, càng mở rộng hai chân của cô, dùng khăn lụa bắt đầu từ trên xuống dưới cọ xát hoa môi của cô.

Hắn khẽ nheo mắt lại, tựa như đang quan sát một kỳ trân dị bảo, động tác của hắn rất dịu dàng, rất nhẹ, hoa môi của cô từ từ sưng đỏ dưới sự hành hạ của hắn, sung huyết, hắn hơi nhếch lên môi, lại đem khăn lụa trên tay hạ thấp xuống một chút, đến gần hoa nhị xinh đẹp kia, địa phương nhạy cảm như vậy, dưới sự hành hạ của hắn cũng bắt đầu sưng đỏ không chịu nổi, bắt đầu run rẩy.

Cả người Vu Linh San đều co rúm lại, có chút đau, rồi lại càng phát ra nhạy cảm, "Không, không cần."

"Cô muốn, phải không?" Hắn nhẹ nhàng cười, chiếc khăn lụa màu đen này thật xứng với da thịt của cô, càng làm nổi bật, càng phát ra mê người rồi, hai ngón tay thon dài của hắn đột nhiên vươn ra nặng nề nắm được hoa châu của cô, hung hăng bầm xuống.

"A. A." Mãnh liệt co rút. Xuyên qua toàn thân cô.

"Thật đúng là nhạy cảm." Lúc này, Lục Hiền Vũ càng phát ra âm trầm, âm điệu lạnh nhạt mang theo nồng đậm hài hước.

Vu Linh San có chút cảm thấy xấu hổ, bên này kêu không cần, rồi lại như vậy hưởng thụ vui sướng hắn cho cô, cô nhắm mắt lại không muốn mở ra.

Nhưng Lục Hiền Vũ lại không nghĩ buông tha cho cô, hắn nói: "Cao trào, đẹp như thế, nhưng cô lại không nhìn thấy, thật đáng tiếc! Cô mở mắt ra, nhìn lại một lần."

Hắn thấy cô vẫn nhắm mắt, cười lạnh một tiếng, "Không nghe lời? Tôi có thể làm lần thứ ba, cho đến khi cô nhìn thấy rõ ràng, sao?"

Lông mi của cô khẽ run, chậm rãi mở mắt ra, hai chân của cô bị tách ra rất rộng, hoa huyết không ngừng đóng mở, trên ao nước có một tầng chất lỏng trong suốt, hình như, hình như là. Cô không dám nghĩ tới.

Đôi tay thon dài xinh đẹp nhẹ nhàng vuốt ve, cánh hoa dưới hạ thân kia nhạy cảm không chịu nổi, chiếc khăn lụa hắn cầm trên tay lúc này cô mới thấy rõ ràng, đây chính là thứ vừa rồi mang tới cho cô vui sướng, phía trên chiếc khăn có một cái gì đó gồ lên, lúc này hắn giống như đang đùa bỡn cô, càng không ngừng dùng thứ gồ lên trên khăn lụa giày xéo, kích thích hoa nhụy của cô, hoa nhụy đỏ au đã bị chơi đùa đến sưng đỏ không chịu nổi rồi.

Vu Linh San chỉ có cảm giác toàn thân mình đều đang run rẩy, tình cảnh như thế kích thích thân thể của cô càng phát ra kỳ quái, nơi đó tựa hồ có cái gì đó bị kích thích nhô lên, cô cúi đầu nói, thanh âm kia giống như đang gọi mèo con, "Lục, Lục Hiên Vũ. Anh có thể không thể không cần đùa bỡn tôi như vậy, tôi, tôi thật khó chịu."

"Dĩ nhiên không được, tại sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy chứ?" Hắn tiếp tục dùng khăn lụa thô ráp hành hạ cô, cô càng phát ra khó chịu, chỉ cảm thấy có con mèo đang gãi lòng của cô, toàn thân cô cũng nhạy cảm tới run rẩy, muốn chạy trốn nhưng lại không thể không chế đưa chính thân thể mình đến trước mặt hắn cho hắn trêu đùa, phía dưới đã nước tràn thành lụt.

Hắn luôn nhẹ nhàng đụng một cái liền rời đi, trêu đùa khiến cho cô rất muốn, rất muốn được an ủi.

"San San, cô thật đúng là không ngoan! Mở mắt ra nhìn, nếu không tôi sẽ đối một cách mới để trừng phạt cô." Tay của hắn không biết từ lúc nào chuyển động đi lên, dùng ngón tay hoa đang đụng đúng của cô, dùng sức nheo nheo đầu ngực cứng rắn của cô.

Không cần." Vu Linh San khàn giọng kêu lên một câu, một cổ kích thích cường đại làm cho cả người cô không ngừng run rẩy.

Cô ngoan ngoãn mở mắt, thấy toàn thân cô tràn ngập màu đỏ, nơi mẫn cảm nhất không chịu nổi lây lội một mảnh không ngừng đóng mở, tựa hồ đang cầu xin cái gì, hắn dường như tuyệt không dự định buông tha cho cô, đôi tay chuyển động trên nơi trên người cô, thần trí của cô hoàn toàn biến mất, nói thật nhiều lời cầu xin tha thứ.

Nhưng Lục Hiên Vũ chính là không buông tha cho cô, tựa hồ muốn trả thù cái gì, từng lần từng lần trêu chọc cô, cô vừa mới nếm thử chuyện tình dục không lâu, làm sao có thể chịu đựng sự giày vò của hắn? Nước mắt cũng không kiềm được rơi xuống, "Van cầu anh, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi, buông tha cho tôi có được không?"

"Hiểu rõ sai rồi?" Đôi môi mỏng của hắn nhếch thành một đường.

"Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi, bỏ qua cho tôi, ô ô." Ngày thường, Vu Linh San là một quý linh tinh, tự tin và cao ngạo, làm sao nói qua lời như vậy? Nhưng lúc này, khi hắn trêu chọc, lý trí của cô thật sắp hỏng mất.

Ngón tay của hắn đột nhiên theo chất lỏng ướt át xâm nhập vào hoa huyết ẩm áp của cô, không ngừng rút ra đưa vào, ngón tay linh hoạt của hắn trong cơ thể cô như cá gặp nước, đột nhiên đè xuống một điểm nhô ra từ hoa huyết, lật ngược đè lại, chiếc động của cô mở lớn, cả người lay động càng kịch liệt, đột nhiên cao giọng hét chói tai, "Không được, không được, tôi, tôi muốn đi toilet."

"Không, đây là dấu hiệu cô sắp vui sướng." Hắn vừa dứt lời, cô đã cảm thấy có thật nhiều chất lỏng từ trong cơ thể cô bão tố tràn ra, rất nhiều, nhiều đến mức cô vui sướng phát điên, nhưng cũng đồng thời biết mình làm ra một chuyện rất mắc cỡ, vì vậy cô không nhịn được bật khóc, vẫn còn rất lớn tiếng, "Tôi không cần. Tôi không nên như vậy."

"Cho nên tiếp theo phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, tôi sẽ khiến cho cô làm chuyện xấu hổ hơn." Hắn không nói chân tướng cho cô biết, chỉ là muốn tiếp tục đùa bỡn cô, để cho cô ngoan ngoãn phối hợp.

Cô mới vừa vận hưởng thụ chuyện tình dục không lâu, không cách nào chịu được khoái hoạt lớn như vậy, có chút không chịu nổi ngắt đi.

Môi Lục Hiên Vũ mím lại mang theo nụ cười đắc ý, hắn bế cô lên, dùng nước tắm rửa sạch sẽ cho cô, ôm cô đến trên giường, trong mắt mang theo một tia khát máu, "Vu Linh San, tối nay bây giờ mới bắt đầu."

Hắn đặt cô đến trên giường, lấy hai chân của cô đặt lên trên vai của mình, sờ qua hoa huyết của cô một chút, "Ướt như vậy, xem ra cô đã không thể chờ đợi, phải không?" Dĩ nhiên không kịp chờ đợi còn có hắn!

Hắn trêu chọc cô lâu như vậy, để cho cô thoải mái đồng thời mình nhìn được thật là khó cực, hắn hướng về phía trước dùng sức đem dục vọng đã sưng to như con rồng của mình đẩy vào bên trong thân thể cô, cảm giác chặt chẽ kia. hắn không khỏi hít một hơi thật sâu.

Chậm rãi rút ra, lại dùng sức đi vào, đảo quanh bên trong thân thể cô, lần nữa xông vào một độ sâu, trong cơ thể cô không ngừng khuấy động, nghiền nát.

Vu Linh San vừa mới bắt tỉnh lại chậm chạp mở mắt, liền thấy được khuôn mặt anh tuấn của Lục Hiên Vũ, lúc này hắn kêu gọi muốn chết, cô chỉ cảm giác hạ thân mình không ngừng co rúc lại.

"Cô chặt đến muốn mạng của tôi." Hắn buông chân cô xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn, lúc này ánh mắt cô mê ly, bộ dáng nhu thuận, hắn nhìn thực thích, liền muốn nặng nề hôn lên, cùng môi lưỡi của cô dây dưa, hắn càng không ngừng ngang ngược trong thân thể cô, đôi tay vân vê nhào nặn trên

người cô. Tạo thành từng dấu từng dấu màu đỏ.

Một đêm này, cô rõ ràng cảm nhận được sự điên cuồng của hắn, thân thể bị một luồng sóng điên cuồng đánh tới, cắn nuốt, một đêm này đối với cô mà nói, rất dài, trong ký ức đều là một loại cảm giác bủn rủn lại thỏa mãn hưng phấn.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại, cô cảm thấy mình mệt mỏi muốn chết, mắt cũng không mở ra được, may mắn cô xin nghỉ một tuần để kết hôn, hôm nay không cần đến lớp.

Cô cảm giác hắn rời giường, cô lại mắt mở không ra, thời điểm cô gả đi nghe được mẹ nói, con gái sau khi kết hôn không thể thức dậy muộn hơn chồng phải sớm rời giường một chút, trang điểm đẹp, sau đó sẽ thay hắn làm xong cơm.

Cô qua loa đáp ứng mẹ, nhưng hôm nay mới là ngày đầu tiên, cô cũng không muốn làm.

Bộ dáng khi dễ cô của hắn, tại sao cô còn phải nấu cơm tới lấy lòng hắn? Cô mới không cần! Cô lật người, mơ mơ màng màng lại ngủ mất.

Đợi lần nữa cô tỉnh lại, cũng cảm thấy tinh thần dồi dào rất nhiều, Lục Hiền Vũ vừa vặn mở cửa phòng tiến vào, đi về phía cô, vỗ vỗ gối đầu bên cạnh cô, mang theo vài phần hài hước, "San San đáng thương, tối ngày hôm qua cư nhiên hại cô mệt mỏi như vậy."

Cô có chút ngượng ngùng lần nữa nhắm hai mắt lại, xoay đầu sang một bên, không muốn đáp lời.

Nhớ tới chuyện mặt đỏ tím đập tới qua, trong lòng lại bắt đầu bồn chồn, một cái tay không đứng đắn đề lên ngực cô, "Ài, nhịp tim vô cùng nhanh, thật còn đang ngủ sao?"

Lục Hiền Vũ nói xong trực tiếp vén chăn mỏng trên người Vu Linh San lên, để cho thân thể xanh xanh tím tím của cô lộ ra ngoài không khí, ấn ký hoa mỹ trên người cô nở rộ như những bông hoa xinh đẹp, trong mắt hắn xuất hiện vài phần thần sắc đặc ý, nhìn cô tựa như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật.

Vu Linh San xoay người đi tới bên cạnh, gấp gấp tìm y phục của mình mặc vào, nhưng tìm tới tìm lui, trên đất không có gì cả, không thể không vòng qua hắn, nghĩ đến trong tủ quần áo lấy.

Hắn đặc ý cười tiếng cười, "Y phục cầm đi giặt, đừng mặc quần áo nữa, bộ dáng như vậy đẹp mắt." Hắn nhìn cô đi lại, bộ ngực sữa đung đưa, hai chân của cô thẳng tắp thon dài, rất đẹp cũng rất hấp dẫn.

Vu Linh San chỉ cảm thấy lúng túng, cô vẫn không cách nào để mình lơ lửng trước mặt người đàn ông được gọi là chồng này, cô chạy tới tùy ý tìm một cái áo ngủ mặc vào, sau khi mặc vào đi phòng tắm rửa một phen.

Thời điểm đi ra ngoài, liền nhìn thấy trên bàn bày bữa sáng, đáng vẻ mặc dù thoát nhìn cũng không được khá lắm, bất quá cũng phong phú, đối với này cái bụng đã đói kêu vang của cô mà nói, không thể nghi ngờ chính là một bữa tiệc lớn, cô không khỏi kinh hãi nói: "Oa, người giúp việc nhà anh tới sớm như vậy." Nói xong cũng ngồi xuống cảm thấy đói bụng.

Lục Hiền Vũ cổ quái liếc mắt nhìn cô một cái, thần sắc âm ỉ, "Thứ nhất, bây giờ đã không còn sớm, bây giờ là một giờ chiều; thứ hai, bữa sáng này là tôi làm; thứ ba, buổi sáng cô không bỏ dậy nổi, không làm bữa ăn sáng còn chưa tỉnh, bất quá xin cô nói trước với tôi một câu: "Thiếu gia, mời anh."

Vu Linh San đang cầm một ly sữa tươi chuẩn bị uống thì nghe được những lời này, thiếu chút nữa làm cô phun sữa ra ngoài, "Thiếu gia? Phốc, anh không nói đùa chứ?"

Hắn ngồi xuống trước bàn, một bộ thiếu gia cao quý, bên môi dẫn theo một tia cười xấu xa, miễn cưỡng nói: "Vu Linh San tiểu thư, vì chúng ta có một cuộc sống vợ chồng ngọt ngào hạnh phúc, tôi đã mời những người giúp việc tạm thời rời đi, về sau rất nhiều chuyện cô đều phải tự thân tự lực, vì hưởng thụ cuộc sống này tốt hơn, cô gọi tôi là thiếu gia tương đối thích hợp."

"Ở đâu có vợ gọi chồng là thiếu gia, rất buồn bực có được hay không?"

"Vậy cô gọi tôi là ông xã cũng tốt, tôi rất nguyện ý."

Tôi có thể đều không gọi không? Cô ở trong lòng lặng lẽ nói.

Thời điểm ăn điểm tâm, Vu Linh San phát hiện người đàn ông trước mặt này ăn cơm cũng quá có quy tắc, giống như quý công tử diễn trên TV, quá mức có giá trị thưởng thức.

Cô a một tiếng, đột nhiên dịu dàng mà gọi một tiếng ông xã, thấy đối phương sợ hết hồn, một bộ sắp phun ra, đột nhiên cười to, tựa hồ rất vui vẻ.

Lục Hiền Vũ com nước xong, lạnh nhạt nói: "Điểm tâm là tôi làm, hiện tại cô rửa chén."

"Tại sao?"

"Tôi không thích rửa chén." Hắn nói xong xoay người muốn đi tới thư phòng, hắn cũng xin nghỉ kết hôn, mặc dù không đến công ty, nhưng vẫn muốn thông qua máy tính trong nhà nắm bắt một chút tình hình.

Công ty hôm nay cũng không có chuyện quá quan trọng cần hắn định đoạt, chỉ có vài thứ giấy tờ phải ký. Đang lúc hắn còn muốn xem những thứ khác, đột nhiên nghe được trong phòng bếp truyền đến một trận tiếng vang, vội vàng đứng dậy đi qua nhìn một chút, liền thấy Vu Linh San tay chân luống cuống dọn dẹp mảnh vụn trên mặt đất.

Hắn không khỏi hỏi một tiếng, "Chuyện gì xảy ra?"

Vu Linh San sợ hết hồn, vội vàng đứng lên che giấu những mảnh vụn kia, ánh mắt thuần khiết như con nai con, mang theo vài phần hoảng sợ, "Không có chuyện gì, chuyện gì cũng không có."

Lục Hiên Vũ khẽ cười một tiếng, "Cô không biết có một cách diễn đạt gọi là giấu đầu hở đuôi sao?" Hắn đến gần cô, đẩy cô qua một bên, tự tay lấy những mảnh vụn trên đất ném vào thùng rác, ngay sau đó xoay người, nhìn cô hồi lâu thờ dài một cái, "Tôi cảm thấy cô trừ bỏ lấy lòng tôi ở trên giường, thật sự là cái gì cũng tệ."

Vu Linh San nhất thời nói không nên lời, ngây ngốc đứng đó, nhìn hắn rửa sạch từng chiếc chén đĩa, không khỏi có mấy phần háo hám với hắn.

Mặc dù hắn xem ra cũng không phải là rất biết việc nhà, nhưng hắn biết làm bữa ăn sáng, cũng sẽ rửa chén, xem ra mạnh hơn cô nhiều.

Sau khi Lục Hiên Vũ rửa chén xong hỏi cô, mang theo mấy phần mong đợi, "Cô sẽ lau nhà chứ?"

"Ừ." Vu Linh San không đành lòng nói với hắn mình chưa bao giờ từng làm, vội vàng gật đầu một cái.

"Cây lau nhà cũng thùng nước đều ở trên ban công, tôi đi trước làm ít chuyện." Nói xong hắn lại xoay người đi về phía thư phòng.

Vu Linh San nhìn bóng lưng của hắn biến mất trong tầm mắt cô, đột nhiên cảm thấy có chút phiền muộn, còn có mấy phần không xác định đối với tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Độ Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Vô Phong

Cũng rất đột nhiên, cô cáo biệt thời kỳ thiếu nữ, kết hôn cùng một người đàn ông quen biết không lâu, bọn họ quen biết bắt đầu từ mâu thuẫn, yêu mến bắt đầu từ hôn nhân, phương thức yêu đương tựa hồ khác với người thường.

Bọn họ đều không hiểu rõ nhau, cô chỉ biết hắn là một kẻ biến thái tự yêu bản thân, thích ở trên giường hành hạ cô, trừ những điều đó ra, cô không biết hắn thích cái gì, cũng không hiểu tính nết của hắn, có thể nói căn bản không hiểu biết gì về hắn cả

Cần bao lâu để hiểu rõ một người đây? Hai người bọn họ cần bao lâu để hiểu nhau đây?

Nhưng cô cũng đồng thời hiểu được một đạo lý, vị đại thiếu gia này không thích người khác quấy nhiễu cuộc sống vợ chồng của bọn họ, cho nên cô cũng không thể tiếp tục làm đại tiểu thư, mười ngón tay không dính nước, rất nhiều chuyện đều phải tự thân tự lực, vì vậy cô đã nhúng nước, vắt khô khăn, quỳ trên mặt đất bắt đầu lau chùi.

Lau lau, đột nhiên nghe được tiếng chuông điện thoại, cuống quýt đứng dậy muốn đi nhận điện, lại không nhìn thấy thùng nước bẩn ở bên cạnh, không cẩn thận đụng phải, tất cả nước đều đổ trên mặt đất, cô nhất thời mất thăng bằng, trượt chân một cái, cả người nặng nề ngã trên mặt đất.

Khi Lục Hiên Vũ từ bên trong đi ra, liền nhìn thấy một cảnh tượng chật vật như vậy, thờ dài một cái, vội đi tới đỡ dậy cô, chắc là ngã rất đau, trong mắt cô đều chứa đầy nước mắt, nhưng cô không để cho nó rơi ra ngoài.

Hắn nhìn bộ dạng muốn khóc nhưng không khóc của cô, không khỏi có cảm giác dường như mình nhận nuôi một đứa bé, hắn vuốt vuốt đầu của cô, lại vuốt vuốt tay của cô, "Bị đau ở đâu? Có muốn đến bệnh viện hay không?"

"Đau, đều đau." Cô có chút yếu ớt nói, "Cái móng sắp nứt ra rồi."

"Phốc." Lục Hiên Vũ có chút không hiểu hậu phi cười, ôm cô lên, thay cô vuốt vuốt cái móng, "Thật mềm."

Vu Linh San chỉ một lát cũng không thấy đau nữa, nghe được Lục Hiên Vũ còn có tâm tình đùa với cô, không khỏi tức giận đẩy hắn ra, "Tránh ra." Thật là vui sướng khi người gặp họa!

"Có muốn đến bệnh viện hay không? Đi kiểm tra một chút?"

"Không có vấn đề gì, chỉ là té ngã thôi, khi còn bé học múa cũng luôn ngã như vậy." Cô "ôi" một tiếng, nhìn trên mặt đất chật vật không chịu nổi, rứt đầu một cái, "Nơi này làm sao bây giờ?"

Lục Hiên Vũ âm thầm thở dài, trở về phòng tìm một chiếc váy ngủ thoải mái cho cô, "Mau đi thay đồ đi, quần áo đều ướt hết rồi, nơi này giao cho tôi."

"Nha." Vu Linh San cầm váy ngủ đi vào phòng tắm chậm chạp thay xong, lúc đi ra, tựa hồ phát hiện bên ngoài đã được Lục Hiên Vũ xử lý tốt, không khỏi có thêm mấy phần bội phục đối với hắn.

Lục Hiên Vũ đi tới bên cạnh cô, tức giận quở trách cô, "Sau này cô cứ ngồi thôi, cái gì cũng không cần làm, miễn tăng thêm phiền toái cho tôi. Bàn tay đàn dương cầm này quá tôn quý, chỉ thích hợp đàn dương cầm thôi."

Vu Linh San cũng biết hắn đang chế nhạo cô, mặc dù trong mắt hắn có mấy phần ý nghiêm túc, cô có chút ngượng ngùng, thở dài một cái, "Anh đừng cười nhạo tôi, tôi chỉ là rất ít làm những chuyện này, trước kia ở nhà, mẹ tôi cũng chỉ muốn tôi hảo hảo đàn dương cầm là được rồi, những chuyện khác đều có người giúp việc xử lý."

Lục Hiên Vũ nhìn thần sắc này của cô, cũng không muốn lại khó xử cô đi làm những việc khác, ví dụ như giặt quần áo, làm cơm trưa, "Cô xem ti vi đi, chờ một lát chúng ta đi ăn."

Căn nhà này của Lục Hiên Vũ căn bản không có người giúp việc, bởi vì lúc trước thỉnh thoảng cuối tuần hắn mới tới ở, lúc đó người giúp việc mới cần quét dọn, hắn không thích người khác vào nhà của mình, nhưng bởi vì thích sạch sẽ không thể không động thủ, hắn bận chuyện trong công ty, rất ít bận tâm đến chuyện nhà.

Trước khi cưới liền nghe mấy người bạn nói vợ có thể thay hắn thu xếp lại chuyện nhà, thế nhưng cô vợ nhỏ này, quả thật như Bò Tát sống, cái gì cũng sẽ không, còn làm cho hắn thêm phiền.

Mà Vu Linh San lúc này an vị ở trên ghế sofa, cũng cảm thấy rất mất thể diện, cảm giác mình không có tiền đồ, cô nghĩ tới qua ít ngày nữa sẽ cùng đồng nghiệp hảo hảo học tập đạo làm vợ, trước kia cô vẫn không muốn học, cô cảm thấy phụ nữ chính là phải được đàn ông chiều chuộng. Nhưng hôm nay đột nhiên muốn học làm chút chuyện, nếu không để một người đàn ông làm hết việc nhà như vậy thật đúng là kỳ cục.

Trong lòng nghĩ như vậy, liền cảm điều khiển chuyển đến một kênh ẩm thực bắt đầu xem, xem một chút phát hiện mình đối với lĩnh vực này thật đúng là một chữ cũng không biết, thậm chí choáng váng đến sắp ngủ thiếp đi.

Lục Hiên Vũ xem xong tư liệu trong công ty liền nhìn đến Vu Linh San đang ngơ ngác ngồi xem tiết mục ẩm thực, không khỏi có chút cảm thấy buồn cười, "Tiểu thư, dựa theo trình độ hiện tại của cô xem có hiểu sao?"

Vu Linh San nhìn hắn một cái, nhớ tới chuyện hồi sáng, cảm một cái gối ôm vào trong ngực, không để ý tới hắn.

Lục Hiên Vũ đi tới kéo kéo cô, "Nếu như cô vui lòng ăn mặc như vậy đi ăn cơm với tôi, tôi cũng không sao cả."

Vu Linh San vội chạy vào trong phòng thay một chiếc váy liền màu trắng.

Trong lòng Lục Hiên Vũ thầm nghĩ, yêu tinh mặc đồ màu trắng thật giống như Thiên Sứ, thanh thuần vô cùng.

Vu Linh San đi theo sau lưng Lục Hiên Vũ ra cửa, Lục Hiên Vũ hỏi: "Muốn đi ăn ở đâu?"

Vu Linh San cười híp mắt ngồi vào chiếc xe xa xỉ, "Lục thiếu gia, tôi cảm thấy dựa theo thân phận của anh, chúng ta hẳn là nên ăn ở nơi đắt tiền nhất. Chúng ta đang hưởng tuần trăng mật đấy." Cô cười híp mắt nhìn hắn.

Lục Hiên Vũ nhìn cô một cái, khí thái nhàn nhã bình tĩnh cười một tiếng, "Được, liền ăn ở nơi đắt tiền nhất."

Hắn mang cô vào một nhà hàng cao cấp, Vu Linh San không khỏi giật mình, hắn cư nhiên thật sự mang cô đến khách sạn đắt tiền nhất Đài Bắc.

Mặc dù cô có chút tiền, nhưng cũng chưa bao giờ phung phí, chỗ như thế chưa bao giờ tới qua.

Lục Hiên Vũ liếc cô một cái, cười nói: "Lục phu nhân, xin cô không nên lộ ra loại ánh mắt này, người khác sẽ lầm tưởng cô chưa từng thấy qua việc đời."

"Nghe nói nơi này có thể tắm suối nước nóng." Vu Linh San hoàn toàn coi nhẹ hắn, hưng phấn lắm bầm lâu bầu.

"Chúng ta có nguyên một buổi chiều, cô muốn làm gì liền làm như thế." Đôi môi mỏng của hắn nhẹ nhàng bĩu một cái, dặt tay của cô, theo phục vụ đưa bọn họ tiến vào một gian phòng tốt nhất.

Toàn bộ gian phòng được bố trí trắng lè, nguy nga lộng lẫy dao động ánh mắt của cô, Vu Linh San nói: "Cũng chỉ là nơi ăn uống, trang hoàng còn hoàn hảo hơn so với trong nhà."

"Nơi này không chỉ là nơi ăn uống, có rất nhiều kẻ có tiền nhưng lại không vào được nơi này, có thể vào được nơi này, trừ có tiền, còn phải có thân phận địa vị."

"A? Ý của anh là, thân phận địa vị của anh rất tốt?"

"Ừ, Lục phu nhân, cô với cao rồi."

"Ách. . . ." Không thể không nói, Vu Linh San tức đến điên rồi.

Bất quá thời điểm một bàn thức ăn tinh xảo được bung lên, khói mù trong lòng cô đều bị quét sạch, còn dư lại chính là vui sướng nồng đậm. Cô không kịp chờ đợi liền gấp một miếng thịt bò thả bỏ vào trong miệng của mình, vị tươi ngon của thịt tan vào trong miệng, cô lại không kịp chờ đợi bỏ miếng thứ hai vào miệng, "Ăn ngon thật."

Bộ dáng cô ăn com cũng rất đáng yêu, rõ ràng là một yêu tinh, lúc ăn com cũng khê liếc trông mắt, vẻ mặt hưởng thụ, Lục Hiền Vũ cười cười cũng không nói chuyện, một lát lại thấy cô ăn thật nhiều, thật nhiều, không khỏi có chút ngạc nhiên, "Làm sao cô lại ăn như vậy?"

"Có vấn đề gì sao? Tôi luôn luôn ăn như vậy!" Cô hào tâm hỏi ngược lại.

"Vóc người của cô giữ gìn thật tốt." Hần nhìn cô ăn com như vậy, cảm giác ngon miệng cũng tăng lên rất nhiều. Trước kia ăn com cùng các cô gái, mấy cô gái đó không phải quá căng thẳng thì chính là giữ gìn vóc người, chỉ ăn một chút xiu liền đã buông đũa xuống, làm cho hắn cũng không tiện ăn tiếp.

Lục Hiền Vũ cầm đũa lên ăn cùng cô, Vu Linh San ăn no tâm tình liền đặc biệt tốt, bắt đầu tán gẫu cùng Lục Hiền Vũ, Lục Hiền Vũ cảm thấy tương đối hứng thú với những chủ đề của cô, chủ đề của cô chủ yếu xoay quanh âm nhạc, mốt, thức ăn ngon.

Nhìn dáng vẻ cô rất lười, nói chuyện cũng hô to gọi nhỏ, nhưng lúc nói chuyện lại thật hấp dẫn sự chú ý của người khác, thần thái đẹp mắt, mang theo vài phần cười yếu ớt, cứng cỏi mà nói, hắn cũng là tay chơi, thật đúng là có rất nhiều chủ đề chung, hắn cần thận lắng nghe, thỉnh thoảng đưa ra một vài ý kiến.

Vu Linh San đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa hai người đã kéo gần lại, có chủ đề, trở thành tri âm rồi.

Một bữa com ăn xong, không khí hết sức hòa hợp. Sau khi ăn xong, Vu Linh San đột nhiên hỏi: "Này, chúng ta ăn nhiều như vậy mất bao nhiêu tiền?"

Tựa hồ ăn xong nhiều món ăn, từ đầu tới đuôi cô chỉ nhớ ăn cái gì, đều quên mất phải nhìn giá món ăn, cô có chút hối hận, nơi này rất xa xỉ, tiền của hắn không phải là tiền của mình sao? Nên thay hắn tiết kiệm.

"Loại vấn đề này, phụ nữ không cần biết, đề đàn ông trả tiền là tốt rồi." Hắn giống như nhìn thấu tâm tư của cô, khê cong khóe môi.

"Tôi chỉ hỏi mà thôi, dựa theo giá trị con người của tôi, tôi ăn không nổi nơi này." Cô thật thà nói.

"Vậy tôi nói cho cô biết, bắt đầu từ hôm nay, cô chính là bà chủ của nơi này, cô cảm thấy giá trị con người của cô có ăn được hay không?" Hắn mang theo trêu đùa, nói ra những lời này, nụ cười nhàn nhạt lay động.

Hai mắt của Vu Linh San càng mở càng lớn, chiếc ví trong tay cơ hồ muốn rơi xuống, "Anh nói cái gì?"

"Khách sạn này là của tôi, cho nên. . . ." Hắn khê ngoác ngoác môi.

Vu Linh San trừng mắt nhìn, "Vậy sau này tôi không phải có thể ngày ngày ở đây ăn com sao? Ha, tôi đang lo trong nhà không có ai nấu com, thật sự là quá tốt."

Lục Hiền Vũ rên lên một tiếng, đột nhiên hứng trí tiếp tục nói cũng không còn. Người phụ nữ này thật sự là quá không hiểu phong tình rồi.

Com nước xong, Lục Hiền Vũ hỏi Vu Linh San muốn đi tắm suối nước nóng hay không, Vu Linh San gật đầu một cái!

Cô vừa mới chuẩn bị đến phòng thay đồ thay đồ bơi, lại bị Lục Hiền Vũ kéo về, chỉ nghe hắn lạnh nhạt nói: "Hai người chúng ta tắm trần đi."

"Ách. . . ." Mặt Vu Linh San không khỏi đỏ lên, Lục Hiền Vũ thấy cô vẫn còn đang do dự, trực tiếp tiến lên sờ hông của cô hai ba lần cời y phục xuống, sau đó ôm thân mình tron bóng của cô cùng chìm vào trong suối nước nóng.

Nơi này hơi nước mờ mịt, mặt của hắn rất gần mặt của cô, trên mặt mang theo vài phần tươi cười, nhìn xem có vài phần hoảng hốt.

Làn nước ấm trêu chọc, nhuộm thân thể của cô thành màu hồng xinh đẹp, cô thoải mái vùi mình vào, thỏa mãn than thở.

Hai người vẫn luôn không nói gì, có thể là bởi vì mới vừa ăn com xong có chút lười biếng.

Lục Hiền Vũ đột nhiên dùng nước trêu chọc cô, "Này, cô nói gì đi, ngồi không như vậy rất buồn bực."

Vu Linh San cũng động thủ trêu chọc hắn, "Buồn bực? Chúng ta lại không quen, có lời gì hay để nói sao?" Cô thoải mái để nước ngập tới cổ, cô thích nhất tắm suối nước nóng, toàn thân được làn nước ấm bao quanh, từng lỗ chân lông cũng cảm thấy thật là sảng khoái.

Cho tới bây giờ, Lục Hiền Vũ đều là người cao cao tại thượng, trên thế giới này vô số người muốn nịnh nọt hắn, hiện tại vợ mới cưới của mình cư nhiên

dùng loại giọng này nói chuyện với hấn, trong lòng dĩ nhiên hết sức không vui.

Lục Hiên Vũ lạnh lùng nhìn cô một cái, đi tới phía sau cô, đôi tay tự nhiên đặt lên hai vai của cô, đôi môi thật mỏng dính vào vành tai cô, "Vu Linh San, tôi không thích nghe cô nói như vậy, giọng điệu như vậy, tôi vô cùng không thích, thật sự! Tôi xem chỉ có thời điểm ở trên giường, lời của cô tôi mới thích nghe."

Hồ hấp của Vu Linh San không khỏi hơi chậm lại, khẽ giật mình không biết nói cái gì cho phải.

Bàn tay của Lục Hiên Vũ không đứng đắn di chuyển trên người cô, "Nơi này chính là địa phương tốt. Không có ai, lại trống trải, kêu ở chỗ này nhất định sẽ rất êm tai."

Vu Linh San có chút buồn bực, tối qua đã bị hấn hành đến sắp không xong, bây giờ còn muốn? Cô khẳng định không chịu nổi, cô nhặt nhẹo cười một tiếng xoay người lại, chống lại ánh mắt có chút sòm náng chiều mưa của hấn, cô cúi đầu, theo bản năng lẩn tránh lòng ngực của hấn, "Hiện tại ban ngày, không tốt lắm đâu?"

"Vu Linh San, tôi cho cô biết, bởi vì cô mà tâm tình tôi không tốt, cô không thỏa mãn tôi." Ánh mắt của hấn khẽ híp một cái, môi cũng lộ ra một đường cong xinh đẹp, đặc biệt hấp dẫn.

Nhưng Vu Linh San nghe được lý do này của hấn cũng hết sức buồn bực, hấn cùng cô kết hôn hấn buồn bực, chẳng lẽ cô không buồn bực sao?

Mặc dù chuyện này là do cô dựng nên, nhưng nếu như hấn không có ý xấu, hai người bọn họ sẽ đến nỗi biến thành quan hệ như hôm nay sao?

Cô càng nghĩ càng rối rắm, có chút giận dỗi hấn ra, muốn bò lên trên bờ, cô mới nâng một chân lên, hoa huyết non mềm của cô liền lộ ra trước mặt hấn, dính vào nước ẩm, nở rộ rất tươi, rất rực rỡ.

Hấn ngừng thở, một tay kéo cô xuống, chính là một hồi mãnh liệt.

Thời điểm Vu Linh San bị hấn hôn thở hổn hển, trong lòng mặc dù cũng rất muốn, nhưng lúc này cô lại đang suy tư một vấn đề, cô không muốn trở thành công cụ phát tiết của hấn, giữa bọn họ cần phải hảo hảo thông suốt, mà không phải luôn luôn triền miên như vậy.

Cô có chút tức giận đẩy hấn ra, lấy chiếc khăn tắm ở bên cạnh khoác lên mình chạy đi.

Lục Hiên Vũ thấy cô không giải thích được tức giận, hay bởi vì dục vọng kia không chỗ phát tiết cũng hết sức nổi giận, trông mắt ám trầm, mang theo hung ác nham hiểm, vẻ mặt lạnh lùng, nhàn nhạt mím môi.

Hấn mặc quần áo tử tế ra ngoài, nghe phục vụ nói cô đã rời đi rồi.

Hấn mặc dù cảm thấy cô tức giận có chút không thể nói lý, đột nhiên cũng cảm thấy mình có phần nóng nảy, giống như chưa từng thấy qua phụ nữ, bất quá cũng là kiêng ăn đã lâu, đột nhiên tìm được một món đúng khẩu vị liền muốn ăn một bữa Thao Thiết [1] thịnh yến.

[1]: ác thú trong thần thoại Trung Quốc, là một con ác thú ăn không biết no

Lục Hiên Vũ không khỏi cười cười, đi ngang qua tiệm bánh ngọt còn mua một chiếc bánh ngọt nhỏ, chuẩn bị trở về hò hét với cô vợ nhỏ này. Hấn mới vừa lập gia đình, đối với khái niệm gia đình cũng không phải là rất hiểu, nhưng hấn biết, nếu kết hôn, hấn liền bắt đầu phải có trách nhiệm chăm sóc tốt gia đình này.

Khi về đến nhà, cư nhiên phát hiện Vu Linh San không ở nhà, gọi điện thoại cho cô, cô cũng không nhận, Lục đại thiếu gia hấn khi nào chủ động làm những chuyện như vậy? Cúi đầu nhận sai, lại không nhận được đáp lại.

Trong lòng tức giận càng quá mức, cho đến lúc chín giờ, cô vẫn chưa về.

Hấn ngồi trên ghế sa lon, cầm điều khiển TV, kênh truyền hình đổi lần lượt, hấn không nhìn được, giận đến ngay cả một chút nhẫn nại cũng không có, hấn quả quyết tắt ti vi, đổi một bộ quần áo, liền chạy đến câu lạc bộ đêm.

Ngày thường công việc của hấn rất bận, chẳng qua thỉnh thoảng vài buổi tối rảnh rỗi mới có thể cùng mấy người bạn tốt đến câu lạc bộ đêm thả lỏng, nếu đụng phải con mắt tốt, cũng sẽ đi săn một chút tươi đẹp. Thường ngày hấn mang một dáng vẻ hoàn hảo, tùy ý ngồi một chỗ liền có rất nhiều phụ nữ tự động đưa tới cửa.

Chỉ là kể từ khi quyết định kết hôn cùng Vu Linh San, hấn không đến những chỗ như thế này nữa! Kết hôn, muốn thu liễm tính tình, trung trinh chính là chủ yếu.

Nhưng hôm nay hấn tức giận.

Lúc này hấn ngồi ở trong câu lạc bộ chậm rãi thưởng thức từng ngụm rượu, trông mắt khẽ nhắm lại, nghe tiếng nhạc dính tai, nhìn những người đang điên cuồng trong sân nhảy.

Hấn nghĩ, nếu như bây giờ hấn không phải là chồng của một người phụ nữ, hấn có thể còn phô trương hơn so với mỗi người.

Chương 6

Edit: Vô Phong

Bên cạnh có một người phụ nữ không mời mà tới, hơi uốn éo sát vào thân mình, cảnh đẹp dưới y phục nhìn không sót một cái gì, dưới sự trêu chọc có chủ ý của cô ta, ngoại trừ vừa mới bắt đầu nhìn cô một cái, sau đó một ánh mắt cũng keo kiệt không chịu cho, chẳng biết tại sao, trong đầu cứ nhiên hiện ra gương mặt quật cường của Vu Linh San, không khỏi bắt đầu lo lắng, cô không trở về nhà, tức giận thuộc về tức giận, trông nom vẫn là muốn trông nom.

Hắn để rượu xuống, trả tiền, không để ý tới cô nàng gọi cảm lớn tiếng kêu la liền lái xe về nhà.

Khi về đến nhà, Vu Linh San đang xem TV, hai chân đặt lên trên bàn trà, móng chân màu đỏ tươi dưới ánh đèn có vẻ đặc biệt xinh đẹp, cô đang ôm bánh ngọt hân mua cho cô, dùng đĩa xắt từng miếng một cho vào miệng, không biết là xem tiết mục gì hay ho, toét miệng ngây ngốc cười.

Hắn đứng trước cửa, nhìn cô không khỏi ngây cả người, đây mới thật sự là cô đi, không có tim không có phổi, vui vẻ giống như đứa bé.

Cô đang toét miệng, sau khi đối diện với ánh mắt của hắn, khóe môi cũng cứng ngắc một chút.

Lục Hiên Vũ thấy cô như vậy, lạnh lùng cười cười, tự mình vào phòng tắm, đợi đến hắn lúc đi ra, Vu Linh San cũng đứng ở cửa phòng tắm, trong tay đang cầm một nửa bánh ngọt, lầu bầu một câu, "Tôi giữ lại một nửa cho anh, anh ăn đi."

Lập tức, Lục Hiên Vũ đột nhiên có chút dở khóc dở cười, hắn nhàn nhạt liếc cô một cái, "Tôi không thích ăn cái này."

"Vậy anh làm gì nhìn chăm chăm bánh ngọt của tôi, còn một bộ mặt như đi đại tiện, rõ ràng chính là giận tôi không cho anh ăn bánh ngọt."

Lục Hiên Vũ nghe được thanh âm răng rắc bởi vì nắm chặt phát ra từ xương tay mình, thật sự không biết cô rốt cuộc đang giả bộ ngu hay là cố ý làm hắn tức giận, hắn nói: "Vu Linh San, xin cô không cần nổi giận linh tinh, tôi không có kiên nhẫn lấy lòng cô."

Vu Linh San ngẩng đầu lên, nhàn nhạt ừ một tiếng, "Tôi cũng vậy, cho nên anh có chuyện gì nói thẳng với tôi là tốt rồi, tôi. Hôm nay chúng ta đến mức độ này cũng không phải là lỗi của một người, xin anh không nên đem toàn bộ sai lầm đều đổ lên trên người tôi, dù sao tôi cũng không muốn. Còn nữa, bánh ngọt ăn thật ngon, cảm ơn." Cô tiếp tục ôm bánh ngọt lại ngồi trở lại ghế sa lon.

Lục Hiên Vũ tuy nói như vậy, nhưng cũng chỉ tức giận một chút rồi thôi, nay bởi những lời này của cô, tức giận lại nổi lên, hắn khẽ nheo mắt, nhìn cô, cô lại không để ý tới hắn, tiếp tục không có tim không có phổi xem TV, xem còn rất vui vẻ, toét miệng ngây ngốc cười.

Lục Hiên Vũ đột nhiên liền ý thức được một vấn đề, cô không quan tâm tới hắn, một chút cũng không quan tâm, không quan tâm cảm thụ của hắn, cũng không quan tâm tới nay hắn đi đâu.

Đối với nhận thức này, hắn có chút cảm thấy khó chịu.

Hai người kết hôn, hắn thành người chủ động ở phương diện kia, nhưng về phương diện tình cảm hắn lại không muốn chủ động, hắn chờ cô tới lấy lòng hắn! Cô chế giễu, tức giận, trở mặt, hôm nay mới là ngày thứ hai kết hôn.

Một buổi tối này, Vu Linh San không trở về phòng ngủ, cô xem TV đến rất khuya, sau đó đến phòng khách.

Cô cũng không hiểu phải sống cuộc sống hôn nhân như thế nào, cô chỉ biết mình mới kết hôn ngày thứ hai đã cùng Lục đại thiếu gia tính tình nóng nảy chọi cứng rồi. Trong lòng cô nghĩ, đại thiếu gia hẳn xem ra là loại người được một đám đông kính ngưỡng, kỳ thực cũng rất ấu trĩ.

Một đêm này, hai người đều ngủ không ngon, đều đang suy nghĩ một vấn đề, hôn nhân rốt cuộc là cái gì?

Ngày hôm sau hai người cũng tỉnh dậy rất sớm, thời điểm chạm mặt trong phòng khách, vẻ mặt đều là nhàn nhạt, không muốn nói chuyện.

Vu Linh San thấy Lục Hiên Vũ không có ý động thủ làm bữa ăn sáng, đói bụng rồi, liền chuẩn bị ra ngoài mua, cửa còn chưa mở ra, Lục Hiên Vũ liền kéo cô trở lại.

"Anh làm gì thế?" Vu Linh San có chút tức giận hỏi một tiếng.

Lục Hiên Vũ ép mặt cô tới chiếc gương trước cửa, dùng sức khá mạnh, mặt cô dán vào tấm gương lạnh như băng, mặt cũng bị ép tới biến hình.

Vu Linh San đang muốn nổi giận, nhưng thời điểm hắn chỉ tay vào chút gì mắt ở khóe mắt cô, sắc mặt cô liền chậm chậm đỏ lên, cô che mặt chạy tới

toilet, qua thật lâu mới dám lộ đầu ra nhìn.

Lục Hiền Vũ nhàn nhạt nhìn cô một cái, ấn một chút tiền vào trong tay cô, "Tôi cũng muốn."

Vu Linh San mặc dù có chút không vui, nhưng cũng cảm thấy chuyện mới vừa rồi có chút ngượng ngùng, không muốn cự tuyệt hẳn, sợ hẳn cười nhạo.

Cô mua bữa ăn sáng trở lại, hai người an vị ở trên ghế sofa ăn, tin tức sáng sớm trên TV làm cho người ta bật cười một màn, Vu Linh San đột nhiên hắc hắc hai tiếng phá lên cười, sau khi nhận được ánh mắt của Lục Hiền Vũ, cô có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu.

Lục Hiền Vũ chỉ chỉ miệng của cô, "Thật bần."

Nụ cười có thể làm tan đi đồng minh và kẻ thù. Cũng bởi một tiếng cười như vậy, chiến tranh lạnh giữa hai người kết thúc.

Lục Hiền Vũ thật sự không thích loại cảm giác chiến tranh lạnh này, những phụ nữ hẳn từng kết giao trước đây, người nào không phải nhìn sắc mặt hẳn? Người phụ nữ trước mắt này lại không như vậy, dám đối với hẳn hô to gọi nhỏ, cũng không chủ động cầu hòa, như thế khiến hẳn cảm thấy có chút không khỏi phiền não.

Mà Vu Linh San thì sao, nhìn sắc mặt của hẳn âm tình bất định, không dám lên tiếng.

Buổi tối này, hẳn vốn định cùng Vu Linh San ở nhà hão hão mây mưa một phen, nhưng một đám bạn thay phiên gọi điện thoại cho hẳn, mời hẳn đi chơi, Lục Hiền Vũ vốn muốn cự tuyệt, lại nghe được một đám ở bên kia đùa cợt: "Trọng sắc khinh bạn, có lão bà cũng đừng không quan tâm đám bạn này chứ!"

Lục Hiền Vũ vốn muốn hỏi ý kiến của Vu Linh San, lại thấy đôi mắt cô chỉ biết nhìn chăm chăm TV, rõ ràng là nghe được nội dung cuộc nói chuyện của hẳn, nhưng không có một chút ý tứ quan tâm.

Lục Hiền Vũ chỉ cảm thấy lần này không khỏi tức giận, không khỏi ừ một tiếng, "Đợi chút, tôi qua ngay."

Lục Hiền Vũ cố ý thay quần áo trước mặt cô, còn thay đặc biệt chậm, Vu Linh San cũng không hỏi, tiếp tục xem TV.

Mỗi người đều có riêng tư của mình, cô nghĩ cô không nên kiểm soát hẳn, thậm chí cho hẳn thêm một chút không gian, mức độ quen thuộc của bọn họ vốn không lớn, cô sợ cô hỏi sẽ khiến cho hẳn chán ghét, chọc giận hẳn, cô không muốn chiến tranh lạnh với hẳn nữa, cô không có tinh lực thấp thỏm làm như thế nào cầu hòa cùng hẳn.

Nhưng thái độ lúc này của cô khiến cho sắc mặt Lục Hiền Vũ trở nên đặc biệt khó coi, lúc ra cửa đóng cửa cũng thực mạnh tay.

Sau khi đến câu lạc bộ đêm, hẳn không khỏi uống nhiều một chút rượu, cúi đầu uống rượu giải sầu.

Một người trong đám bạn cười xấu xa nói: "Hiền Vũ, tuần trăng mật cứ nhiên không bồi lão bà của mình ngược lại đi theo chúng tôi, có phải lão bà của cậu chăm sóc không tốt hay không?"

Lục Hiền Vũ vừa nghe, chân mày cau lại, lạnh lùng nhìn hẳn một cái, "Lời này cần cậu lắm mồm sao?" Giọng điệu của hẳn không tốt, sắc mặt âm trầm. Hẳn là một người tự chủ, không thích người khác lời ong tiếng ve về chuyện của hẳn, đám bạn này cũng không dám nói gì, chỉ cho rằng bọn họ mời làm khó hẳn.

Lục Hiền Vũ uống chút rượu trở về, không biết vì sao, trong lòng có chút bất an, trong đầu luôn nghĩ xem cô đã ngủ chưa, nghĩ tới cô rốt cuộc còn giận hay không, hẳn nghĩ, trái tim hẳn lan tràn sự đồng tình rồi, cứ nhiên bắt đầu đi quan tâm cô.

Lúc trở về hơi muộn, hẳn cho rằng Vu Linh San đã ngủ, thời điểm mở cửa đi vào, lại thấy ánh đèn vẫn sáng, hẳn cho rằng cô là đặc biệt để đèn cho hẳn, đang vui vẻ.

Không nghĩ vừa mở cửa, lại thấy cô ôm cái gối vùi ở trên sofa, cả người cũng co rút thành một đống, hẳn không khỏi có chút giật mình, bước nhanh tiến lên, "Làm sao vậy?"

Mỗi tháng đại di mục tới đều làm cho Vu Linh San thống khổ, chính là lúc này, cô đau đớn khó nhịn, khuôn mặt trắng bệch, trên mặt đều là mồ hôi lạnh.

Làm thời điểm Lục Hiền Vũ nâng đầu cô lúc lên liền phát hiện trên trán cô đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, không khỏi sờ sờ khuôn mặt cô, "Làm sao vậy? Cô làm sao vậy?"

Vu Linh San ngượng ngùng nói ra khỏi miệng, chẳng qua là úp úp mở mở: "Nhìn một chút sẽ qua thôi."

Lục Hiền Vũ thấy bộ dạng dè dặt của cô, tựa hồ hiểu ra cái gì, đến phòng bếp lấy một chén nước đường đỏ tới cho cô uống. Vu Linh San lắc đầu một cái, "Không cần."

"Uống vào sẽ đỡ đau!" Hẳn kiên nhẫn dỗ cô.

"Không muốn uống, uống vào sẽ buồn nôn, muốn nôn." Cô lại lặp lại một câu, "Tôi vừa mới nôn rồi."

Lục Hiên Vũ hơi ngừng lại, đối với chuyện đau bụng kinh của phụ nữ hắn cũng hiểu ít nhiều, nhưng nhìn thấy đau tới mức độ này không khỏi có chút giật mình, hắn ôm thân thể mảnh khảnh của cô lên, quả quyết nói: "Chúng ta đến bệnh viện."

"Tôi không đi." Vu Linh San lại giãy giụa, bầu vú vào ghế sa lon.

"Tại sao?" Lục Hiên Vũ không khỏi có chút không hiểu.

"Tôi không muốn tiêm, tôi cũng không muốn uống thuốc." Vu Linh San nói xong liền co rúc người trong góc ghế.

Lục Hiên Vũ lạnh lùng cười một tiếng, đẩy tay của cô ra, "Đau cũng phải đi, chẳng lẽ để cho cô cứ đau như vậy sao?" Hắn ôm cô lên, nhanh chóng xuống lầu, nhét cô vào trong xe.

Hắn vừa mới bắt đầu lái xe rất nhanh, Vu Linh San nôn khan mấy cái, "Anh chậm một chút. Tôi khó chịu."

"Đã bao lâu? Sao không đến bệnh viện xem một chút?" Lục Hiên Vũ hỏi cô.

"Dù sao tôi cũng quen rồi." Cô có chút ngượng ngùng nói: "Huống chi, tôi ghét đến bệnh viện." Cô là một người sợ khổ lại sợ đau, đến bệnh viện không phải kê đơn thuốc chính là tiêm, huống chi đau bụng kinh cũng không phải là bệnh tật gì, nhịn một chút là tốt rồi.

Cô chẳng thèm nói chuyện, mềm nhũn tựa vào trên xe, nhắm mắt lại không nhúc nhích.

Hắn đến một bệnh viện gần nhất, ôm cô đến phòng điều trị gấp, bởi vì tình huống hiện tại của Vu Linh San, truyền nước biển là phương pháp nhanh nhất.

Vu Linh San sợ bị tiêm, ôm Lục Hiên Vũ tỉ mỉ cầu khẩn, "Chúng ta về nhà đi, tôi uống chén nước đường đỏ kia có được hay không, tôi nhẫn nhịn một chút là được, có được hay không?"

Lục Hiên Vũ chỉ có cảm giác mình không phải cưới vợ, mà là nuôi con gái.

Lúc này sắc mặt cô tái nhợt, vài sợi tóc hỗn loạn vương trên khuôn mặt cô, biểu tình có chút bất lực, có chút cầu xin, đáng thương, mắt mở rất lớn, còn phủ một tầng hơi nước.

Cô lôi kéo y phục của hắn không ngừng làm nũng, Lục Hiên Vũ không khỏi cảm giác mình được người khác lệ thuộc vào, trong lòng có chút mờ mịt, nhưng hắn vẫn lờm lờm cô một cái, đẩy tay của cô ra, "Đừng làm rộn, châm một cái thôi." Nói xong lấy tay cô đặt tại một bên, để cho y tá xuống tay.

Vu Linh San vẫn còn đang giãy giụa, không dám nhìn kim chích trong tay y tá, nhưng lại nhéo nhéo cánh tay Lục Hiên Vũ, có chút tức giận nói: "Anh, anh thật đáng ghét." Thời điểm kim chích đâm vào tay, nước mắt Vu Linh San chảy ra, tiếp tục cắn giận nhìn chăm chăm Lục Hiên Vũ.

Lục Hiên Vũ chưa từng gặp qua phụ nữ khó trị như vậy, nhưng lại không thể không làm.

"Chân tướng là một đứa nhỏ hay ăn vạ." Hắn thở dài một cái, từ phía sau tìm cái đệm cho cô, để cho cô nằm thoải mái một chút, "Nhắm mắt lại, ngủ một giấc là tốt rồi."

"Rất đau, không ngủ được." Vu Linh San có chút cười khổ, dùng cánh tay còn lại xoa xoa bụng của mình, "Có lúc tôi nghĩ, nếu tôi là đàn ông thì thật tốt, là đàn ông cũng không cần chịu sự đau đớn này, sau này còn nỗi khổ sinh con."

Lục Hiên Vũ tự nhiên đưa tay đặt lên mu bàn tay của cô, cẩn thận thay cô xoa bụng, về mặt tự nhiên, "Ừ, vậy sau này chúng ta cũng không cần đứa nhỏ nữa."

"Không được, tôi rất thích trẻ con! Đau đớn, đổi lấy một sinh mệnh nhỏ rất đáng giá." Vu Linh San cong miệng, "Hơn nữa, nếu như không muốn đứa nhỏ, mẹ anh nhất định sẽ rất khổ sở."

"Cô chỉ cần quan tâm cô thích là tốt rồi, có tôi chống đỡ thay cô."

"Làm sao anh tùy hứng như vậy?" Đây là cảm giác được quan tâm, được cưng chiều sao? Rõ ràng thân thể đau như vậy, cô lại cảm thấy nhẹ nhàng ngọt ngào.

Truyền nước hiệu quả rất tốt, mới một lát sau, đau đớn đã giảm bớt, cô nói xong cũng mang theo chút khí lực, đột nhiên nhủ mảy, "Anh đi uống rượu?"

"Ừ." Lục Hiên Vũ nhân dịp đáp một tiếng, sau đó lặng lẽ chăm chú nhìn cô, rất vui vì lời cô nói, biểu hiện cô có quan tâm hắn một chút.

Vu Linh San nhìn nhìn hắn, cũng không lên tiếng.

Quên đi, bọn họ cũng chỉ bởi vì lệnh của cha mẹ mà bị buộc chung một chỗ, hắn là một người đàn ông cao cao tại thượng như vậy, cuộc sống riêng vốn nhất định là muôn màu muôn vẻ, cô vẫn là không cần can thiệp hắn quá nhiều, hắn cũng chỉ là uống rượu mà thôi, cũng không tính là làm chuyện có lỗi với cô.

Những chuyện này giống như chuyện đau bụng kinh, mặc dù cô sẽ rất khó chịu, nhưng nhịn một chút là tốt rồi, ừ, nhịn một chút.

Trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của Lục Hiên Vũ thoáng qua một tia giận hờn, nhưng hắn cũng không nói gì, chẳng qua là tiếp tục xoa bụng cho cô, lại lấy ra một chiếc khăn tay từ trong túi, thay cô lau đi mồ hôi lạnh trên mặt trên cổ, để cho cô thoải mái một chút.

Vu Linh San chỉ cảm thấy những đau đớn kia từ từ biến mất, thân thể cũng nhẹ hơn rất nhiều, cả người buông lỏng xuống, từ từ ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cảm giác có người nhẹ giọng nói: "Nhẹ một chút, cô ấy sợ đau."

"Tiên sinh thật thương bạn gái." Y tá cười nói.

"Cô ấy không phải là bạn gái của tôi, cô ấy là lão bà của tôi." Giọng điệu của Lục Hiên Vũ vẫn nhàn nhạt, lại ôm cô trong ngực, mang cô về nhà.

Giữa đường Vu Linh San cũng tỉnh qua mấy lần, nhưng luôn luôn không tỉnh nguyên tỉnh lại, không biết vì sao cảm giác được thương yêu như vậy, rất thoải mái, có chút mong đợi.

Cô có gia thế giàu có, đều là cha mẹ dốc sức làm lụng, bọn họ cho cô đãi ngộ, cũng rất ít quan tâm đến cuộc sống của cô.

Bọn họ cho cô rất nhiều rất nhiều tiền, nhưng lại luôn không cho cô rất nhiều rất nhiều thời gian, cho nên phần lớn thời gian cô luôn trải qua ở trường học, trải qua cùng bạn bè.

Trong nhà luôn vắng ngắt, tuy dù đói bụng sẽ có bảo mẫu nấu cơm cho cô Ngay cả sinh nhật của cô, cha mẹ cũng thường quên, dần dà, cô ngay cả sinh nhật của mình cũng quên mất, có lúc cô đột nhiên nghĩ, khi nào là sinh nhật cô? Cô nghĩ, lúc này cô quá yếu đuối rồi, mới có thể nghĩ nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

edit: Vô Phong

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, Lục Hiên Vũ vẫn còn đang ngủ bên cạnh cô.

Cô đột nhiên phát giác tư thế ngủ của mình rất không tốt, cả người như một con gấu koala ghé vào trên người hắn, tứ chi cũng quấn trên người hắn, giống như rong bèo mềm mại.

Tối qua truyền một chai nước biển lớn như vậy, lúc này rất muốn đi toilet, chỉ là cô thấy Lục Hiên Vũ vẫn đang ngủ, cô liền cẩn thận từng li từng tí từ trên người hắn rời đi.

Chẳng qua là lúc này Vu Linh San lại đột nhiên rất buồn bực phát hiện, vô luận là trên giường hay là quần ngủ của cô cũng bị dính vết máu rồi, cô khóc không ra nước mắt, từ từ vén chăn lên, liền nhìn thấy trên đùi, trên eo của hắn đều là máu đen do cô để lại.

Cô có chút ngượng ngùng che kín mặt, đi vào trong nhà tắm cầm một chiếc khăn ướt tới, cẩn thận từng li từng tí lau cho hắn, vết máu khô có chút khó lau, lau lau, đột nhiên liền nghe được một đạo thanh âm hơi khàn khàn, không rõ tình huống tròn tròn mắt hỏi: "Làm sao vậy?"

Vu Linh San cười khan hai tiếng, lắc đầu, "Không có gì cả, không có gì cả. Cái đó, anh cởi quần lót ra, tôi giặt giúp anh được không?"

Đây là lần đầu Vu Linh San chủ động mở miệng muốn giặt quần áo cho hắn, đối với Lục Hiên Vũ mà nói, hắn là nên có chút được sủng mà kinh hãi, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của cô, hắn liền biết được một đạo lý: vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chích.

Hắn lặng lẽ vén chăn lên, nhìn chiếc giường biến thành rối tinh rối mù, còn có vài điểm đen có chút khả nghi trên quần mình, lại ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt lấm tấm mồ hôi lạnh của Vu Linh San một chút, không khỏi nhúm mày một cái. Hắn là người thích sạch sẽ, thấy cảnh tượng như vậy, phản ứng đầu tiên chính là muốn giết người.

Vu Linh San thấy vậy, vội vàng khom lưng chịu nhận lỗi, thấy hắn đứng dậy không khỏi nhắm mắt lại, lại nhìn thấy hắn đem chăn đắp lên trên người cô, lạnh nhạt nói: "Coi chừng bị lạnh đó, cô cởi quần lót ra đi, tôi giặt giúp cô."

"Cái gì?" Vu Linh San cơ hồ có chút không dám tin vào tai mình, lặp lại một câu, "Anh nói cái gì?" Lục Hiên Vũ lạnh nhạt nói: "Tôi thật sự không chịu được bản thể này." Nói xong bắt đầu động thủ lột ga giường ra.

Vu Linh San cơ hồ có một loại xúc động muốn khóc, hôm nay cô không thể đụng vào nước lạnh, cho nên hắn mới thương hại mà giúp cô giặt có đúng hay không, đột nhiên liền cảm thấy hắn gần gũi rất nhiều, cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần, vòng tay qua hông của hắn, toàn thân hắn trần truồng, chỉ

mặc một cái quần lót, hai tay của cô liền che trên bắp thịt rắn chắc của hân, còn có thể cảm nhận được hân đang nhảy lên.

Lục Hiền Vũ chỉ cảm thấy một chỗ nào đó càng phát ra hưng phấn, hân nói: "Vu Linh San, cô có biết đàn ông lúc sáng sớm rất nguy hiểm hay không?"

"Hả?"

"Cô nhìn không ra được hiện tại tôi rất muốn sao? Nếu như cô tiếp tục làm ra những động tác quyến rũ tôi, tôi có thể sẽ ném thử một cuộc chiến đẫm máu."

Người đàn ông này, thật tà ác! Vu Linh San buông hân ra, xoay người chạy vào phòng tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ mới đi ra ngoài.

Lúc đi ra, Vu Linh San liền ngồi ở xích đu trên ban công, thoải mái dùng đưa thân mình, nhìn Lục Hiền Vũ đang làm công việc dọn dẹp, cô sâu kín thờ dài nói: "Lục Hiền Vũ, nếu như. Sớm biết anh một chút thì tốt rồi, như vậy đã có người mỗi tháng giúp tôi."

"Không cần, tôi rất hối hận vì biết cô, tôi đường đường một đại thiếu gia, cư nhiên phải đi giặt những thứ ghê tởm như vậy." Lục Hiền Vũ đột nhiên xoay người lại, nhúu mày một cái: "Vu Linh San, cô dùng băng vệ sinh gì? Rò thành ra như vậy? Vậy là cô rong huyết sao? Bằng không cô đi mua tã đi."

Cô bị ghen, cắn răng nghiêng lợi, buồn bực muốn được đánh người, cô hừ một tiếng không hề nói tiếp nữa, nhưng cô lại ai một tiếng, "Tôi thật đói, thật sự, ngày hôm qua ăn cái gì cũng nôn sạch rồi, bây giờ một chút khẩu vị cũng không có, nhưng thật sự, thật sự rất đói a."

Bình thường cô đúng là không có can đảm làm nũng với hân, hân luôn mặc tây trang, vẻ mặt lạnh nhạt, dáng vẻ cao ngạo, cô nhìn thấy bộ dạng kia liền bị hù sợ, dĩ nhiên là nói không ra những lời như vậy.

Nhưng hôm nay hân mặc đồ mặc ở nhà, cúi đầu thay cô giặt quần áo, trên tay dính bột xà phòng, như phụ nam của gia đình, dáng vẻ cũng hiền hoà rất nhiều, cô cảm thấy lúc này không khi dễ hân một phen, về sau liền không còn cơ hội.

Lục Hiền Vũ cũng cảm thấy mình điên rồi, cư nhiên phóng túng người phụ nữ này như vậy.

Số lần hân tự giặt cũng ít ỏi chẳng có bao nhiêu, nhưng hân cư nhiên sẽ động thủ giặt thay cô, hơn nữa còn là giặt quần lót có dính máu! Nghe được cô đói bụng, hân cư nhiên rửa sạch bàn tay dính đầy xà phòng của mình, đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, hân nghĩ hân thật sự là bị quỷ ám rồi! Hân đặc biệt làm chút cháo cho cô, còn có một khối sandwich.

Cô thật sự cực đói rồi, ngày thường không thích ăn cháo lúc này ăn thực ngon miệng, ăn xong rồi, lại muốn thêm một chén nữa mới thỏa mãn xoa bụng, kể tiếp nằm ở xích đu nhìn hân giặt ga giường, thời điểm hân giặt ga còn rất tỉ mỉ, mặc dù lông mày hân nhúu chặt, một bộ ghét bỏ đến muốn chết.

"Lục Hiền Vũ, tôi cảm thấy post những hình ảnh này của anh lên mạng, có thể còn chấn động hơn so với ảnh nude."

"Câm miệng."

"Đừng nóng giận mà!" Lá gan của cô cũng lớn rồi, nụ cười mở rộng, "Bộ dạng này của anh một chút cũng không giống bình thường, sẽ viết tựa đề là: 'Đại thái gia tập đoàn Lục thị trở thành nô lệ của vợ, thay vợ giặt quần lót dính máu', anh thấy như vậy được không?"

Lục Hiền Vũ rất không thể với tới bóp chết cô, lạnh nhạt nói: "Vu Linh San, cô đừng ép tôi, ảnh của cô vẫn còn trong tay tôi đấy."

Vu Linh San lập tức không nói thêm gì nữa, ngậm miệng, nghĩ đi nghĩ lại, về mặt cầu xin nói: "Lục đại thiếu gia, anh chừng nào thì có thể xóa bỏ những tấm ảnh đó?"

"Xóa cái gì mà xóa, giữ lại về sau già rồi nhìn."

Nhớ ra cái gì đó, Vu Linh San lại nói: "Này, ban đầu, tôi thật sự không quyến rũ anh."

"Cô có."

"Tôi mới không có."

"Cô không sao? Vậy lúc ấy cô nhìn tôi như vậy làm gì? Nhìn xem cả người đều si mê."

"Mẹ nó, bộ dạng anh đẹp mắt, tôi nhìn lâu một cái không được sao?"

"Dù sao cô cũng quyến rũ được rồi, cô xem, hiện tại cô cũng quyến rũ đến nhà tôi rồi."

Thật là không nói lý! Vu Linh San lập tức liền lười nói chuyện rồi, nhắm mắt lại ngưng chiến, thầm nghĩ được, dù sao tôi nói không lại anh, vậy tôi không nói nữa là được chứ gì?

"Vẫn không thoải mái?" Lục Hiền Vũ giặt giũ xong, thấy cô vẫn một bộ nửa chết nửa sống, không khỏi cau mày, đi tới sờ sờ bụng của cô.

"Tốt hơn nhiều, chỉ là tôi tức no rồi, không muốn động đây."

Lục Hiền Vũ chê cười một tiếng, "Tật xấu gì vậy?"

Lục Hiền Vũ lại đi làm những chuyện khác, lúc từ trong thư phòng đi ra, thấy Vu Linh San đang nằm trên ghế sa lon xem ti vi, Vu Linh San nhìn TV một lát, cả người hưng phấn, không khỏi cười híp mắt: "Chúng ta đi dạo phố đi."

"Không rảnh." Lục Hiền Vũ vội càng cự tuyệt, làm bộ rất bận lại xoay người vào thư phòng.

Làm việc cùng cùng phụ nữ đi dạo phố, giữa hai việc, hẳn tình nguyện lựa chọn việc trước, hẳn cho rằng cùng phụ nữ đi dạo phố không phải tốn tiền, mà là lãng phí thời gian!

Hắn liên tục làm việc đến tận trưa mới đi ra ngoài, Vu Linh San lại gương mẫu ở trong phòng bếp nấu ăn, nhưng hắn cảm thấy cô căn bản không phải đang làm món ăn, mà là đang hóa thiêu phòng bếp, mặc dù hắn cũng không phải là rất biết nấu ăn, nhưng hắn nhất định sẽ dọn dẹp, hắn đem những thứ đồ ngổn ngang cô làm ném vào thùng rác, chỉ vào một đồng đen như mực nói: "Những thứ này là cô chuẩn bị?"

Đây là lần đầu tiên Vu Linh San xuống bếp, không khỏi có chút ủy khuất, "Chuẩn bị cho anh ăn, cảm ơn anh chăm sóc tôi, um, đây là trứng chiên cà chua."

"." Lục Hiền Vũ bộ mặt hắc tuyến, khê ho một tiếng, "Vu Linh San, cô cố ý phải không?"

"Bằng không, tôi lại giúp anh làm một bàn."

Lục Hiền Vũ lạnh nhạt nói: "Tôi vẫn là lựa chọn theo cô đi dạo phố."

Hắn nhìn thấu sự giả hoạt trong mắt cô, người phụ nữ này thích ăn vạ lại thích mang thù, mặc dù bày ra một vẻ mặt hòa nhã, hắn vẫn cho rằng cô ngực lớn nhưng không có đầu óc, kỳ thực nếu không thì cô vẫn có chút thủ đoạn.

Bởi vì đã đến lúc ăn cơm, cho nên bọn họ đến khách sạn lần trước hưởng thụ một chút đồ ăn mỹ vị, ăn no mới có hơi sức đi dạo phố chứ!

Chỉ là, cô quả thực cái gì cũng ăn, hắn nhìn đáng về kia của cô, thật sợ cô vỡ bụng, "Cô ăn từ từ, không có ai giành với cô."

"Tôi sợ ngày nào đó anh tức giận với tôi, sau đó không đưa tôi tới đây nữa, tôi nghĩ tôi vẫn là nên ăn nhiều một chút." Vu Linh San cũng bắt quá chi là nói giỡn, nhưng nghe vào trong tai Lục Hiền Vũ lại không phải như vậy, hắn lạnh nhạt nói: "Nếu như tôi tức giận, có thể tôi dễ tôi, như vậy tôi lại sẽ vui vẻ."

"Không, không cần, thời điểm anh tức giận quá biến thái, tôi sẽ sợ." Cô mở miệng hai mắt, lại nhét một miếng thịt vào trong miệng mình.

Hắn có đáng sợ như vậy sao? Hắn nheo mắt.

"Đừng trừng tôi! Tôi cái gì cũng không hề nói." Cô chỉ vào mặt hắn, chính là biểu tình như vậy, thừa khùng bố.

Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Lục Hiền Vũ, nghe nói trong công ty của anh có rất nhiều người mẫu, bình thường anh đều luôn luôn nhìn họ như vậy sao?"

"Mắc mớ gì tới cô?" Hắn lạnh lùng nhìn cô một cái.

"Tôi chính là nghĩ phụ nữ khác nhìn thấy vẻ mặt như thế của anh sẽ như thế nào."

"Vẫn chạy theo tôi như vịt." Hắn tự giễu nói: "Vô luận như thế nào, chỉ số sức quyến rũ của tôi đều rất cao."

"Ồ. Vậy tôi thật là đang ở trong phúc mà chẳng biết." Cô cười, cúi đầu tiếp tục "huyết chiến" thức ăn ngon.

Hai người ăn xong bữa ăn chính, Vu Linh San còn không chịu đi, muốn ngồi hưởng thụ một chén đồ ngọt nữa.

Lục Hiền Vũ ở bên cạnh nhìn thế quả thực muốn cười, hắn nói: "Vu Linh San, cô chú ý một chút, ăn nhiều quá mập tôi liền không muốn cô nữa."

"Này, anh đừng như vậy! Anh đừng ý vào anh bây giờ trẻ tuổi, chỉ số sức quyến rũ lớn, mà có thể vứt bỏ người ta nha. Sau này anh già rồi, tôi cũng sẽ ghét bỏ anh."

"Tôi có già, cũng là lão suất ca."

"Vậy tôi mập cũng là mỹ nhân mập có được hay không!" Vu Linh San hưng hăng xấn bánh ngọt bỏ vào trong miệng mình, tức giận, dùng sức nhai sạch.

Sau khi ăn xong, Lục Hiền Vũ cùng với cô đi dạo phố.

Vừa mới bắt đầu hắn còn là gương mặt đau khổ, nhưng sau khi đi dạo được một lúc, cũng không cảm thấy đi dạo phố là một chuyện khổ sai.

Cô không hề giống những người phụ nữ khác, mỗi một cửa hàng đều muốn vào xem một chút, chuyển một chút, sờ một chút, bởi vì ánh mắt cô độc đáo, chỉ tiến vào mấy cửa hàng đặc biệt, ánh mắt nhìn quần áo cũng tốt, nhìn trúng đều là những bộ mặc lên người rất thích hợp, rất tôn lên khí chất của cô, cũng tôn lên màu da của cô.

Hắn vốn cũng là một người có ánh mắt tốt, đối với những mốt cô lựa chọn hết sức vui mừng, chung quy hắn cho rằng nếu như người phụ nữ của mình cùng bản thân ánh mắt hơn kém nhau một trời một vực, hắn sẽ rất buồn bực.

Sau khi Vu Linh San mua mấy bộ y phục, liền tỏ vẻ phải về nhà rồi.

Lục Hiên Vũ nhìn đồng hồ, có chút nghi ngờ nói: "Cứ nhiên chỉ dùng một giờ?"

Vu Linh San hí hóp nhìn hắn, "Trước kia anh cùng rất nhiều những người phụ nữ khác đi dạo phố qua sao? Sau đó đi dạo thật lâu sao?" Lục Hiên Vũ cũng không nhìn cô, cũng không đáp trả, quá khứ cũng đã qua, còn nói đến nó làm gì, hắn ừ một tiếng, "Đường về nhà chúng ta ở bên cạnh đứng không?"

Lúc bọn họ ra cửa, không lái xe, là đi bộ, chỉ là lúc trở về, Vu Linh San không muốn đi bộ, cô không khỏi đề nghị: "Chúng ta ngồi xe buýt đi?"

"Hả?" Lục Hiên Vũ nhú nhú mày, "Xe buýt?"

Mặc dù hắn không nói ra khỏi miệng, nhưng bộ dạng kia tựa hồ muốn nói: cô nói đùa sao?

"Ách. Anh không phải là chưa từng ngồi qua chứ?" Vu Linh San nhìn về mặt ghét bỏ của hắn, trong lòng liền hiểu Lục đại thiếu gia còn chưa từng ngồi qua loại phương tiện công cộng gì đó.

Lục Hiên Vũ không nói lời nào, đi theo cô, cùng nhau chờ ở trạm xe bus.

Nơi này là vùng ngoại thành, xe buýt rất ít, cho nên mất một ít thời gian.

Hai người ngồi ở trên ghế, Lục Hiên Vũ có chút không nhịn được, thở dài một cái, "Ngồi xe buýt cái gì, không phải lãng phí thời gian sao?" Hắn nhàm chán nhìn về phía khác.

Vu Linh San chu miệng, "Lục đại thiếu gia, trên thế giới này không phải mỗi người đều giống như anh có limousine đâu! Tôi cho anh biết, giống như tôi chưa từng được cha mẹ đưa đón đi học, mỗi ngày tôi đều ngồi xe buýt, tôi chính là cảm thấy nó rất thân thiết, còn có thể quen biết rất nhiều người, còn có thể. thưởng thức phong cảnh dọc đường."

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô, Lục Hiên Vũ không khỏi khẽ mỉm cười, đưa tay tới cầm tay của cô, tay của cô mềm mại không xương, hắn néo néo, lại vuốt vuốt, tựa hồ đang đùa một món đồ chơi.

Vu Linh San chỉ cảm thấy có chút nhột, cúi đầu nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lục Hiên Vũ xoay người nhìn cô, nụ cười của cô rất ái hòa, trong phút chốc đôi mắt của bọn họ nhìn thẳng vào mắt nhau, tựa hồ tóe ra tia lửa không biết nên gọi tên như thế nào, hắn cũng hơi néch môi, giương lên một đường cong nhàn nhạt.

Thật là đẹp mắt a, Vu Linh San nhìn thấy không khỏi ngây dại.

Lục Hiên Vũ néo néo khuôn mặt cô, "Nhìn cái gì?"

"Anh nên cười nhiều, cười lên nhìn thật đẹp a, cả ngày khuôn mặt nghiêm nghị, rất dọa người." Lục Hiên Vũ hung hăng néo, "Còn không phải là cô cả ngày làm ra cho tôi một đồng chuyện lộn xộn lung tung, cô còn hi vọng tôi cười cho cô xem? Cô làm tốt mọi chuyện sẽ làm tôi vui vẻ!"

Xe buýt tới thật đúng là chậm, hai người một nói một đáp, nói không ít lời.

Vu Linh San rất tự nhiên đem đầu tựa vào trên người hắn, "Lục Hiên Vũ, tôi phát hiện tôi cũng không chán ghét anh như vậy." Khuôn mặt lạnh nhạt của hắn từ từ hiện lên mấy phần ý cười, "Nhưng tôi vẫn rất chán ghét cô, làm sao bây giờ?"

"A." Cô thực buồn bực nhìn hắn.

"Nhanh đi cho đại di mục không hiểu chuyện của cô rồi đi sớm một chút, bộ dáng kia của cô tôi có thể sẽ thích." Vu Linh San trừng mắt nhìn, "Anh vòng tới vòng lui, còn không phải là muốn tôi quẹo vào giường?"

Hắn che miệng của cô, hôn lên mặt cô một cái, "Hur, lời như thế giữ lại về nhà nói."

Xe buýt rớt cuộc đã tới, hai người lên xe buýt, trên xe rất ít người, hai người bọn họ ngồi ở hàng cuối cùng.

Lục Hiên Vũ nói: "Xe buýt thật chậm, tốc độ giống như con rùa."

"Anh đừng oán trách, tôi cảm thấy vô cùng tốt." Vu Linh San chính là thích xe buýt chậm, Lục Hiên Vũ lái xe quá nhanh, khiến cho tim gan cô run sợ.

"Vu Linh San, cô không cần làm tôi mất hứng như vậy!" Lục Hiên Vũ trừng cô, "Chưa từng nghe qua xuất giả tòng phu sao? Tôi nói cái gì chính là cái đó, không hiểu sao?"

"Đứng, đứng, xe của Lục đại thiếu gia sang trọng nhất, ngồi thoải mái nhất, tốc độ giống như tên lửa, được chưa?" Lục Hiên Vũ ho khan một tiếng, nghiêm trang quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, dùng một loại vẻ mặt rất nghiêm túc nói: "Trước đây tôi xem một bộ phim, nói ân ái trong xe buýt rất sung sướng."

Khóe miệng Vu Linh San kịch liệt co quắp, trong lòng cô nghĩ: làm sao anh có thể biến thái như vậy, cả ngày chỉ muốn cái này.

Lục Hiên Vũ bình tĩnh nhìn nhìn trước ngực cô, "Tiểu thư, hi vọng lần sau ra cửa không cần mặc quần áo gợi cảm như vậy."

Vu Linh San đột nhiên phát hiện cổ áo của mình hơi rộng, cô còn chưa ngồi từ tề, cúi đầu liền nhìn thấy rất rõ ràng cánh xuân bên trong, không khỏi kéo cổ áo cao lên, đề phòng sắc lang!

Lục Hiên Vũ đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngồi vào bên cạnh Vu Linh San, xấu xa nói: "Nghe mẹ tôi nói, cô là một cô bé rất nhu thuận, rất dè dặt?"

"Nói nhảm, tôi nơi nào không nhu thuận, nơi nào không dè dặt?"

"Nhu thuận sao? Nào có cô bé nhu thuận nào lại bắt chuyện với một người đàn ông xa lạ? Bắt chuyện không được còn giận quá hóa giận, tức miệng mắng to."

"Tôi đều giải thích với anh vô số lần rồi, tôi không bắt chuyện với anh, là anh bắt chuyện với tôi có được hay không! Anh vô duyên vô cớ hại ngã tôi có phải cố ý hay không? Anh nhất định là cố ý, anh cố ý quấy rối tôi, sau đó không phải là không biết xấu hổ bỏ đi sao? Về mặt đó của anh, biểu tình gì a, tôi ngay lập tức thật sự là giận điên lên, bởi vì anh làm cho tôi ngã rất đau, ngộ nhỡ bị anh đụng ngã không sinh được em bé làm sao bây giờ?"

"Nơi nào đau? Tôi xoa bóp giúp cô." Về mặt hân hạnh nhậm, đôi tay lại ái muội luồn vào từ cổ áo của cô, không đứng đắn nắm ngực của cô. Mặt Vu Linh San đỏ lên một chút, thật may là xe đến trạm rồi, cô mới có thể thoát được ma trảo của người nào đó.

Hai người đi dạo một buổi chiều, lúc này trời sắc cũng có chút tối, Lục Hiên Vũ thay cô xách theo tất cả túi đồ, tay còn lại dắt tay cô, hai người đắm chìm dưới ánh trời chiều, gió nhẹ tùy ý nhẹ nhàng thổi vào tóc của bọn họ, chung quanh bao phủ ánh sáng hạnh phúc.

Trên đường về nhà, Vu Linh San đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhú mồm một cái, "Tôi quên mua một vật rồi, anh về nhà trước đi, tôi đến siêu thị."

"Là cái gì?" Lục Hiên Vũ có chút nghi ngờ, nhìn thấy vẻ mặt hồng hồng của cô, ngay sau đó liền phản ứng, ồ một tiếng, "Tã sao?"

Cô rất không thể nhắc chân đạp hấn một cái, có chút đỏ mặt, có chút buồn bực nói: "Tã cái đầu anh, chẳng qua là thay đổi nhãn hiệu, tránh cho anh lại một nhọc như vậy."

Lục Hiên Vũ cúi đầu nở nụ cười, cùng cô đến siêu thị, thời điểm cô đi mua băng vệ sinh, hắn đi tới chỗ bán bao cao su cầm lấy mấy hộp.

Vu Linh San tới đây liền thấy được một màn như vậy, nhìn đáng vẻ hắn có chút do dự không quyết định, có chút không có ý tốt nói: "Anh làm gì thế? Có phải muốn lấy size nhỏ, nhưng lại cảm thấy size to có thể giữ thể diện?"

Lục Hiên Vũ hung hăng vỗ vỗ đầu của cô, "Cô muốn tôi trở về chứng minh cho cô xem sao?"

"Ách, tôi sai lầm rồi, Lục đại thiếu gia."

"Cô muốn đưa nhỏ sao? Muốn tôi liền không cầm, nếu như còn chưa muốn, cô liền chọn vài cái cô thích."

Sắc mặt Vu Linh San đỏ một chút, vật này không cần cô cầm đi, hơn nữa đưa nhỏ.

Cô dạy rất nhiều người bạn nhỏ đàn dương cầm, thật đúng là vô cùng thích những người bạn nhỏ đó! Trước kia luôn luôn nghĩ sau này muốn hảo hảo dạy con của mình đàn dương cầm, nghĩ đi nghĩ lại không khỏi nhẹ nhàng vênh mòi.

Lúc cô xoay người, phát hiện hai tay Lục Hiên Vũ trống trơn theo sát bên cạnh.

Cả mặt cô đỏ bừng, hấn tựa hồ hiểu ý tứ của cô, sau đó đến bên cạnh cầm một ít đồ ăn vặt ném vào xe mua sắm, suy nghĩ một chút lại lấy thêm một ít thực phẩm dinh dưỡng cho phụ nữ có thai.

Cô không khỏi cúi đầu than một tiếng, "Anh làm gì thế?"

"Tôi cảm thấy, nếu như cô muốn có đứa nhỏ, vậy còn không dễ dàng? Rất nhanh cô có thể dùng đến những thứ này."

"Đáng ghét." Cô không khỏi vỗ vỗ lồng ngực của hân.

Hai người đánh yêu mắng yêu, nhìn ở trong mắt mọi người, chỉ cảm thấy hai người bọn họ là một đôi hạnh phúc.

Một ngày này, tâm trạng Vu Linh San đặc biệt tốt, bỏ qua một bên thành kiến lúc trước, hôm nay hai người ở chung một chỗ, thật sự cảm thấy rất ăn nhịp, vì vậy cô đề nghị đàn một bản nhạc vì Lục Hiên Vũ.

Lục Hiên Vũ còn chưa nói tiếp, Vu Linh San lại nói: "Này, tôi cực ít đàn chỉ vì một người, anh có muốn nghe hay không?"

Lục Hiên Vũ dừng một chút, không khỏi hỏi ngược lại: "Cực ít? Cực ít đàn cho người khác nghe?"

"Ừ. Anh là người đàn ông đầu tiên." Vu Linh San nghĩ, lại nói một câu làm hân vui vẻ.

"Tôi thật sự là vinh hạnh, nọ hôn đầu, đêm đầu tiên, còn là người đàn ông đầu tiên được nghe tiếng đàn của cô." Hân nở nụ cười, còn cười đến đặc biệt thiện chí.

Quả nhiên, hân là một tên đàn ông được dễ dàng cười, mới nói một câu dễ nghe, hân liền lộ ra dáng vẻ tươi cười mê người như vậy với cô.

Vu Linh San không khỏi trừng mắt liếc hân một cái, "Lục Hiên Vũ, anh không thể khiêm tốn một chút sao?"

"Tại sao tôi phải khiêm tốn? Cô là lão bà của tôi, ở trước mặt tôi, cô còn ngượng ngùng cái gì, hả?" Vừa nói hân đột nhiên nhớ ra cái gì, thờ dài một cái, "San San, cô có biết không, những tấm ảnh ngày đó chụp được đặc biệt đẹp, tôi vừa nghĩ tới liền nhiệt huyết sôi trào, lúc nào thì chụp lại một lần nữa?"

Cô tức giận trừng mắt liếc hân một cái, "Xóa bỏ những tấm ảnh đó cho tôi, nếu không."

"Kỳ thực không có những tấm ảnh đó." Hân buông tay ra, ngôn ngữ ái muội, cũng không biết là thật hay giả.

Vu Linh San tức giận quay đầu trở lại, đôi tay linh hoạt đặt trên những phím nhạc dương cầm đen trắng, âm nhạc dịu dàng tuôn ra, giống như ánh mặt trời ôn ái, gió nhẹ mát mẻ, gột rửa trái tim con người.

Lắng nghe, Lục Hiên Vũ đột nhiên nghĩ đến cái gì, đi về phòng cầm một bộ mỹ phẩm đưa cho Vu Linh San, "Tặng cho cô."

"Oa!" Thích đẹp là bản tính của phụ nữ, đối với một mỹ nữ nghiệp dư như Vu Linh San mà nói, mỹ phẩm là đồ không thể thiếu được trong cuộc sống.

Cô cầm hộp mỹ phẩm tinh mỹ, ngăn người một chút, sau đó vẻ mặt hưng phấn nói: "Oa, sau này anh có phải có thể cung cấp cho tôi rất nhiều mỹ phẩm miễn phí hay không, mỹ phẩm dưỡng da à? Loại mặt nạ này thật là đắt, tôi đều tiếc không dùng, sau này anh có phải có thể mỗi ngày cho tôi mấy miếng hay không, để cho tôi đắp chân nữa?"

Lục Hiên Vũ nhìn cô như nhìn quái vật, người phụ này này thật đúng là tham lam, nhưng cô có tư cách này không phải sao?

Hân mỉm cười gật đầu một cái, "Nơi đó. Có cần cũng dùng mặt nạ để đắp lên hay không?"

Cô tự nhiên biết hân nói là nơi nào, tức giận nhìn hân một cái, "Đắp cái đầu anh."

Hai người cười cười nói nói từ phòng đàn ra ngoài, Vu Linh San vừa ngồi trên ghế sa lon vừa vui vẻ ôm gối dựa lăn lộn, hồi lâu mới vui tươi hơn hờ nói với Lục Hiên Vũ: "Lục Hiên Vũ, tôi đột nhiên phát hiện tôi gả cho ông chủ một công ty mỹ phẩm, ha ha, thật là quá hạnh phúc!"

Lục Hiên Vũ có chút dở khóc dở cười, đường phản xạ của người phụ nữ này cũng quá dài đi, "Bây giờ cô mới phát hiện?"

"Bởi vì trước đó vài ngày, tôi đều cảm thấy sự tồn tại của anh không có cảm giác chân thật, hôm nay mới có một chút. Ha ha! Chỉ là, đồ trang điểm Lục thị xác thực rất tốt, tôi trước kia có một bạn cùng phòng cũng dùng loại này, tôi cũng thật thích. Chỉ là son môi kia, màu của son môi đó có thể thêm một chút nhũ không? Tôi rất thích loại đó, nhưng những sản phẩm khác lại cho thêm một chút chất hóa học không tốt, cho nên."

Con người Lục Hiên Vũ sáng lên, bên môi dần theo nụ cười nhàn nhạt, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, "Ừ, tôi để cho cấp dưới phát minh loại đó rồi tặng cho cô được chứ?"

"A." Cô chỉ là tùy ý nói thôi, lại dễ dàng nghe được lời hứa của hân, lúc này trong lòng không khỏi vô cùng cảm động, chỉ cảm thấy hạnh phúc tỏa bóng.

Cô đột nhiên phát hiện dưới bề ngoài lạnh lùng của Lục Hiên Vũ là một trái tim dịu dàng.

Cô vốn cho rằng mình bị uy hiếp kết hôn, sau khi cưới nhất định không hạnh phúc, nhưng không hiểu sao những suy nghĩ tiêu cực đó từ từ biến mất! Hân bắt đầu sẽ không tức giận cô cãi nhau cùng hân; thời điểm cô ngã bệnh lại chăm sóc cô như vậy; cũng không tiếc tay tốn nhiều tiền cho cô; về mặt việc nhà, mặc dù hân luôn buồn bực cô chân tay vụng về, nhưng cũng không chân chính phát giận.

Cô cảm thấy trái tim mình đang hướng tới gần hắn, hoặc là đã gần sát rồi.

Lục Hiền Vũ vốn còn mấy ngày tuần trăng mật, lại vì chuyện màu son môi này mà bận rộn.

Ở phương diện chất lượng, phương diện sức khỏe, hắn vô cùng chú trọng, bởi vì sản phẩm của tập đoàn Lục thị bọn họ nhất định là sản phẩm xanh, cho nên mỗi lần chế tạo một sản phẩm mới, hắn đều muốn theo dõi toàn bộ quá trình, chỉ sợ khâu nào xảy ra chuyện không may, không chỉ là vì chất lượng, cũng là vì danh dự.

Hắn nhất định phải chế tạo ra mỹ phẩm hoàn mỹ nhất, để tặng cho vợ của hắn. Còn nữa, hắn muốn hoàn thành trong thời gian quy định, bởi vì hắn muốn cho cô một kinh hi.

Vu Linh San qua tuần trăng mật cũng bắt đầu đi làm.

Lục Hiền Vũ thỉnh thoảng sẽ giành thời gian tới trường học đón cô, đưa cô đi ăn một bữa ngon hoặc là ăn một chút đồ ngọt, Vu Linh San nhìn thấy sự hâm mộ trong mắt đồng nghiệp không khỏi có chút đắc ý.

Người đàn ông này, mặc dù vừa mới bắt đầu cô hết sức ghét bỏ, nhưng vô luận như thế nào, hắn là vương tử trong lòng rất nhiều cô bé hướng tới nha! Cô đột nhiên phát hiện, vị trí này dần dần không chướng khí mù mịt như cô từng nghĩ.

Người đàn ông này thật đúng như lời của anh họ Lăng Tuấn nói, mặc dù tính tình có chút thối, còn lại không tệ, cô hi vọng trong tương lai quan hệ giữa bọn họ có thể cải thiện.

Mấy ngày nay, buổi tối Lục Hiền Vũ về nhà có chút muộn, còn mang theo chút mùi rượu, điều này làm cho Vu Linh San có chút tức giận, nhưng cô lại luôn chịu đựng bởi nghe hắn nói thời điểm chế tạo một loại sản phẩm mới luôn mệt chết đi. Cô nhìn đáng về mặt môi của hắn, cũng sẽ giống như một người vợ hiền tuệ, thay hắn cời y phục, lại đi lấy cho hắn một ly nước mật ong.

Nhưng chẳng biết tại sao, về mặt Lục Hiền Vũ nhìn cô mỗi lần như vậy luôn luôn nhàn nhạt, giống như cô làm chuyện gì thật có lỗi với hắn.

Vu Linh San sờ sờ mặt của mình, cau mày nhìn hắn, "Này, anh làm sao vậy? Tôi làm chuyện gì thật có lỗi với anh sao? Anh, anh tại sao muốn nhìn tôi như vậy?"

Lục Hiền Vũ chẳng qua là hừ lạnh một tiếng, nằm soài trên giường, lạnh nhạt nói: "Tôi nhìn cô thế nào? Hơn nữa, làm sao cô sẽ làm chuyện gì thật có lỗi với tôi đây?"

Vu Linh San có chút không tìm được manh mối trong lời nói của hắn, hắn là người hai mặt sao? Như thế nào có nhiều cảm xúc như vậy? Thỉnh thoảng có thể dịu dàng đến khiến trái tim của cô cuồng loạn, thỉnh thoảng có thể lạnh lùng đến để cho cô run như cây sậy.

Trước khi ngủ, hắn hỏi cô: "Đại di mục không hiểu chuyện của cô đã đi chưa?"

"A, sớm đi rồi."

"Vậy tối mai cùng tôi đi bơi." Hắn thật sự mặt môi, kéo cô tới ôm vào trong ngực, hít thật sâu một cái mùi vị ngọt ngào trên người cô, thời điểm ôm cô, cảm thấy tinh thần cũng khá rất nhiều.

Người phụ nữ này, thật sự chẳng lẽ không quan tâm hắn sao? Ngay cả một câu quan tâm cũng không có.

"Tại sao?"

"Ngày mai bể bơi của cha tôi khai trương, trước khi chính thức kinh doanh, mời mấy người trong nhà chúng ta cùng đến vui đùa một chút."

"Bơi lội à." Không thể không nói cô có chút mong đợi, mặc dù kỹ thuật bơi của cô chưa ra hình dáng gì, nhưng cô vẫn rất thích cảm giác ở trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ăn Vụng Xin Chùi Múp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ngày hôm sau sau khi tan tầm, cô liền đi mua một bộ đồ bơi có chút bảo thủ, nếu chỉ có hai người bọn họ, cô còn có thể ăn mặc hấp dẫn một chút, nhưng có người ngoài ở đây, cô cũng không dám "hào phóng" như vậy.

Sau đó Lục Hiền Vũ đến đón cô, hai người cùng nhau đến bể bơi.

Đội cô đổi xong đồ bơi, sau khi từ trong phòng thay đồ đi ra, Lục Hiên Vũ nhìn cô vài lần, có chút thất vọng nói: "So với quần ngủ trong nhà của cô còn muốn bảo thủ hơn."

"Sắc lang, hừ." Cô xoay người mới phát hiện ra mấy người ngoài này chính là mấy đứa nhỏ choai choai, cô ngập ngừng một chút, ha ha cười một tiếng, "Nhưng tôi cảm thấy nó rất đẹp mắt, rất tôn da không phải sao?"

"Ừ." Trong mắt Lục Hiên Vũ lóe lên mấy phần thần sắc nguy hiểm.

Mấy đứa nhỏ đều chơi ở chỗ nước nông, còn Lục Hiên Vũ lôi kéo Vu Linh San đến chỗ nước sâu, hần nói: "Nơi này nước quá nông, chơi không vui."

"Nhưng. Thủy tính của tôi không tốt lắm." Vu Linh San có chút sợ hãi, cô thật sự chưa từng đến chỗ nước sâu khi đi bơi, chính là ở chỗ nước nông vui đùa ầm ĩ.

Buổi tối mùa hạ, chung quanh cơ hồ không có đèn.

Chỗ nước sâu bọn họ muốn tới có chút xa, chung quanh rất an tĩnh, chính là xa xa nghe được thanh âm vui đùa ầm ĩ của mấy đứa nhỏ.

Chung quanh nơi này rất tối, Vu Linh San không quen thuộc con đường này, chẳng qua là đi theo phía sau hần, bị hần dắt đi từ từ, bàn tay của hần dày rộng, nắm lấy tay cô, không hiểu vì sao cảm thấy rất an tâm. Nhưng không thể không nói cô vẫn còn có chút sợ hãi, rụt cổ một cái, "Lục Hiên Vũ, anh, hiện tại anh muốn làm gì."

"Có tôi ở đây cô khăn trương cái gì?"

"Cũng là bởi vì có anh ở đây tôi mới khăn trương chứ sao." Vu Linh San trả lời một câu.

Xuống dưới phải đi qua một cái cầu thang thật dài, ở giữa còn có khu buôn bán chính thức ngăn cách.

Khi cô đi tới chỗ nước sâu mới phát hiện, nơi này là một nơi kín đáo, chỉ cần không có người đặc biệt tìm đến, hai người bọn họ ở chỗ này làm chuyện gì đều sẽ không bị người khác phát hiện.

Cô lắc đầu một cái, trong lòng trách cứ chính mình đang loạn tưởng lung tung cái gì, nhưng lại mơ hồ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì.

Nơi này nước sâu 180 cm, Lục Hiên Vũ có thể đứng vững, nhưng Vu Linh San lại có chút sợ, sâu như vậy, cô có thể chết đuối nha! Bất quá cô vẫn thực tin tưởng lời của Lục Hiên Vũ, sau khi hần đề cho cô xuống nước, cô nắm thật chặt tay hần từ từ bơi lên, tư thế bơi của cô rất khó coi, vây quanh hần xoay một vòng nhỏ.

Lục Hiên Vũ nhìn thấy phải cười lác giọng, hần nói: "Này, ai dạy cô bơi kiểu chó như vậy? Thật không lịch sự."

"Anh mới bơi kiểu chó, tự tôi học đấy!" Cô tức giận trừng hần, "Thời điểm thi bơi ở đại học, thầy giáo thể dục còn nói tốc độ của tôi rất nhanh."

Hai người vừa bơi vừa tán gẫu, cô lại nói: "Lần đầu tiên tôi bơi ở chỗ nước sâu như vậy, quá sâu, tôi có chút sợ."

Lại một lát sau, cô đã có chút kinh hoàng, "Tôi mệt mỏi, chúng ta lên bờ có được không?"

"Mệt mỏi sao? Tới đây dựa vào trên người tôi." Lục Hiên Vũ đưa đôi tay về phía cô, Vu Linh San từ từ bơi về phía hần, đem trọng lượng của mình đè lên trên người hần, cảm giác trong nước thật sự quá nhẹ nhàng, rất không có cảm giác an toàn, cô từ từ đem tứ chi của mình đều vòng lên trên người hần, rất sợ bị hần bỏ rơi.

Lục Hiên Vũ tựa hồ chỉ chờ đợi thời khắc này, từ từ bức cô đến trong góc, Vu Linh San a một tiếng, lại phát hiện mình bị hần áp đến bên thành bể bơi, môi của hần che ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "San San, cô cũng đã biết, những ngày này, tôi nhẫn nhịn thật lâu."

"Cái người sắc lang này, không nên ở chỗ này."

"Nói những lời này có phải quá muộn rồi hay không? Không phải nên cảm giác được dự cảm của tôi sao?" Giọng nói của Lục Hiên Vũ mang theo mấy phần khàn khàn, có kích động không kiềm chế được.

Vu Linh San còn chưa kịp phản ứng, chỉ có cảm giác thân thể mình ngửa ra sau, bị hần một phen túm vào trong ngực, lồng ngực trắng kiện bên chắc của hần dán chặt vào phần lưng của cô, môi nhẹ nhàng hôn bên cạnh tai của cô, ní non nói một chút lời tâm tình.

Vừa mới bắt đầu, Vu Linh San vẫn còn có chút bất an gầy gữa, dù sao nơi này là nơi công cộng, làm sao có thể? Nhưng nụ hôn của hần thật sự quá mát hôn, bàn tay đưa tới dùng sức xoay mặt cô lại, nặng nề xâm chiếm môi của cô, từ vừa mới bắt đầu nhẹ nhàng liếm láp, càng về sau càng hôn sâu nóng bỏng, giống như muốn nuốt cô vào trong bụng.

Tay của hần xâm nhập từ vạt áo bơi của cô, trực tiếp dao động giữa ngực và bụng của cô, nhẹ nhàng trêu chọc, từ từ xoa bóp, thân thể của hần nóng như sắt, hạ thể ái muội dán chặt vào mông của cô, nơi đó cứng rắn như sắt, cô có thể cảm giác được nóng bỏng của hần.

Đột nhiên cô chỉ cảm thấy thân thể chợt lạnh, nửa người trên đã trần trụi, cô khê a một tiếng, rất muốn dùng hai tay che trước ngực mình, lại sợ không

chống đỡ nổi mình, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lấy tay chống bên bờ.

.

Cô muốn khóc, về mặt ngưỡng ngừng, về mặt dục vọng, vô cùng khó chịu.

Hắn đột nhiên xoay người cô lại, hôn cô thật sâu, cô tự nhiên dùng hai tay của mình ôm lấy sống lưng rộng lớn của hắn, hai chân cũng quăn ở trên người hắn, không ngừng mê nheo, muốn cho mình thoải mái một chút.

Hậu quả của việc Vu Linh San làm như vậy chính là bị hắn hôn đến cơ hồ hôn mê, cả người cũng xụi lơ trong lòng hắn.

Vừa lúc đó, hắn đột nhiên thật nhanh tháo bỏ quần áo của hai người, kích động thân thể nặng nề hướng lên trên húc một cái, đem dục hỏa của mình vùi thật sâu vào thân thể của cô.

Bởi vì khoảng cách rất gần, mặc dù không có ánh sáng, cô vẫn rõ ràng thấy được sự đói khát cùng điên cuồng trong mắt hắn.

Hắn một lần lại một lần nặng nề đi vào, cô bởi vì hắn mà trầm luân trong dục vọng, cô thật sự cảm giác như vậy không đủ.

Run rẩy điên cuồng như vậy, gặm nuốt điên cuồng như vậy, tay của hắn càng không ngừng in lại một đám dấu đỏ trên bộ ngực mềm mại của cô, lại cúi đầu dùng đầu lưỡi và hàm răng hành hạ nụ hoa non mềm của cô.

Cô thật sự không chịu nổi. Thanh âm rên rỉ bởi vì sự vuốt ve tinh tế của hắn mà càng phát ra phóng đảng, thần kinh toàn thân cô mỗi một giây đều căng thẳng, thân thể cũng càng ẩm ướt hơn, "Hiên Vũ, không cần, không cần. Mau hơn một chút nữa, mau hơn một chút nữa."

Bàn tay ma lực của Lục Hiên Vũ không ngừng vỗ về chơi đùa nơi tư mật của cô, càng không ngừng nhào nặn, càng không ngừng chà xát, dục vọng của hắn tiến vào trong cơ thể của cô lần này lại kiên định hơn so với lần trước, đột nhiên một hồi va chạm mạnh mẽ, thân thể của cô không ngừng co rút, khoái cảm kịch liệt trào dâng, thét chói tai phóng ra chính mình.

Sau khi cao trào, cả khuôn mặt Vu Linh San đỏ bừng, đầu óc có chút choáng váng, cô ghé vào trên người của hắn, mặt dính vào trong ngực hắn, nghe nhịp tim của hắn, cảm nhận hương vị dễ chịu trên người hắn, thanh âm thờ dốc của hắn ở bên tai cô nghe qua hết sức hấp dẫn.

Hai tay của hắn vẫn còn lưu luyến ở hông cô, hạ thân còn chôn ở bên trong thân thể của cô không muốn ra ngoài, động tác như thế khiến cho cô nghĩ tới hắn tựa hồ đang ôm một đứa con nít, cô không khỏi cúi đầu cười thành tiếng.

"Vui về sao??" Hắn nhẹ nhàng hừ một tiếng, thanh âm mang theo mười phần dụ hoặc, không nghe thấy cô nói chuyện, thân thể lại không khỏi tự chủ giật giật.

"A." Vu Linh San cúi đầu kêu một tiếng, bởi vì cô cảm giác được một đoạn mềm nhũn chôn giấu trong thân thể mình lại bắt đầu cứng rắn lên.

Hắn nhẹ giọng cười một tiếng, "Không cần hoài nghi thực lực của đàn ông."

Hắn cứ như vậy thẳng tắp ôm cô đi đến một bên, "Chúng ta đến một nơi nơi tốt hơn tiếp tục." Tiếp đó, hắn lợi dụng tư thế này ôm cô lên bờ.

Trong nước đi lại có chút chậm, tra tấn như vậy duy trì hồi lâu.

Vu Linh San đột nhiên nhớ tới cái gì lớn tiếng nói: "Đồ bơi của tôi!"

Lúc này toàn thân cô trần truồng, bộ dáng như vậy bị hắn ôm vào trong ngực, hạ thân còn chặt chẽ tương liên không khỏi làm cho cô cảm thấy vô cùng thẹn thùng, nhưng Lục Hiên Vũ lại mặt không quan tâm, nhàn nhạt ừ một tiếng, "Cô muốn đi nhặt về sao?"

"Dĩ nhiên." Vu Linh San dùng sức gật đầu một cái. Hắn ồ một tiếng, cẩn thận làm cho mình từ trong cơ thể cô rút ra.

Thời điểm Vu Linh San chạm chân xuống mặt đất, đi đứng đều mềm nhũn, lại bắt đầu cảm thấy trống không, cô mềm chân bước từng bước từng bước đi về phía hồ bơi, nhưng mới đi được vài bước, đột nhiên liền bị Lục Hiên Vũ kéo lại, trên môi hắn dẫn theo một chút ý cười, "Tôi vẫn cảm thấy cô không mặc gì cả tốt hơn."

"Cái người biến thái này." Cô còn chưa nói xong, đột nhiên bị hắn một phen kéo vào trong ngực, trong con người sâu tối của hắn tràn đầy ranh mãnh cùng tình dục.

Hắn hết sức quen thuộc nơi này, hắn ôm cô trần truồng lại đi một đoạn đường, đột nhiên lên trên mấy bậc thang, đem một cánh cửa đẩy ra, bên trong ánh đèn sáng rõ, giống như đã sớm chuẩn bị tốt, Vu Linh San chỉ cảm thấy ánh đèn có chút chói mắt, nhắm lại mắt, đợi thời điểm cô mở mắt, không khỏi đỏ bừng cả khuôn mặt, "Nhanh một chút tắt đèn đi."

"Ánh đèn ở nơi đó quá mờ, cũng không quá tận hứng, nơi này vừa đủ!"

Hắn đột nhiên kéo một bên rèm cửa sổ ra, lúc này Vu Linh San mới phát hiện đây là một màn che thủy tinh, cô có thể nhìn thấy bên ngoài rất rõ ràng, cô khẽ a một tiếng, có chút kinh ngạc, rồi lại đồng thời bị bầu trời đầy sao bên ngoài làm chấn động.

Hắn cười cười, đặt cô lên chiếc bàn cổ lớn, hắn đặt ngang cô trên bàn, lè lưỡi đồ dành mỗi một tác da thịt trên người cô, tay của hắn nắm lấy bộ ngực mềm mại của cô, cùi đầu nhẹ nhàng liếm láp nụ hoa màu hồng tươi, nụ hoa dần dần trở nên cứng lại. dưới ánh đèn tán mát ra ánh sáng mê người.

Mới vừa cao trào đã khiến thân thể cô trở nên dị thường nhạy cảm, lúc này cũng nhẹn không được trêu đùa nữa, không ngừng lắc lắc thân thể, lấy tay nắm dọc theo cạnh bàn.

Vu Linh San nhìn ánh mắt của hắn trở nên dị thường xinh đẹp, cô gắt gao nhìn hắn, không chịu nổi loại tra tấn này, "Hiên Vũ. Hiên Vũ."
Tiếng rên rỉ của cô nghe rất thống khổ, hai chân còn không ngừng lắc lắc.

Lục Hiên Vũ rất hài lòng cô phản ứng như vậy, hắn thích cô trở nên phóng đảng khi hắn trêu chọc cô, trong mắt của hắn có mấy phần tà khí, hắn đột nhiên tách hai chân cô ra, cánh hoa vừa hồng vừa sung kia hơi đóng khép, suối nước róc rách cô đại lan tràn.

Tròng mắt của hắn tối sầm lại, đột nhiên bắt lấy một cây nến to và dài từ bên cạnh, nhẹ nhàng xâm nhập vào hạ thân của cô.

"A." Đột nhiên bị một vật to lớn lấp đầy cảm giác thực tuyệt, nhưng khi cô nhìn thấy vật kia mặt cũng bị hù đến tái đi, vội vuron tay muốn đẩy cây nến kia ra.

Lục Hiên Vũ dĩ nhiên là không chịu, nhẹ nhàng hôn mặt của cô, "Bảo bối, đây không phải là cây nến bình thường."

Phía trên cây nến có khắc vân gỗ ghê, hắn xoay tròn cây nến trên tay, an ủi vỗ về điểm mẫn cảm của cô, cô thoải mái rên rỉ, vừa tựa như thống khổ rên rỉ.

Chỉ có ở dưới ánh đèn, hắn mới có thể thấy được sự xinh đẹp chân thật của cô, thân thể kia ửng lên một màu hồng phấn, mang theo sự dụ hoặc sâu sắc, hắn một tay nắm bộ ngực của cô, một tay di chuyển cây nến ra vào bên trong cô, màu đỏ của cây nến kia thật sự rất tôn lên màu da của cô.

Đột nhiên toàn thân cô kịch liệt run rẩy, hắn biết cô lại muốn cao trào rồi, dùng sức cắm thật sâu vào bên trong cơ thể cô, sau đó rút cây nến ra, chất mật trong suốt theo hạ thân của cô bắn ra ngoài, cô xụi lơ trên bàn, hắn cầm cây nến đặt ở bờ môi cô, "Bảo bối, thoải mái sao?"

Cô không trả lời, đôi mắt ngượng ngùng không dám mở ra. Hắn đem chứng cứ cô động tình phơi bày ra cho cô xem, nụ cười trên mặt càng phát ra tà khí, thừa dịp cô còn đang đắm chìm trong cao trào, hắn đem cô quỳ nằm nhoài người về phía trước, lần nữa đem cây nến đưa vào trong cơ thể cô, hắn nói: "Bảo bối, nhớ hảo hảo báo đáp tôi."

Hắn thừa dịp cô còn chưa phản ứng kịp liền đem đầu của cô hướng về phía bụng mình, đem dục vụng cứng rắn như sắt của mình nhét vào trong miệng của cô.

Cô không quen với chuyện này, vừa mới bắt đầu còn khó chịu đến muốn ói đi, nhưng một cánh tay của hắn đè gáy cô, cái tay còn lại không ngừng trêu chọc cô.

Bộ dáng kia của hắn không ngừng hấp dẫn cô, cô không khỏi thuận theo, đem hương vị nồng đậm nam tính của hắn ngậm vào trong miệng, lớn như vậy, khiến cho cô thiếu chút nữa không cách nào hô hấp.

Lục Hiên Vũ giống như rất thoải mái nhắm mắt lại, nhẹ nhàng rên lên, nhẹ nhàng đưa thân thể mình về phía trước, một tay không ngừng vuốt ve tiểu hạch của cô, một tay còn lại tiếp tục không ngừng chuyển động cây nến, thỉnh thoảng lại rút ra làm cô sung sướng.

Cổ họng Vu Linh San bị ấn vào thật sâu, tiểu hạch hạ thân thỉnh thoảng bị hắn bấm, thỉnh thoảng nhào nặn, lối đi nhỏ lại bị kích thích như vậy, cô chỉ cảm giác mình thần trí hoảng hốt, sắc dục càng phát ra mãnh liệt.

Tinh thần của cô mờ mịt, bị nhục dục khống chế, mút lấy dục vọng của hắn, không lưu loát mà nghĩ muốn làm hắn vui vẻ, rất nhanh khoái hoạt bắt đầu bao phủ, thanh âm rên rỉ từ trong mũi cô phát ra càng thêm mất hồn.

Cô phát hiện ra cô làm hắn vui vẻ, hắn liền sẽ làm cho cô càng thêm vui vẻ, cô liều mạng ngậm mút, một tay cũng ôm lấy chỗ đó không ngừng trên dưới xoa nắn, một tay còn lại xoa bóp hai hạt tiểu cầu.

Đột nhiên thân thể của hắn một hồi co rút mãnh liệt, vật thể to lớn phía dưới kia cũng ra vào mãnh liệt hơn.

Đầu của cô hoàn toàn bối rối, ầm ầm, đầu óc của cô muốn nổ tung, khoái cảm kịch liệt kia đến không cách nào tưởng tượng được, khiến cho toàn thân cô tan rã, ngay cả đầu ngón chân cũng co rút lại.

Hắn đột nhiên từ trong miệng cô rút ra, cũng rút cây nến ra khỏi tiểu huyết của cô, dưới thời điểm cô còn chưa kịp phản ứng, hắn đem dục vọng của mình vùi thật sâu vào bên trong cơ thể cô, sau đó hung hăng xông phá.

Cô chỉ cảm thấy thân thể của hắn có tiềm lực vô hạn, đem tất cả nhanh chóng cùng thỏa mãn đều nhét vào chỗ sâu bên trong thân thể của cô, cô phát ra một tiếng thở dài, cùng dục vọng của hắn đạt tới vui sướng tột cùng.

Một đêm này, hắn điên cuồng muốn cô, giống như muốn đem toàn bộ mất mát mấy ngày qua đền bù trở lại.

Hắn cùng cô thử rất nhiều tư thế, hắn làm cho cô la lên rất nhiều lời nói cảm thấy xấu hổ lúc cao trào, Vu Linh San chỉ có cảm giác cổ họng mình đều kêu đến khản giọng rồi, ban đêm sắp lúc ngủ, thanh âm của cô khàn khàn nói: "Tôi muốn uống nước."

Lúc này Vu Linh San đã xụi lơ giống như một vũng nước, nhúc nhích cũng không nhúc nhích được, hấn không khỏi có chút thỏa mãn, lười kéo tay của cô, đặt vào nơi vẫn cứng rắn như cũ của mình, "Muốn uống nước, có thể, sờ nó?"

"Được." Cô vươn tay ra trên dưới vỗ về chơi đùa dục vọng của hấn, mãi cho đến khi hấn thỏa mãn, hấn mới đi lấy nước tới đút cho cô uống.

Đút xong rồi cô, hấn ôm cô vào phòng ngủ, trong phòng ngủ không có gì cả, chỉ có một chiếc giường nước, man mát lành lạnh vô cùng thoải mái, trước lúc ngủ hấn tựa hồ vẫn không chịu buông tha cô, "Tôi muốn cô hàm chứa tôi ngủ." Hấn ôm cô ngủ ở trên người của mình, để cho dục vọng của mình vùi sâu vào bên trong thân thể của cô.

Vu Linh San mệt mỏi vô cùng, cũng không quản hấn làm gì với cô, nhắm mắt lại đi ngủ.

Cô nghĩ bọn họ thật sự quá điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau khi cô khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng choang.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt đột nhiên phát hiện người khác đang tách chân của cô ra, trong tay lại cầm thứ gì đó đang phát ra âm thanh ong ong, cô bị dọa - nhảy dựng lên, "Anh làm gì thế?"

"Chuẩn bị cho cô chơi đùa." Trong mắt Lục Hiền Vũ có mấy phần tò mò, càng đậm hơn chính là dục vọng.

Lúc này Vu Linh San mới nhìn thấy trong tay hấn đang cầm một máy trứng rung [1], thứ kia rung động vài lần liền nhanh chóng đưa cô đến cao trào.

[1]: ta cũng không chắc tên gọi của cái máy này, chỉ biết nó là một thứ đồ chơi tình dục, được sử dụng để đưa vào âm đạo nhằm mục đích thủ dâm, do có kích thước nhỏ, có thể đặt vào trong âm đạo, cũng có thể được sử dụng để kích thích âm vật, núm vú.

Cô há to miệng, tình dục rất nhanh dính vào mặt của cô, cô kêu to: "Không cần."

Lục Hiền Vũ đưa tay sờ sờ nơi sưng đỏ của cô, "Thật đáng thương, sưng như vậy. Thời điểm vừa ngủ bị tôi chơi đùa còn có cảm giác sao? Ướt cả rồi."

Cô cơ hồ muốn giết người rồi, thì ra đều là hấn giờ trò quỷ, cô còn tưởng rằng cô vô duyên vô cớ nổi lên mọng xuân đấy.

Lục Hiền Vũ thu lại vài phần thần sắc, đem trứng rung để qua một bên, ôm cô tiến vào phòng tắm, cẩn thận tắm rửa sạch sẽ cho cô, cảm giác được người hầu hạ rất tốt, Vu Linh San tắm xong liền cảm thấy rất vui vẻ.

Lục Hiền Vũ lại tìm một bộ quần áo từ trong phòng cho cô mặc vào, Vu Linh San trừng hấn, "Anh sáng sớm đã an bài xong? Thật là giày vò chết tôi rồi."

"Cô cũng nhận được vui vẻ không phải sao?" Mắt của hấn mang theo ý cười, thừa dịp cô vẫn còn đang mặc quần lót liền nhét trứng rung vào nơi đó của cô, "Ừ, không cho bỏ ra, nếu không buổi tối tôi sẽ hung hăng trừng phạt cô."

"Anh." Vu Linh San cơ hồ muốn điên rồi, "Lục Hiền Vũ, van cầu anh đừng chơi đùa tôi như vậy có được hay không?"

Lục Hiền Vũ lấy ra một chiếc điều khiển từ xa từ trong túi, "Chỉnh thành tần suất thấp, duy trì sự hưng phấn của cô là được?" Hấn ôm cô hôn một cái, "Hôm nay, bản thiếu gia đặc biệt xin nghỉ, tặng cho cô một kính hi, đi."

Trải qua một trận chiến dịch động trời như vậy, lúc này trong cơ thể lại nhét một quả trứng rung, Vu Linh San căn bản đi cũng đi không nổi, sắc mặt hồng hồng, mắt cũng bắt đầu ửng hồng, "Tôi, tôi đi không được."

Lục Hiền Vũ ôm cô lên, "Vậy tôi mang theo cô đi."

Lần này hấn là chân chân chính chính giày vò cô, cô thật sự rất không muốn thỏa mãn cái dục vọng biến thái kia, nhưng cô thật sự sợ hấn sẽ tiếp tục giày vò cô.

Lục Hiền Vũ đặt cô vào trong xe, còn đi gần đây mua bữa sáng cho cô, Vu Linh San lại không có khẩu vị.

Lục Hiền Vũ thấy vậy liền uy hiếp nói: "Nếu cô không ngoan ngoãn ăn, cẩn thận tôi." Hấn chỉ chỉ vào túi mình, Vu Linh San không thể làm gì khác hơn là bắt đầu khó khăn ăn từng miếng từng miếng một.

Chỉ chốc lát sau, xe dừng trước một tòa nhà cao chọc trời rất có khí thế.

"Nơi này là công ty của tôi, cô còn chưa tới phải không?" Lục Hiên Vũ dắt tay của cô đi ra ngoài, dưới sự chỉ thị của hắn, cô ngẩng đầu nhìn về phía một tấm áp phích to đùng, sau đó Vu Linh San liền nhìn thấy một tấm áp phích mỹ phẩm rực rỡ.

Sau khi cô nhìn thấy tên của mỹ phẩm này là "Linh San", miệng không khỏi mở rộng ra, trong mắt mang theo vài phần không thể tin, "Anh. Đây là tặng cho tôi sao?"

Lục Hiên Vũ hơi cúi đầu xuống nhìn cô, trong mắt mang theo mấy phần dịu dàng cùng cưng chiều, "Thích không?"

"Thích."

Khuôn mặt anh tuấn của hắn phỉếm một tầng hồng lung rực rỡ dưới ánh mặt trời, địa vị của hắn trong lòng cô có vẻ càng ngày càng cao, "Cho nên tôi qua, không thiệt thòi chứ?"

Tôi qua mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng cô cũng chân chính hưởng thụ; mà hắn đòi lấy khoái hoạt từ chỗ cô, lại cho cô một kinh hi lớn như vậy.

Mỹ phẩm Lục thị xuất khẩu toàn bộ châu Á thậm chí còn toàn bộ thế giới, tên của cô cũng sẽ theo nguồn tiêu thụ, xuất hiện ở mỗi một chỗ trên toàn thế giới.

Cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, chưa từng có người làm chuyện lãng mạn như vậy đối với cô, trái tim cô trong nháy mắt trở nên mềm mại, lập tức ôm lấy hông của hắn, đem đầu mình vùi sâu vào trong ngực của hắn, "Lục Hiên Vũ, cảm ơn anh."

"Sinh nhật vui vẻ, Vu Linh San." Hắn cũng không ôm lại cô, tay vẫn như cũ để ở trong túi, nụ cười trên mặt lại càng đậm, giọng nói trầm thấp của hắn trong nháy mắt đánh vào tim của cô, chung quanh pháo hoa nổi lên bốn phía, trên trời xuất hiện những đóa hoa xinh đẹp, Vu Linh San nghe được thanh âm reo hò của rất nhiều người, "Bà chủ sinh nhật vui vẻ."

Vu Linh San tròn to hai mắt, mang theo vài phần không hiểu, lắp bắp nói: "Hôm nay, là sinh nhật của tôi?"

"Cô không phải sẽ quên mất chứ?" Hắn nhún mày, nụ cười có mấy phần tự đắc.

Cô mơ mơ màng màng, "Tôi cơ hồ chưa từng có sinh nhật, cho nên tôi không nhớ rõ."

"Ngu ngốc, tôi xem qua chứng minh thư của cô, là hôm nay không sai."

Trong mắt Vu Linh San tràn đầy sương mù, "Lục Hiên Vũ, cảm ơn anh nhớ rõ, thật cảm ơn anh." Cô nghĩ đây chính là yêu đi, hắn thật là một người đàn ông thấu tình đạt lý, một lần lại một lần làm cô cảm động, vững vàng bắt được trái tim của cô, cô cảm động đến mức hồ đồ, lúc này không biết nên dùng lời nói cùng biểu tình như thế nào để diễn tả suy nghĩ trong nội tâm của mình.

Cô còn chưa nghĩ ra nói gì để cảm ơn, chỉ cảm thấy trong cơ thể một thứ điên cuồng toát ra, thân thể lập tức đạt tới cao trào, trong nháy mắt cô không khỏi hưng hăng nheo cánh tay hắn, hung ác nói: "Khốn kiếp, anh muốn thấy tôi bối rối sao?"

"Kinh hi đã tặng rồi, chúng ta về nhà sinh nhật thôi." Đứng ở trong đám người, hắn vẫn một bộ thần sắc lạnh nhạt, trong mắt cũng mang theo cưng chiều cùng ôn nhu, hắn tự tay ôm cô nhét vào trong xe.

Về đến nhà, hai người đều không đề nén được tình cảm của mình, còn chưa vào phòng ngủ, y phục trên người liền ném khắp nơi trong nhà.

Sau một phen mây mưa, Vu Linh San rốt cuộc không nhúc nhích được nữa, miễn cưỡng nằm trong ngực của hắn, nhắm mắt lại, nói chuyện cũng không muốn nói.

Lục Hiên Vũ cũng tựa hồ có chút thỏa mãn, từ từ vồ về lưng của cô, chân mày hơi nhíu chặt, trong lòng lại thỏa mãn cực hạn, tựa hồ hắn trừ bỏ thân thể của cô, đối với tất cả những thứ khác của cô cũng cảm thấy rất hứng thú.

Hắn quan tâm cô, một lần lại một lần muốn cô, chính là muốn cho cô biết mình quan tâm cô.

Nhưng cô thì sao, rốt cuộc cô có bao nhiêu quan tâm hắn đây? Hắn rất muốn hỏi, rồi lại có chút không xác định, ngộ nhỡ cô chẳng hề để ý cười nhạo hắn thì sao? Hắn là người cao cao tại thượng, nhưng da mặt của hắn kỳ thực rất mỏng, cái hắn muốn không phải là cự tuyệt.

Hắn là một người có thân phận, có địa vị, thường ngày cũng không thiếu phụ nữ, tập đoàn Lục thị của hắn lại có những người mẫu xinh đẹp nhất.

Nhưng hắn ít khi chạm qua phụ nữ, bởi vì dục vọng của hắn cũng không mãnh liệt, thậm chí nói có chút thiếu hứng thú, hứng thú không nổi, đôi khi, thời điểm mọi người hoài nghi hắn có phải là GAY hay không, hắn mới tùy ý ôm phụ nữ lên giường.

Nhưng sau khi gặp được Vu Linh San, hắn mới phát hiện dục vọng của mình rất mãnh liệt, hắn cũng không biết tại sao lại cùng một người phụ nữ ăn nhip ở trên giường như vậy, giống như dục vọng đột nhiên dâng trào, cứ như vậy quấn quýt cô, càng không ngừng muốn cô.

Cô lúc này nằm bên cạnh hắn, nhắm mắt lại, hít thở nhẹ nhàng, rõ ràng cái gì cũng không nói, nhưng nhìn lại linh hoạt, sinh động như thế! Cô mới vừa

giống như con mèo nhỏ vùi trong ngực hắn, rõ ràng không nói ra những lời làm nũng, lại làm cho hắn tâm viên ý mãn.

Cảm giác như thế, với hắn mà nói, thật sự là một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Hắn phát giác, trong cuộc hôn nhân này, hắn từ từ nếm trải ngon ngọt, tim của hắn cũng dần dần bị cái gì đó lấp đầy, hắn ôm cô, lại lần nữa nhắm mắt lại, ngửi hương vị nhàn nhạt trên người cô, rất an tâm.

Khi tỉnh lại, màn đêm đã phủ xuống.

Kể từ lúc hắn nhận lấy gánh nặng Lục thị, hắn luôn luôn làm việc, thần kinh luôn gắt gao buộc chặt, ngay cả thời điểm ngủ cũng nghĩ đến công việc, chưa bao giờ giống như lúc này, cảm giác được một hương vị ngọt ngào, hắn nhéo nhéo khuôn mặt bởi vì ngủ say mà mang theo nhàn nhạt ửng hồng của cô.

Cô mơ mơ màng màng chuyển người, "Làm sao vậy?"

"Hôm nay là sinh nhật cô, muốn cái gì?"

"A, hôm nay hay là sinh nhật của tôi a? Tôi còn tưởng rằng cứ ngủ qua ngày hôm nay."

"Ừ, dĩ nhiên sẽ không, bánh ngọt còn chưa ăn. Không dậy nổi sao? Có đói bụng không?"

Vu Linh San ề a một tiếng, dĩ nhiên đói! Chi là cô vừa mới ngồi dậy, khàn giọng một tiếng, "Đau."

"Đau ở đâu?" Trên mặt hắn lại xuất hiện loại nụ cười không đứng đắn đó, "Tôi xoa giúp cô."

"Anh cho rằng tôi ngu ngốc sao?" Hai chân của cô đều mềm nhũn, muốn leo ra từ trên người hắn, nhưng bởi vì chân mềm nhũn lại đặt lên người của hắn.

Lục Hiên Vũ không khỏi nở nụ cười, "San San, làm sao cô đáng yêu như vậy, lại yêu thương nhưng nhớ rồi sao?"

Vu Linh San bị cười đến có chút buồn bực, có chút nổi giận nói: "Tôi cho anh biết, anh còn như vậy. . . . Anh còn như vậy, tôi liền rời nhà trốn đi cho anh xem!"

Lục Hiên Vũ thấy cô như vậy lại cười cười, đứng dậy mặc y phục, sau đó xoay người lại nói với cô: "Đi theo tôi phòng bếp đi, tôi giúp tôi."

Vu Linh San chậm rì rì tìm y phục mặc lên, thời điểm đến phòng bếp phát hiện hắn đang ở đây, hắn thấy cô tới, cũng không ngẩng đầu lên, "Tôi đây rửa sạch chỗ hành lá này, sau đó cắt nhỏ ra." Một lát sau, lại sai cô, "Cô bỏ mấy quả trứng gà trong tủ lạnh ra ngoài, còn cả thịt heo nữa." Vu Linh San phát giác người đàn ông này mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cô, rõ ràng không thông thạo chuyện nhà, nhưng khi nhìn hắn sai khiến người khác thì rất có bài bản, bất quá nhìn hắn đang giúp cô làm bữa tối, cô vẫn là ngoan ngoãn phối hợp với hắn.

Rất nhanh, hai bát mì thơm ngào ngạt đã xong, trên mặt còn có trứng ốp lếp, tổng thể mà nói, hai bát mì này bề ngoài không tệ, bất quá vị hơi mặn. Lục Hiên Vũ bảo Vu Linh San bung hai bát mì đến trên bàn, còn mình thì không biết đi nơi nào.

Chỉ chốc lát sau đột nhiên lấy ra một chiếc bánh ngọt lớn, phía trên cắm đầy nến, Vu Linh San nhìn chằm chằm vào chiếc bánh ngọt, nhất thời nói không nên lời, hôm nay, hắn thực sự cho cô quá nhiều kinh hi.

Lục Hiên Vũ khẽ nở nụ cười, lông mi thật dài khẽ run run, hắn nói: "Vu Linh San, ngày đó sinh nhật tôi, cô cho tôi nhiều kinh hi như vậy, hôm nay tôi xem như trả lại cho cô."

Môi Vu Linh San khẽ cong lên, đứng lên đi tới trước mặt hắn, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi hắn, cô nói: "Lục Hiên Vũ, cảm ơn, thật sự cảm ơn anh! Anh giúp tôi trải qua sinh nhật. Tặng tôi món quà tốt nhất, trả lại cho tôi loại kinh hi này, tôi nghĩ, tôi vĩnh viễn cũng sẽ nhớ hôm nay."

"Cứ như vậy sao?" Hắn nhún mày.

"Có, còn có, bất quá hôm nay thể lực của tôi chống đỡ hết nổi rồi, sau này cho anh." Vu Linh San có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Lục Hiên Vũ xì một tiếng bật cười, vươn tay ra xoa xoa đầu cô.

"Lục Hiên Vũ, anh biết không? Từ nhỏ đến lớn tôi cơ hồ chưa từng có sinh nhật, cũng chưa từng ăn bánh sinh nhật."

"Không thể nào, gia cảnh nhà cô không phải là không tệ sao?"

"Ba mẹ tôi rất bận, luôn luôn không có thời gian tổ chức sinh nhật cho tôi, tôi xem TV mới biết nguyên lai sinh nhật phải ăn mỳ trường thọ, còn có bánh sinh nhật. . . . Tôi luôn không nhớ được sinh nhật của mình, bởi vì coi như nhớ, tôi cũng chỉ là một mình lẻ loi, thay vì cô đơn một mình trải qua ngày sinh nhật, không bằng quên đi." Cô nghịch ngợm trừng mắt nhìn hắn, lấy một miếng trái cây cắm trên bánh ngọt bỏ vào trong miệng Lục Hiên Vũ.

Lục Hiên Vũ giống như cũng bị lây nhiễm thần thái của cô, lấy tay dính một chút bơ bôi lên môi của cô, "Sau này, tôi sẽ trải qua sinh nhật hàng năm cùng cô, hàng năm đều tặng quà sinh nhật cho cô được không?"

Cô nhìn hắn, cười thật ngọt ngào, hắn cũng nhìn cô, ánh mắt chân thành tha thiết.

Bọn họ đều không nghĩ tới, hai người ban đầu đối chọi gay gắt như vậy, lúc này lại thân mật như thế.

Hai người nhìn nhau cười, trong mắt tình cảm chảy xuôi, đáy mắt cũng giống như đạt tới một nhận thức chung nào đó.

Đèn trong phòng đã được tắt đi, ánh nến chiếu vào mặt của hai người chủ tịch, cô nhàn nhạt cười, khẽ ngẩng mặt lên, nhắm hai mắt lại, ước nguyện!

Từ nhỏ cô đều được người ta hâm mộ, cô là tiểu công chúa của Vu gia, mặc y phục xinh đẹp nhất, ăn đồ ăn tinh mỹ, nhưng có ai biết, đây là lần đầu tiên cô trải qua một sinh nhật chính thức, có bánh sinh nhật, có mỹ trường thọ, còn có sự chúc phúc chân thành.

Tựa hồ chính là từ giờ khắc này, cô cảm thấy khiếp phiêu đảng thật nhiều năm của trái tim mình, rốt cuộc đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngày tiếp theo, là ngày tập đoàn Lục thị bận nhất.

Sau khi Lục Hiên Vũ kết hôn, ông nội của Lục Hiên Vũ liền về hưu, giao lại tất cả quyền lợi trong tay cho Lục Hiên Vũ, Lục Hiên Vũ mỗi ngày đi sớm về trễ, loay hoay vỡ đầu sút trán.

Trước kia nếu bận rộn, Lục Hiên Vũ liền trực tiếp ở lại công ty.

Nhưng hiện tại không giống nhau, hần đã kết hôn, trong nhà còn có một người phụ nữ đang chờ hần trở lại, cho nên vô luận mỗi ngày có muộn thế nào, hần cũng đều về nhà.

Những thứ khác không nói, chỉ là khi về nhà, có một người phụ nữ giữ lại một ngọn đèn cho hần, không giống với khi đối mặt với căn phòng đen ngòm trước kia, hần lại cảm thấy rất ấm áp.

Nhưng qua mấy ngày liền có chút bất mãn rồi, hần bận việc công ty, không có thời gian làm việc nhà, cô cũng không có một chút ý tứ muốn làm, căn phòng trở nên vừa bẩn vừa loạn, trong nhà tắm chất đống rất nhiều quần áo hần thay ra.

Hần trở về từ công ty đã đủ mệt mỏi, mà Vu Linh San, liền vui trên sofa, xem TV, cầm trong tay một bọc khoai tây chiên ăn rất ngon lành, khắp nơi trên mặt đất đều phủ kín mảnh vỡ của khoai tây chiên.

Cô lười, cho nên chuyện nhà cũng bị hần ôm đến thân, hần chỉ là thử cưng chiều cô, nhưng cô lại coi đây như chuyện đương nhiên, hiện tại hần không có thời gian rảnh, cô lại không có một chút ý tứ muốn giúp đỡ.

Mâu thuẫn tựa hồ cứ như vậy đi lên.

Nhìn một ngày, nhìn không được ngày thứ hai.

Lục Hiên Vũ thích sạch sẽ, không thể ở trong căn phòng như vậy, hần nói với cô mấy câu, cô cũng tựa hồ không có tâm tình nghe, ồ một tiếng, "Ngày mai tôi tìm người tới quét dọn."

Hần đột nhiên có chút tức giận, lạnh lùng nhìn cô, người phụ nữ này, ý vào hần sủng ái, bộ dạng nửa sống nửa chết hiện tại này cho ai nhìn?

Hần lập tức vào nhà tắm cầm khăn tới bắt đầu lau chùi, lau lau, lại cảm thấy tức giận, hung hăng ném khăn qua một bên, có chút tức giận giật cà vạt xuống xuống lên ghế sofa, xoay người tiến vào nhà tắm.

Con tức của hần rất lớn, cần tắm một chút để hạo hạo buông lỏng tâm tình.

Gần đây có một sản phẩm mới tung ra thị trường, vì việc này, hần đã hơn một tuần ngủ không ngon giấc rồi, lúc này nằm trong bồn tắm, rất nhanh liền ngủ thiếp đi mất.

Vu Linh San đợi lâu như vậy cũng không thấy hần ra ngoài, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng tắm ra, trong phòng tắm mờ mờ, hần nhắm chặt hai mắt, chân mày hơi nhíu, tựa hồ có chuyện phiền lòng.

Cô có chút luống cuống đứng ở cửa, hần nhất định quá mệt mỏi, cho nên hần mới bức mình như vậy, hần tựa hồ hơi gầy, cô muốn giúp hần một chút, vì vậy cô cầm khăn mặt tới lau tắm thân thể cho hần.

Thời điểm cô tiến vào, Lục Hiên Vũ cũng đã tỉnh, nhưng hần không muốn mở mắt, hần muốn biết cô rốt cuộc có chút cảm giác đau lòng nào đối với hần

hay không.

Vu Linh San tỉ mỉ lau trước ngực, sau lưng, lại lau sát bắp đùi, cẩn thận tránh chỗ đó ra. Lau lau, đột nhiên phát hiện phần thân của hân thức tỉnh, từ trong đám lông dựng lên.

Cô a một tiếng, lại nghe được thanh âm khàn khàn của hân thổi qua từ đầu cô, "Đừng bỏ sót chỗ này." Hân cầm lấy tay cô đi tới nơi đó của hân, sau đó nhân lúc cô còn chưa phản ứng kịp kéo cô vào trong nước.

"A." Cô hét lên một tiếng, thiếu chút nữa bị sặc nước, "Này, tôi mới vừa tắm xong."

"Mấy ngày gần đây không lưu ý đến cô." Hành động của cô không có gì to tát, nhưng lại làm hân cảm động, những chuyện nhỏ nhặt kia hân cũng không muốn so đo cùng cô.

Hân rên lên một tiếng, dùng môi mình phủ lên môi cô, Vu Linh San khẽ vùng vẫy, rất nhanh liền bị lạc đường trong nụ hôn của hân, hân nhất quyết không buông tha, hôn cô thật lâu, cơ hồ hôn đến mức cô không thở nổi, mới từ từ buông ra cô, sau đó hân hếch mày lên, "Vu Linh San, cô đã không còn nhỏ nữa."

Cô khẽ nhếch môi, trong mắt mang theo vài phần mộng lung, nghe được hân nói như vậy, ừ một tiếng.

"Cho nên, cô phải chăm sóc mình thật tốt, tôi cũng không hi vọng điều gì ở cô, có thể không cho tôi thêm phiền phức không? Tôi thật sự vô cùng mệt mỏi." Hân cúi đầu thờ dài một cái, lại hôn lên tai cô.

Vu Linh San từ nhỏ đều được xu hịnh thành quen, những lời này đối với cô mà nói có chút khó chịu.

Mấy ngày gần đây, tâm tình của cô cũng xuống thấp, bởi vì có một học sinh nhảy lầu ở tiết học của cô, chuyện huyền ảo rất lớn, cô không chỉ bị hiệu trưởng phê bình, còn phải đối mặt với chỉ trích của gia đình học sinh đó.

Những thứ đó còn chưa đủ, những ngày qua luôn luôn có người chỉ chỉ chỏ chỏ sau lưng cô, cô sống trong hoảng hốt, cũng không biết làm sao sống tiếp, cô thậm chí ngay cả trường học cũng không muốn đến, muốn tìm một chỗ hảo hảo trốn tránh.

Đối với học sinh gặp chuyện không may, cô cũng rất đau lòng, nhưng cô thật sự không biết làm sao bây giờ, bình thường học sinh này quan hệ rất tốt với cô, cũng thường xuyên nói đùa với nhau, một lần thấy hân không tập trung trong tiết học, cô chỉ tùy ý nói hân mấy câu, cô thật không biết chuyện sẽ diễn biến thành như vậy.

Trong lòng cô thật hối hận, thật khổ não, chuyện này hành hạ cô đến cơ hồ điên mất.

Ở trường học cô bị áp lực trầm trọng như vậy, nhà là nơi duy nhất cô có thể dựa vào, cô rất muốn nói chuyện này với hân, tâm sự với hân, nhưng mỗi ngày hân mệt mỏi như vậy, lại muộn như thế mới trở về, cô biết hân cũng nỗ lực rất nhiều vì cái nhà này, cho nên cô cũng không muốn tăng thêm áp lực, tăng thêm phiền não cho hân.

Chẳng qua là nghe được hân nói như vậy, đột nhiên cô liền tức giận, từ trong ngực của hân bò ra ngoài, "Tôi làm gì tăng thêm phiền phức cho anh? Tôi làm gì? Tôi cũng mệt chết đi, bằng không chúng ta tách ra một thời gian?"

Hân lạnh lùng nhìn cô, không hiểu vì sao cô phát hỏa như vậy, nhưng đáy mắt có chút thất vọng, hân nhàn nhạt nhìn cô, cũng không nói chuyện, lạnh lạnh như vậy lại khiến cô có chút sợ.

Cô ra đến bên ngoài bắt đầu sửa sang lại y phục, cô nghĩ, có lẽ cô nên tìm một chỗ hảo hảo trốn tránh một chút.

Lúc Lục Hiên Vũ đi ra, thấy cô đã sắp xếp hành lý được một nửa, thấy cô một chút cũng không có thái độ nhận sai, còn muốn tách ra, tim của hân đột nhiên có chút đau, người phụ nữ hân cưng chiều đáp lại hân như vậy sao?

"Không cần cô rời đi, tôi rời đi là được." Lục Hiên Vũ nói xong liền một mình ra cửa.

Thời điểm Lục Hiên Vũ đi ra ngoài, nước mắt Vu Linh San mãnh liệt rơi xuống, trong lòng cũng có chút tự trách miệng của mình không biết lựa lời, rồi lại ghét bỏ bộ dáng lạnh lùng kia của hân. Vì sao hân không thể thương yêu cô nhiều một chút? Thấy cô khác thường như vậy, không cần hỏi cô một chút sao? Nói với cô một chút lời hữu ích? Như vậy hai người cũng có thể sống yên ổn với nhau rồi.

Cô khóc cả tối hôm đó, áp lực lớn như vậy, mới vừa rồi lại cãi vã, những chuyện buồn bực trong lòng lập tức liền bạo phát ra, cô khóc đến thật đau lòng, khóc thật lâu, khóc đến mệt rồi, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Bởi vì không đóng cửa sổ, cũng không đắp chăn, cho nên hôm sau khi tỉnh lại, Vu Linh San bị cảm, lỗ mũi nghẹt chặt, cổ họng sưng lên khó chịu, đầu cũng đau vô cùng.

Thân thể của cô rất mệt mỏi, không muốn ra khỏi cửa, cũng không muốn đi làm, tắt điện thoại nằm trên giường, cô tròn to hai mắt, ngơ ngác nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Từ nhỏ đến lớn cô đều chưa chịu qua sự suy sụp nào, mặc dù cha mẹ không thể thường xuyên ở bên cạnh cô, nhưng cô là đóa hoa trong nhà kính đó, được rất nhiều che chở, người nào dám để cô chịu tức giận? Đoạn đường này thật sự trải qua quá thuận lợi.

Cô nghĩ tới học sinh nhảy lầu kia, lại nghĩ tới sự nhục mạ của gia đình đó với cô, còn có sự trách cứ của hấn.

Nước mắt Vu Linh San lại chảy xuống, đột nhiên có chút hối hận, hiện tại hấn cũng đi rồi, trong căn phòng chỉ còn lại có cô một mình, cô đơn, tư vị như vậy thật không dễ chịu.

Lần trước hấn còn nói, sau này sẽ giúp cô trải qua từng lần sinh nhật, còn nói về sau đều muốn ở bên cạnh cô, nhưng trong nháy mắt, hấn lại rời đi.

Hấn không thích cô sao?

Vu Linh San lại nghĩ, nếu như ngày đó, cô khai thông được tâm tình của học sinh kia một chút, hiểu rõ tâm tình của hấn một chút. Nếu như ngày đó có thể xem chừng học sinh kia, có phải cũng sẽ không xảy ra bi kịch kia hay không?

Nếu như cô không phát hỏa với Lục Hiên Vũ mà ỉn nhẫn một chút, ngoan ngoãn nghe lời, hiện tại hai người có phải còn đang ôm nhau cùng ngủ hay không? Cô cũng sẽ không chỉ có một mình giống lúc này.

Gần đây thành kinh có chút suy nhược rồi, từng suy nghĩ ngổn ngang lộn xộn hiện lên trong đầu cô, đầu cô đau, nước mắt như vỡ òa rơi xuống, trái tim rồi rầm quặn đau.

Chuyện gì Vu Linh San cũng không muốn để ý, nơi nào cũng đều không muốn đi, cứ như vậy mê mẩn nằm trong chăn ngủ một ngày, cho đến gần tối, toát được một thân mồ hôi mới cảm thấy khá hơn một chút, cô bất động như cũ, lại như vậy ngủ cả đêm.

Cô nghĩ cô thật đói bụng, cần lấy cho mình chút gì để ăn.

Trong tủ lạnh còn một chút thức ăn sống, nhưng cô sẽ không xuống bếp, ngay cả nấu bát mì đơn giản nhất cũng không, tìm tìm, thật may là còn nửa chiếc bánh ngọt, nửa bình sữa tươi.

Bị bệnh một ngày cũng đói bụng một ngày, cô vô cùng cần thức ăn lót dạ. Cô mở TV ra, cô vừa ăn từng miếng từng miếng một, vừa xem tin tức giải trí, đột nhiên trong ti vi xuất hiện một hình ảnh rất ái muội, người đàn ông kia thoát nhìn rất quen thuộc, mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng cô có thể khẳng định, hấn là Lục Hiên Vũ!

Trên người hấn còn mặc chiếc áo sơ mi trắng lúc rời khỏi nhà, trong ngực hấn ôm một người phụ nữ nóng bỏng, động tác thân mật.

Cô ngây ngốc, đột nhiên cảm thấy uất ức, cô ngã bệnh nằm ở nhà, thế nhưng hấn lại ở bên ngoài tiêu dao.

Cô ta là ai? Bọn họ đang làm gì?

Đột nhiên hình ảnh chuyển một cái, là ảnh chụp thân mật của Lục Hiên Vũ cùng những người phụ nữ khác! Người phụ nữ này cô cũng biết, là người mẫu Đài Loan.

Cô đột nhiên tỉnh ngộ, trong Lục thị có rất nhiều mỹ nữ.

Lúc này tin tức nói, Lục Hiên Vũ đang trải qua tiểu thuyết tình yêu, những bí mật này của hấn hiện tại bị người moi ra, không biết là muốn tuyên truyền thay sản phẩm mới, hay là đang châm biếm tác phong của hấn?

Cô nghĩ, hấn thật rất ưu tú, khuôn mặt đẹp trai như vậy, vóc người hoàn mỹ như vậy, thân phận cao quý như vậy. Mỹ nữ xinh đẹp hơn cô vây quanh chỗ nào cũng có, có thể một ngày nào đó, cô sẽ bị hấn vứt bỏ hay không?

Tâm tình cô vốn đã xuống thấp, lúc này càng dễ dàng suy nghĩ lung tung hơn.

Cô càng nghĩ càng thương tâm, lần trước thời điểm sinh nhật hấn đã có người bạn trâu chọc qua, nhưng cô lại một chút cũng không lưu tâm, nghĩ tới đây, nước mắt càng rơi mãnh liệt hơn, bánh ngọt cũng dùng sức nhét vào trong miệng, tựa hồ muốn dùng thức ăn tới tê dại mình.

Lúc Lục Hiên Vũ trở lại, liền nhìn thấy một hiện tượng như vậy.

Vu Linh San vẻ mặt mờ mịt ngồi trên ghế sa lon, bên cạnh cô có rất nhiều vỏ đồ ăn, sắc mặt của cô thật không đẹp mắt, cặp mắt sưng đỏ, tựa hồ còn có dấu vết đã khóc.

Hấn không nhìn đồng hồ ngổn ngang bên cạnh cô, đi tới trước mặt cô sờ sờ đầu của cô, có hơi nóng, không khỏi khăn trương nói: "Cô làm sao vậy, ngã bệnh?"

Vu Linh San dùng sức đẩy tay của hấn ra, lạnh nhạt nói: "Không cần anh lo, anh tránh ra."

Lục Hiên Vũ không khỏi nhú mày, có chút cường thế nói: "Tôi đưa cô đi bệnh viện."

Vu Linh San ôm hai đầu gối, cầm đặt trên đầu gối, nhàn nhạt ngẩng đầu lên, gần từng chữ một: "Lục Hiên Vũ, tôi nghĩ chúng ta vẫn là ly hôn thôi."

"Cái gì?" Lục Hiên Vũ làm như nghe không hiểu, hỏi lại.

"Tôi chọc giận anh, lại chỉ làm cho anh thêm phiền phức. Kỳ thực tôi cũng không có ưu điểm gì, so ra kém với những người phụ nữ xinh đẹp bên ngoài kia, vóc người cũng không đẹp như họ. Trong mắt của tôi không chứa được một hạt cát, tôi không muốn chia sẻ chồng với người khác, trước hôn nhân vô luận anh có bao nhiêu phóng đảng cũng đã qua, nhưng anh đã kết hôn rồi, tôi mới không cần một đoạn hôn nhân không chung thủy."

"Vu Linh San!" Ba chữ này, Lục Hiên Vũ cắn răng nói ra, sắc mặt của hắn hết sức khó coi.

Đồng nghiệp của Vu Linh San qua nhiều người tìm được hắn, nói những chuyện gần đây của Vu Linh San cho hắn biết, còn nói hôm qua cô không đi làm, có chút bận tâm.

Lúc ấy Lục Hiên Vũ đang đi công tác, gọi điện thoại cho cô lại không gọi được, trong lòng liền nghĩ tới hôm đó có phải phát giận với cô hơi quá rồi không? Vì vậy hắn liền vô cùng lo lắng chạy về, nhưng ngược lại, hắn mới vừa trở về cô lại nói muốn ly hôn với hắn, còn nói hắn không chung thủy với hôn nhân?

Vu Linh San nói xong, liền trở về phòng kéo hành lý đã chuẩn bị tốt, cũng không để ý hình tượng lúc này của mình, một loại giọng điệu nữ vương nói: "Tôi không nán lại nơi này nổi nữa, tôi nghĩ tới một ngày có người phụ nữ khác ngủ trên giường của tôi, tôi sẽ cảm thấy rất ghê tởm."

Lục Hiên Vũ cho rằng mình đã buông xuống tôn nghiêm trở lại cầu hòa, cô nói như vậy lại làm cho hắn lập tức lạnh tâm, hắn thật sự không muốn âm ỉ cùng cô, nhàn nhạt mở cửa, "Vu Linh San, cô đi rồi cũng không cần hỏi hân."

"Tôi sẽ không." Cô hừ một tiếng, vẻ mặt kiên cường mà thẳng bước đi ra ngoài, ở một nơi hắn không nhìn thấy rơi xuống rất nhiều nước mắt.

Lục Hiên Vũ nhìn bóng lưng cô rời đi, lại cảm thấy có chút không yên lòng, muốn đuổi theo, lại cảm thấy mất mặt, hắn nghĩ cô lớn như vậy rồi, có thể tự chăm sóc tốt bản thân mình, tâm tình cô không tốt, để cho cô yên tĩnh một chút, hiện tại hai người đều quá kích động, nói nhiều dễ dàng tổn thương lẫn nhau.

Hắn có chút chán chường nằm trên ghế sa lon, bọn họ mới kết hôn bao lâu? Ba tháng? Trong khoảng thời gian này, hắn đều cố gắng duy trì đoạn hôn nhân này, thay đổi mình, đều cung chiều cô, phóng túng cô, nhưng kết quả là gì, đổi lấy một câu muốn ly hôn của cô.

Người phụ nữ này!

Hắn có chút nhức đầu xoa huyết Thái Dương của mình, gần đây thật sự quá mệt mỏi, mệt mỏi đến phát bực, mệt mỏi ngay cả nói cũng không muốn nói, hiện tại hắn càng thêm mệt mỏi không muốn giải thích bất cứ chuyện gì với cô.

Hắn nằm trên ghế sa lon, mới hít một hơi, điện thoại của Lăng Tuân liền gọi tới: "Lục Hiên Vũ, cậu thật quá đáng! Em họ tôi mới gả cho cậu bao lâu? Cậu cư nhiên đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt. Trước hôn nhân có mấy người phụ nữ cũng coi như bình thường, nhưng sau khi kết hôn cậu vẫn cư nhiên có người khác ở bên ngoài?"

"Có người khác ở bên ngoài, tôi đây mấy ngày nay bận bịu muốn chết, nào có thời gian có người khác ở bên ngoài?" Lục Hiên Vũ có chút tức giận nói.

"Trên TV đều đưa tin, xem tin tức tình cảm của cậu còn rất nhiều!"

"Đưa tin?"

"Đừng giả bộ cho tôi, cậu cùng cô gái hồng lâu đó là như thế nào? Cô ta đuổi theo cậu một năm, cũng không thấy cậu động tâm, nhưng sau khi kết hôn làm sao cậu có thể làm loạn như vậy?"

"Trương Yên Nhi?" Đầu óc của hắn lập tức chuyển động, trên mặt đột nhiên mang theo mấy phần tức giận, "Vừa vặn ngày đó cô ta đụng vào tôi, tôi đỡ cô ta, tôi nghĩ tôi đại khái bị thiết kế rồi."

"Tốt nhất là như vậy, nếu không tôi không tha cho cậu."

Bất cứ người mẫu nào dính vào hắn đều nổi tiếng rất nhanh, ban đầu, Trương Yên Nhi theo đuổi hắn vì tiền của hắn, danh tiếng của hắn, tâm tư của người phụ nữ kia bất chính, hắn vẫn không muốn tiếp xúc nhiều với cô ta, chính là là mấy ngày trước đụng phải cô ta ở câu lạc bộ đêm, cô ta đột nhiên đâm vào hắn, chính mình không thấy rõ ràng liền đỡ cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Cứ như vậy, hai ngày này, Trương Yên Nhi liền nhanh chóng nổi tiếng, mà vợ của hắn lại nước mắt oan uổng hắn có người khác bên ngoài.

Lúc trước, muốn dùng những nữ minh tinh nhanh chóng nổi tiếng để giúp hắn đạt được mục đích của mình, ngược lại không có quan hệ gì với bọn họ, thế nhưng lần này, sự tình nghiêm trọng rồi.

Cuộc điện thoại này vừa mới tắt lại có cuộc điện thoại khác, bà nội, mẹ đều gọi điện thoại tới hỏi hắn, sau đó còn có dì của Vu Linh San, mọi người đều cùng một loại giọng điệu, hắn trả lời từng người một, giải thích với từng người một, trong mắt xuất hiện nồng đậm âm hàn.

Sau khi giải quyết xong một đồng điện thoại khởi binh vãn tội, Lục Hiên Vũ lập tức gọi một cuộc điện thoại, "Này, Lô Chí, cậu lập tức hủy bỏ hợp đồng với Trương Yên Nhi, ra thông báo, công ty nào còn dám thuê cô ta, chính là đối nghịch cùng tập đoàn Lục thị chúng ta!"

"Ông chủ, mấy ngày nay Trương Yên Nhi biểu hiện rất tốt a, thay công ty chúng ta."

"Tôi nói hủy bỏ liền hủy bỏ!" Sau đó liền tức giận dùng dùng cúp điện thoại!

Lục Hiên Vũ chỉ cảm thấy nhức đầu, lại nghĩ tới bộ dạng đáng thương của Vu Linh San, Lục Hiên Vũ bắt đầu gọi điện thoại cho Vu Linh San, cô lại tắt máy, toàn bộ cuộc gọi đều chuyển vào hộp thư, vì vậy hắn lại gọi điện cho đồng nghiệp của cô, nhưng không ai biết cô ở đâu, cũng không có ai liên hệ với cô.

Vì vậy Lục Hiên Vũ lại lái xe ra cửa tìm, tìm những chỗ gần xung quanh một lần, nhưng không tìm được bóng dáng của cô.

Hắn nhớ tới khuôn mặt tiêu tụy của cô, cặp mắt đỏ bừng vì khóc, hắn vẫn cho rằng cô không quan tâm đến hắn, hắn luôn muốn nhìn cô ghen.

Mới vừa rồi cô ghen, cô nổi giận với hắn, thế nhưng hắn lại phiền não, mất đi lý trí, cũng nổi giận với cô, bức cô bỏ đi, hắn càng nghĩ càng ảo não.

Hắn nhờ một người bạn làm cảnh sát tìm cô, vô luận là chân trời hay góc bể, hắn đều muốn tìm cô trở lại, người phụ nữ đáng chết này, bọn họ còn chưa chung đụng bao lâu, cô lại muốn rời khỏi hắn như vậy! Nghĩ đến cô đang ôm còn mặc y phục mỏng manh như thế, hắn bắt đầu lo lắng, trái tim dần dần thấy đau.

Lúc này Vu Linh San, đang ở trong nhà một người bạn tốt học cùng trung học, Mặc Nhã Từ, trên mặt cô chảy xuôi lệ, lớp trang điểm tèm nhem, cô đang há to miệng ăn cơm, tựa hồ rất đói bụng.

Sau khi cô rời nhà vốn không có chỗ để đi, đang quanh quẩn ở đầu đường, vừa vận nhận được thoại của Mặc Nhã Từ gọi tới, nói cô đã từ nước Mỹ trở lại.

Vì vậy Vu Linh San liền muốn cô tới đón mình, Mặc Nhã Từ không khỏi thở dài một cái, "Minh mệt mỏi như vậy, không để cho cậu đến sân bay đón mình đã không tệ rồi, bây giờ còn muốn mình đắm đuối tài xế của cậu."

Nói thì nói như thế, nhưng vẫn đi ô tô tới đón Vu Linh San, nhìn cô khóc đến không có hình tượng, không khỏi xì một tiếng bật cười, "Cậu cư nhiên cũng có thể khóc thành bộ dáng này."

Vu Linh San nhìn thấy nụ cười của cô, không khỏi càng cảm thấy uất ức, tiếp tục khóc thảm hê hê, từ lúc nhìn thấy Mặc Nhã Từ, cô liền khóc suốt, như hiện tại, mặc dù đang ăn cơm, cũng vẫn thút thít, giống như muốn lập tức khóc bù hết nước mắt của nhiều năm qua.

"Này, cậu đừng như vậy, nước mũi cũng chảy xuống rồi, bẩn quá." Mặc Nhã Từ cầm giấy lau mặt cho cô, "Có chuyện gì đáng để cậu khóc thành ra như vậy? Trước đó vài ngày cậu không phải còn vui vẻ thông báo cho mình cậu phải kết hôn sao?"

"Tên đàn ông thối, hắn bên ngoài, hắn cư nhiên ôm người phụ nữ khác, mình muốn ly hôn."

"A?" Mặc Nhã Từ há miệng, "Không thể nào, mới bao lâu, cậu xác định sao?"

"TV xác định giúp mình rồi, hắn cứ như vậy ôm một người phụ nữ khác. Hơn nữa dưới chướng của hắn còn có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, tỷ lệ hắn ngoại tình quá lớn, cho nên mình muốn ly hôn!"

"Cậu không cùng hắn hảo hảo thương lượng một chút sao? Có phải rất quả quyết rồi hay không?"

"Hắn? Làm sao hỏi hắn? Hắn cũng cho mình rời đi rồi, còn nói mình không cần hối hận. Hắn vốn chính là người như vậy, giang sơn dễ đổi, mình thật sự oán hận lúc đầu tại sao mình lại muốn trêu chọc hắn. Nhã Từ, cho mình thêm một bát cơm, mình rất đói." Trước mặt người bạn thân này, cô nào có nửa điểm đáng về thực nữ?

"Mình đều sắp bị cậu ăn chết rồi, cậu đã ăn ba bát." Mặc Nhã Từ mặc dù oán trách, nhưng vẫn vào bếp lấy thêm một bát cơm cho cô, lại vào trong phòng tìm một chút thuốc cảm, "Ăn xong thì ngoan ngoãn uống thuốc cho mình."

"Ừ, thật sự rất đói." Cô ăn từng miếng từng miếng một, "Nhã Từ, cũng là cậu thông minh nhất, kiên trì chủ nghĩa độc thân, mình nghĩ ban đầu mình nên ôm lấy ý tưởng giống cậu mới đúng."

"San San, hai người kết hôn không dễ dàng, nếu kết hôn, làm sao có thể dễ dàng nói buông tay đây? Đoạn thời gian trước cậu còn nói với mình hắn rất thương cậu, rất cưng chiều cậu, chẳng lẽ những thứ kia đều là biểu hiện giả dối? Giao tiếp trong hôn nhân rất quan trọng, mình vẫn cảm thấy cậu nên trở

về hảo hảo nói chuyện với hần."

"Nhã Từ, cậu không cần khuyên mình, tâm ý của mình đã quyết."

"Ha ha." Dịu dàng trong mắt Nhã Từ đột nhiên trở nên lạnh lùng, cô vươn tay ra nhẹ nhàng xoa đầu Vu Linh San, "Đàn ông là cái gì? Phụ nữ cũng có năng lực tự chăm sóc tốt mình."

Ai nha, chín giờ tối, Mặc Nhã Từ biến thân rồi!

Từ trung học, Vu Linh San cùng Mặc Nhã Từ là bạn tốt, cũng biết cô có chút nhân cách phân liệt, ban ngày cùng buổi tối hoàn toàn là hai người.

Mỗi khi đến chín giờ sẽ biến thành một người khác, suy nghĩ hoàn toàn bất đồng với ban ngày, mới vừa rồi cô còn nói không để cho cô cấp loạn tội danh cho Lục Hiên Vũ, xoay người một cái đã thành cô phải nhanh ly hôn một chút.

Bất quá vô luận như thế nào, cô đều biết Mặc Nhã Từ vẫn là Mặc Nhã Từ, cũng là vì tốt cho cô.

Ăn no com, uống thuốc, cô lại cảm thấy mệt mỏi, cô nặng nề chìm vào giấc ngủ trên chiếc giường mềm mại của Mặc Nhã Từ.

Ngày hôm sau khi rời giường, đụng phải chính là Mặc Nhã Từ vẫn luôn dịu dàng kia, cô đứng trong phòng bếp, đeo tạp dề, đang nấu cháo cho cô. Cô lẳng lặng đứng phía sau Nhã Từ, đột nhiên có chút hoảng hốt, người đàn ông kia đã từng chăm sóc cô như vậy.

Mặc Nhã Từ nghe được động tĩnh, xoay người lại, "San San, cậu không phải đi làm sao?"

"Đi làm cái gì a, Nhã Từ, trong khoảng thời gian này mình không chịu nổi nữa, mình rất thống khổ, rất thống khổ." Vu Linh San ngủ một giấc, ngày hôm qua lại thổ lộ nhiều như vậy, lúc này cũng không muốn giấu giếm nữa.

"Làm sao vậy?" Mặc Nhã Từ trừng mắt nhìn, không khỏi tò mò, nguyện vọng từ trước đến nay của cô chính là dạy những người bạn nhỏ chơi đàn, kỹ thuật kỹ thuật chơi đàn của cô rất cao siêu, đại khái có thể phát triển theo hướng quốc tế, nhưng cô tựa hồ một chút cũng không có ý tưởng theo đuổi danh lợi, cố tình thất bại trong những cuộc thi trọng đại.

Cô nói, mình chơi đàn chỉ để mình nghe, cho người nhà của mình nghe, mình không muốn được chú ý quá.

Có lúc, Vu Linh San cũng cảm thấy ý tưởng của mình kỳ quái, rõ ràng muốn hơn người, lại không muốn trở thành tiêu điểm.

Vu Linh San đem thâm kịch xảy ra trong trường học, cùng với tình hình của cô tỉ mỉ kể một lần, cuối cùng, cô thờ dài một cái, "Học sinh kia, là một đứa trẻ cực kỳ có linh tính, mình không biết tại sao nó lại suy nghĩ không thông. Nhưng ngày đó, có thể thật sự có chút quan hệ với mình, mình nói nó mấy câu, nếu như có thể, mình thậm chí hi vọng mình chết thay nó." Trong mắt cô là nồng đậm tự trách, khỏe môi rú xuống, lông mi khẽ run, treo nước mắt.

Mặc Nhã Từ ôm cô vào lòng nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, "Linh San, kỳ thực chuyện này cũng không thể trách cậu, cậu cũng đừng tự trách! Nhìn ra được trong khoảng thời gian này, cậu sống không hề tốt." Cô khẳng định nói, từ nhỏ cô đã yêu thương Vu Linh San như em gái của mình, hôm nay biết cô xảy ra chuyện như vậy, lòng của cô cũng rất đau, cô lại nói: "Hần không biết sao?"

"Hần rất bận, mình không muốn lấy những chuyện này đi phiền toái hần, hơn nữa mình cũng không còn nhỏ nữa, có đầy đủ năng lực đối mặt với sai lầm mình phạm phải."

Cô mát mát, hần bận rộn, mới đẩy cuộc hôn nhân ngắn ngủi này vào mê cốc.

Mặc Nhã Từ vỗ vỗ vai của cô, chỉ cảm thấy ông trời có chút đùa giỡn lòng người, "Hiện tại trường học bên kia nói thế nào?"

"Bọn họ cũng không tỏ thái độ, nhưng mình cảm thấy mình không nán lại được lâu."

"Hiện tại nhà trường muốn cậu từ chức cũng không quan trọng, dù sao có người nuôi cậu rồi."

"Ngô. Ai muốn nuôi mình?"

"Lục Hiên Vũ."

"Cậu còn nói hần? Nhắc tới hần mình liền tức giận!"

"Có lúc dồn ép lẫn nhau, cũng sẽ nói ra những lời không lý trí làm tổn thương đối phương, mình vẫn cảm thấy hai người nên tiếp tục."

"Mình, mình không muốn nói với cậu nữa." Vu Linh San hừ một tiếng, cũng không để ý tới Mặc Nhã Từ nữa.

Mặc Nhã Từ không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, "Đại tiểu thư, cậu xem cậu đi, tính khí lại nổi lên."

Vu Linh San cứ như vậy ở đây, từ khi còn học trung học, Mặc Nhã Từ đã rất chăm sóc cô, chỉ cần là nơi có Mặc Nhã Từ, cô cơ hồ không có phiền lòng chuyện, không sợ bị đối bụng, cũng không sợ cô đơn.

Dưới sự khuyên bảo của Mặc Nhã Từ, tâm tình của cô cũng dần dần tốt lên một chút.

Sau khi Mặc Nhã Từ từ nước ngoài trở về, rất nhanh liền đi tìm việc, ban ngày cần đi làm.

Vu Linh San ở nhà một mình cảm thấy rất nhàm chán, liền thử giúp Mặc Nhã Từ làm một chút việc nhà, thời điểm vừa mới bắt đầu làm cô cảm thấy có chút phiền, thậm chí gặp phải rất nhiều tình trạng hỗn loạn, nhưng cô vẫn cần thận học.

Nguyên lai Lục Hiên Vũ luôn làm những thứ này, hơn nữa những phiền toái cô tạo ra cũng do hấn ôm đồm, một đại thiếu gia cho tới bây giờ chưa phải làm qua chuyện gì như hấn cũng đều học được, cô làm sao có thể không học được? Lúc này cô đang cúi đầu lau chùi, không khỏi thấp giọng nói: "Nguyên lai đồ uống rót xuống đất khó lau sạch như vậy."

Nguyên lai giặt quần áo cũng rất mệt, nấu ăn cũng mệt mỏi, lau cửa sổ cũng mệt mỏi, cô vừa làm việc nhà vừa ở một bên nói nhỏ cái gì, Mặc Nhã Từ không khỏi cười cô, "Xem đức hạnh của cậu này, sau khi cưới đều chưa từng làm việc nhà sao? Bây giờ lại muốn học dọn vệ sinh."

"Ngô." Vu Linh San có chút ngượng ngùng nói: "Thật đúng là không có, bởi vì mình lười, cho nên tất cả việc nhà đều do hấn xử lý, hấn làm việc nhà, nhưng do hấn thích sạch sẽ, không làm không được."

Vu Linh San để cho Mặc Nhã Từ ngồi ở một chỗ không cần nhúng tay, đơn giản chỉ cần ôm hết mọi việc lên người mình, giống như làm như vậy, trong lòng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Mặc Nhã Từ sau khi nghe xong, chỉ vào Vu Linh San nói: "San San, cậu quá vô sỉ! Bản thân cậu ngồi đó tiêu dao, còn ăn một đồng đồ, lại để cho hấn chạy đông chạy tây bên cạnh cậu, nếu như mình là Lục Hiên Vũ, mình khẳng định cũng sẽ tức giận."

"Ngô. Minh bây giờ không phải là biết sai lầm rồi sao?"

"Sai lầm rồi còn không trở về nói xin lỗi?"

"Nhưng hấn ngoại tình a, hấn có lỗi với mình, mình mới không cần trở về."

Mặc Nhã Từ lắc đầu một cái, "Thôi, coi như mình chưa nói gì. Cậu thích làm sao liền như vậy! Buổi tối muốn ăn cái gì? Có muốn ăn cơm thịt bò không?"

"Muốn." Vu Linh San cười vui vẻ, trong lòng chậm chậm mang theo vài phần khổ sở, trong khoảng thời gian này, cô thực sự mang cho hấn không ít phiền toái.

Vu Linh San _ ở cùng Mặc Nhã Từ hơn một tháng, mỗi ngày ăn no, uống tốt, ngủ ngon, thân thể tự nhiên cũng mượt mà lên một chút.

Mặc Nhã Từ bởi vì tìm được công việc, ban ngày cũng không ở nhà.

Cô tương đối rảnh rỗi làm một chút việc nhà, tình hình của trường học bên kia như thế nào, cô không biết, cũng không muốn trông nom, mỗi ngày chính là ngủ ăn, ăn ngủ, cả ngày lười biếng nằm trong nhà.

Xem một chút TV, thỉnh thoảng cũng nghe một chút nhạc. Cuộc sống như thế trôi qua hết sức thích ý, đối với tương lai sẽ như thế nào, cô cũng không biết, cô vốn là một người rất có lý tưởng, bởi vì liên tiếp bị đá kích mà không còn ý chí chiến đấu, cô muốn trốn tránh, cứ sống như vậy.

Nhưng không biết vì sao, mấy ngày nay đột nhiên cảm thấy rất buồn nôn, cơm cũng ăn không vô, Mặc Nhã Từ mỗi ngày đều thay đổi biện pháp làm thức ăn ngon cho cô, cô lại vẫn không có bao nhiêu khẩu vị.

Mặc Nhã Từ đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Vu Linh San!"

"Hà?"

"Cậu, cậu không phải là mang thai chứ?"

"A?" Vu Linh San khẽ mất hồn. Cô cẩn thận đưa tay phủ lên bụng mình, lắp bắp kêu một câu, "Mang thai?"

"Đại di mụ tháng này của cậu có tới hay không?"

"A?" Vu Linh San miệng càng mở lớn, cô nói: "Mình không biết."

Mặc Nhã Từ thở dài một cái, "Thua cậu luôn, làm sao hỏi gì cũng không biết? Cậu muốn tức chết mình sao? Đi, chúng ta đi bệnh viện."

"Mình, mình có thể không đi không?"

"Không đi? Có thể không đi không? Nhanh lên một chút đi kiểm tra, ngộ nhờ thật sự có thì sao?"

Vu Linh San không lay chuyển được sự ép buộc của Mặc Nhã Từ, cùng cô đến bệnh viện.

Sau khi cầm báo cáo kiểm tra xong, trong mắt Mặc Nhã Từ có mấy phần mừng rỡ, hơn nữa là tức giận, "Bây giờ cậu mang thai, về sau phải làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

"A." Trong khoảng thời gian ngắn, Vu Linh San còn không cách nào tiếp nhận việc mình mang thai, còn chưa kịp phản ứng sau này phải làm sao, vẫn ngây ngốc, không có phản ứng.

"Vu Linh San, cậu có tính toán gì?"

"Minh không có tính toán gì." Vu Linh San cười hi hi, "Này, Nhã Từ, mình để bảo bảo nhận cậu làm mẹ nuôi nhé."

"Cậu không phải cứ như vậy ỷ lại mình, muốn mình giúp cậu nuôi đứa nhỏ chứ?"

"Minh, mình còn có chút tiền." Tiền gửi ngân hàng của cô còn có một chút thôi.

"VẬY CẬU THẬT SỰ TÍNH LY HÔN? Đứa bé kia vừa sinh ra đã không có cha." Mặc Nhã Từ liếc mắt nhìn cô.

"Ngô." Những vấn đề này, cô thật sự chưa nghĩ tới.

Chính là Vu Linh San không ngờ thời điểm bọn họ vừa mới vào bệnh viện, đã có người để mắt tới cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô còn đang ngủ, Lục Hiên Vũ đã tìm đến cửa.

Bởi vì phiền não chuyện của bảo bảo, Vu Linh San có chút mất ngủ, cho nên ngủ thẳng đến bây giờ vẫn còn có điểm mơ mơ màng màng, nghe tiếng chuông cửa, còn tưởng rằng Mặc Nhã Từ ra ngoài mua đồ quên mang chìa khóa, mặc áo ngủ, đi ra mở cửa.

Sau khi mở cửa mới phát hiện, đứng trước mặt chính là Lục Hiên Vũ cô né tránh một thoáng qua.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn cô, "Vu Linh San, cô chỉ có một chút khả năng như vậy sao? Cô không còn nhỏ nữa, gặp chuyện chỉ biết trốn tránh sao?"

Trong tích tắc nhìn thấy Lục Hiên Vũ, trái tim Vu Linh San tựa hồ có một tia vui mừng bất không được lướt qua, càng nhiều hơn là hốt hoảng, có chút lắp bắp nói: "Làm sao anh tìm được tôi?"

"Cô cho rằng cô có thể trốn được tôi sao?" Trong tay hắn cầm kết quả khám thai, giống như là đến khỏi bệnh hỏi tội.

Cô, cô chỉ là đến bệnh viện một chuyến mà thôi, sớm biết thế này cô đã không đi rồi! Chỉ là không nghĩ tới hắn cư nhiên tìm đến nhanh như vậy, hắn thật đúng là thần thông quảng đại a, cô mới vừa thiếu chút nữa cho rằng Mặc Nhã Từ bán đứng cô đấy.

Sắc mặt của Lục Hiên Vũ hết sức khó coi, hắn đi lên phía trước, bắt được tay của cô, "Vu Linh San, cô nên cùng tôi về nhà."

"Tôi không muốn." Vu Linh San cúi đầu, bĩu môi, vẻ mặt quật cường, "Dù sao phụ nữ bên ngoài của anh nhiều như vậy, anh tùy tiện đưa một người về nhà tốt lắm, tôi nghĩ có rất nhiều người cam tâm tình nguyện làm con dâu Lục gia."

Trong con ngươi của Lục Hiên Vũ, sóng lớn mãnh liệt, hắn híp mắt lại, hơn một tháng qua, mỗi ngày hắn đều tìm cô! Thời điểm hôm qua, người bạn ở cục cảnh sát gọi điện tới nói cho hắn biết, đã tìm được Vu Linh San, lúc ấy hắn nghe xong không biết có bao nhiêu vui vẻ.

Nhưng bây giờ thì sao? Cô là cái vẻ mặt gì, thái độ gì, nói cái gì? Nếu không phải lúc này cô đang mang thai, hắn thật sự, thật sự muốn hung hăng đập cô một trận.

Tim của Lục Hiên Vũ trầm xuống, hung hăng thở ra một hơi, nhìn cô, tức giận đi lên, lại hít sâu thở ra một hơi, hắn cười lạnh nói: "Rất tốt, rất tốt."

Vu Linh San đột nhiên có một loại ảo giác hắn muốn lập tức rời đi, trong lòng không khỏi mang theo mấy phần thất vọng, lại thấy hắn đột nhiên khẽ cúi người, bẻ ngang cô lên, rước lấy một tiếng thét chói tai của cô.

Thời gian lâu như vậy, hắn cũng hiểu ra cá tính thích mềm không thích cứng của cô, hắn cúi đầu, thanh âm êm ái nói: "San San, chúng ta về nhà có được hay không?"

"Không được! Tôi muốn ly hôn." Vu Linh San nói, trên mặt mơ hồ còn mang theo vài phần tức giận.

Lục Hiên Vũ hận không thể trực tiếp ném cô xuống, vẫn cứng rắn chịu đựng, lại tiếp tục dụ dỗ cô.

Vu Linh San cũng không thuận theo, không buông tha nào loạn, nói đi nói lại vẫn là muốn chia tay, muốn ly hôn!

Lục Hiên Vũ rút cuộc lại phiền não rồi, đột nhiên quát một tiếng, "Cô đừng nào loạn có được hay không, tôi ở đâu có những phụ nữ khác? Tại sao cô không hỏi rõ ràng?"

"Chứng cứ đều ở đó! Tôi hỏi hay không có khác biệt sao?" Cô che kín mặt, vẻ mặt sâu nảo nói: "Trên TV đều đưa tin rồi, nhiều người đều thấy được."

Hắn ngay cả nói cũng không muốn nhiều lời, hắn đã chẳng thêm tổn nước miếng với cô, ôm cô trực tiếp đi ra ngoài, "Được, cô đã cho rằng như vậy, chúng ta liền đi hỏi rõ ràng!"

Vừa lúc đó, Mặc Nhã Từ vừa vận mua xong bữa ăn sáng xuất hiện ở cửa, cau mày nhìn bọn họ, thấy người đàn ông kia chính là Lục Hiên Vũ thì mới ồ một tiếng, "Lục tổng, nhanh như vậy đã tới rồi?"

Lục Hiên Vũ vừa nhìn thấy Mặc Nhã Từ, sắc mặt càng thêm khó coi.

Đây không phải là Mặc Nhã Từ, nhân viên chủ quản mới của công ty sao? Cư nhiên âm thầm giấu người phụ nữ của hắn lâu như vậy, cũng không biết lên tiếng chào hỏi hắn. Hắn lạnh lùng nhìn Mặc Nhã Từ, nếu như ánh mắt của hắn có thể giết người, Mặc Nhã Từ đoán chừng mình đại khái đã bị giết đến vài lần.

Vu Linh San nhìn thấy Mặc Nhã Từ tới, không khỏi hét lớn: "Nhã Từ, Nhã Từ, mình không muốn đi, mau cứu mình." Mặc Nhã Từ ngược lại khẽ mỉm cười, cũng không ngăn cản, còn dùng tay ra hiệu, "Lục tiên sinh, hi vọng anh đối xử tốt với cô ấy, nếu không tôi có biện pháp giấu cô ấy đi, khiến cho cả đời anh cũng không tìm được."

Sắc mặt của Lục Hiên Vũ lập tức trở nên rất khó coi, khuôn mặt anh tuấn của hắn bởi vì tức giận mà có chút vặn vẹo, "Cô dám!"

"Nhã Từ, Nhã Từ, mình không muốn đi."

Mặc Nhã Từ trừng mắt nhìn Vu Linh San, "San San, bây giờ mình là nhân viên dưới chương Lục Hiên Vũ, căn cứ vào kết quả nằm vùng quan sát hơn một tháng của mình. Chồng của cậu rất giữ mình trong sạch, xì xăng đàn lúc trước của hắn và Trương Yên Nhi chẳng qua chỉ là hiểu lầm, bởi vì cậu, Trương Yên Nhi đó hiện tại bị chính đến rất đáng thương nha!"

Vu Linh San có chút không dám tin nhìn Mặc Nhã Từ, thân thể cũng đã không gãy dựa nữa.

Mặc Nhã Từ khẽ cười, "Đi đi, cho hắn một cơ hội, cậu còn chưa tin mình sao? Nếu như cậu còn muốn trở lại liền gọi điện thoại cho mình, mình đi đón cậu!"

Vu Linh San còn muốn nói điều gì, cảm giác được hai tay của Lục Hiên Vũ siết chặt thêm, không khỏi kêu đau.

Lục Hiên Vũ nói: "Vu Linh San, hiện tại nếu không muốn tôi làm ra chuyện gì với cô, cô tốt nhất thành thật một chút cho tôi!"

Vu Linh San thấy Mặc Nhã Từ cười với cô, kiên định khích lệ cô, trong lòng không khỏi bắt đầu suy nghĩ lại, có phải cô thật sự hiểu lầm hắn hay không, nhưng cô lại không muốn bị mất mặt như vậy, bất đắc dĩ hừ một tiếng, "Được rồi."

Hai người rút cuộc trở về nhà!

Lục Hiên Vũ vẫn tự mình ôm cô xuống xe lên lầu, đặt cô đến trên ghế sofa!

Động tác của Lục Hiên Vũ coi như êm ái, chỉ là trong lòng vẫn đang âm thầm tức giận, hắn từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng nhìn cô, "Vu Linh San, nếu như tôi không đi tìm cô, cô dự định trốn tôi bao lâu?"

"Cả đời."

"Cả đời? Cô dám!" Lục Hiên Vũ không dám đánh cô, lại dùng sức nắm mặt của cô, không ngừng giày xéo, "Cô, đây là muốn chết sao?"

Mặt của Vu Linh San bị hắn bóp đến hồng hồng, cô đau đến muốn khóc, "Tránh ra, anh khi dễ tôi!"

Lục Hiên Vũ thấy bộ dáng đáng thương của cô, nhất thời cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng hôn môi của cô: "Thời gian trước là tôi không tốt? Là tôi không để mắt đến cô? Để cho cô một mình gánh chịu nhiều áp lực như vậy! Hiện tại tôi đã biết chuyện xảy ra trong trường học, tôi đã thay cô giải quyết rồi. Còn nữa, tôi đã thay cô đưa đơn xin từ chức."

"Hả?" Vu Linh San có chút không dám tin tưởng nhìn hắn.

"Cô ưu tú như vậy, không cần chịu thiệt với trường học kia."

"Vậy sau này tôi ăn cái gì?"

"Tôi nuôi cô." Lục Hiên Vũ khẽ cong môi lên, "Còn có con của chúng ta."

Hắn dán sát mặt đến trên mặt cô, "Linh San, trong khoảng thời gian này đã ủy khuất cô."

Vu Linh San đột nhiên có chút tự trách, "Lục Hiên Vũ, cảm ơn anh."

"Còn gì nữa không?"

"Thật xin lỗi." Cô nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn, "Tôi không nên hoài nghi anh như vậy."

"Việc kia cô thực sự oan uổng tôi rồi, không chỉ có cô, mọi người trong nhà đều chỉ trích tôi."

Vu Linh San ôm chặt hắn, "Anh tha thứ cho tôi có được hay không, về sau tôi sẽ không gây thêm phiền toái cho anh nữa."

"Vu Linh San, cô sớm nhận sai một chút không phải là xong sao? Hại tôi lo lắng lâu như vậy, tôi thật đúng là sợ cô đi thật, một đi không trở lại."

"Thật ra thì cũng sẽ không." Vu Linh San nghe được lời chân thành của hắn, thần sắc cũng thay đổi từ từ trở nên chân thành, không khỏi nói: "Hiên Vũ, anh biết không? Mỗi ngày nay, mỗi ngày tôi đều nghĩ đến anh, mặc dù tôi một lần lại một lần tự nói với mình: đáng giá sao!"

"Hiện tại thì sao?" Về mặt của hắn có chút nghiêm nghị.

"Hiện tại tôi phát hiện ra tôi không nhìn lầm người, sau này tôi muốn tiếp tục nghĩ đến anh, cố gắng nghĩ đến anh."

"Còn lời gì nói với tôi không?"

"Cái gì?" Cô không hiểu.

"Cô không nói, vậy tôi nói." Mặt của hắn hơi đỏ lên, lại hết sức nghiêm túc nói: "Vu Linh San, anh yêu em, anh thật sự vô cùng quan tâm đến em."

Hai gò má của Vu Linh San cũng đỏ bừng lên, đây là thổ lộ đi! Cô không nghe lầm chứ, người đàn ông này, hắn đang thổ lộ với cô? Cô cảm động đến mức cơ hồ muốn rơi lệ, "Em, trước đây em cho rằng anh vẫn chán ghét em, chán ghét em thiết kế anh như vậy, khiến cho anh không thể không rơi vào cuộc hôn nhân này."

"Làm sao lại như vậy? Kể từ sau khi kết hôn với em, anh liền không hối hận, anh cảm thấy anh giành được một bảo bối."

"Lục Hiên Vũ, em cũng yêu anh, em thật sự thật sự rất yêu anh!"

Hai người bày tỏ tình cảm với nhau, đột nhiên liền không kìm hãm được, ôm hôn nhau thắm thiết, bọn họ dùng sức hôn, tựa hồ đang biểu đạt tình yêu sâu sắc của mình vậy.

Nguyên lai cô cũng yêu hắn, yêu chỉ có nói ra mới có thể sáng tỏ.

Tách ra quá lâu, tối hôm nay có một cảm giác đặc biệt, dưới ánh đèn sáng choang, bọn họ hiểu rõ thân thể của đối phương, ý nghĩ của đối phương, đã lâu không có sự trao đổi sâu sắc như vậy rồi.

Mặc Nhã Từ nói đúng, giữa vợ chồng sẽ phải trao đổi với nhau.

Sau khi Vu Linh San nói câu này cho Lục Hiên Vũ nghe, Lục Hiên Vũ có chút cắn răng nghiêng lợi nói: "Người phụ nữ đáng chết này, anh muốn khai trừ cô ta."

"Tại sao?" Vu Linh San không hiểu nói.

"Cô ta cư nhiên giấu em lâu như vậy, thật là quá đáng."

Vu Linh San núp trong ngực hắn khẽ nở nụ cười, "Thật là! Cô ấy là bạn của em, cũng không phải là bạn của anh, cô ấy giúp em cũng không kịp rồi, anh dựa vào cái gì muốn cô ấy giúp anh?"

Lục Hiên Vũ vỗ vỗ đầu của cô, "Vu Linh San, cũng bởi vì cô ta là bạn của em, nếu không anh đã sớm chính chết cô ta, thiệt thòi cho anh còn thường thức cô ta, cho cô ta vị trí chủ quản."

"Đúng rồi, vậy sau đó anh rút cuộc chinh Trương Yên Nhi như thế nào? Nói thực, cô ta thật sự rất xinh đẹp."

"Chỉ trách cô ta chọc vào người không nên chọc, dám đánh chủ ý lên người anh! Cô ta vốn có thực lực, nếu như cô ta đi con đường chân chính, cô ta cũng có thể trở thành siêu sao, nhưng cô ta cố tình muốn đi một con đường tắt nguy hiểm. Thôi, chúng ta không nói tới cô ta nữa, chúng ta tiếp tục." Hắn lại hôn môi của cô, có chút nóng nảy dây dưa đầu lưỡi của cô, "Bảo bối, anh rất nhớ em, nhiều ngày như vậy, ngủ thẳng đến nửa đêm, anh luôn luôn muốn em."

Xa cách một tháng, nhiệt tình của hắn không chỉ không biến mất, ngược lại nâng cao một bước.

Hắn sợ cô mệt mỏi, cũng không muốn cô nhiều, liền ôm cô vào trong ngực, "San San, thật không nghĩ đến, chúng ta nhanh như vậy liền có đứa nhỏ. Anh vốn còn muốn thế giới hai người lâu một chút, bất quá cũng tốt, như vậy, anh coi như vĩnh viễn trói chặt em."

"Lục Hiên Vũ, làm sao anh ngây thơ như vậy? Em cho anh biết, mặc dù anh rất thành thực, nhưng có lúc anh thật rất ngây thơ, tính toán chi li, còn tin tưởng những lý do lung tung lộn xộn."

"Ngây thơ?" Hắn đột nhiên đưa tay cù cô, "Em quân anh ngây thơ hay không ngây thơ, tóm lại, chúng ta chính là bị cột chung vào một chỗ cả một đời rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hiện tại Vu Linh San chỉ ở nhà, không đi làm. Ban ngày, cô sẽ dành một ít thời gian để làm việc nhà.

Có một ngày Lục Hiên Vũ trở về sớm liền nhìn thấy cô đang lau chùi, vội vàng tiến lên cướp lấy khăn lau trong tay cô, ôm cô đến trên ghế sofa, "Đừng động, đừng động." Suy nghĩ một chút lại sờ sờ đầu của cô, "Em phát sốt sao?"

"Anh mới phát sốt." Vu Linh San trừng hắn, "Là em thương tiếc anh, giúp anh làm việc nhà có được hay không?"

"Em cứ để đó cho anh đi, em đang mang thai đấy." Hắn trấn an cô trên ghế sofa, "Em ngồi đây, ngồi là tốt rồi."

"Này, thời gian trước không phải anh còn nổi giận với em sao? Còn trách em không hiểu chuyện."

"Làm gì thù dai như vậy?" Hắn sờ sờ cái mũi của cô, "Muốn ăn gì, anh làm cho em ăn?"

Vu Linh San đi theo hắn vào phòng bếp, nhìn thấy hắn xắn hai tay áo lên, thuần thục đeo tạp dề vào người. Rõ ràng là một động tác đơn giản, nhìn trong mắt cô lại cảm thấy đặc biệt hấp dẫn.

Cô đi theo bên cạnh hắn, không nỡ đứng cách xa hắn, cô nhìn hắn nấu ăn, đột nhiên phát hiện chỉ là một tháng không thấy, tựa hồ có nhiều thu hoạch a.

Thấy hắn đang xào thịt bò, cô không khỏi chảy nước miếng rờn rờn nói: "Thơm quá."

"Gần đây khẩu vị của em không được tốt, anh phải thử nhiều món ăn một chút để giúp em ăn ngon hơn." Hắn bung đĩa thịt bò xào đến trước mặt cô, sau khi thổi thổi nguội, gấp cho cô một miếng, nói: "Ném thử xem mùi vị như thế nào?"

"Oa, ăn thật ngon!" Vu Linh San nói: "Tài nấu nướng của anh làm sao tiến bộ nhanh như vậy?"

Hắn cười không đáp, trong mắt mang theo nồng đậm đắc ý.

Như đã từng nói, lúc trước hắn thật sự dự định sa thải Mặc Nhã Từ, ai bảo cô dám chứa chấp lão bà của hắn? Nhưng chưa đến vài ngày, Mặc Nhã Từ tự mình chủ động đưa tới cửa, còn làm một cuộc giao dịch với hắn.

Vì bồi tội, cô thay hắn gánh vác một phần công việc trong công ty, để cho hắn có thể thêm một ít thời gian cùng San San, thậm chí còn dạy hắn một chút bí quyết nấu ăn.

Ở trong công ty, hắn không tin tưởng những kẻ cựa gãi lên mặt, nhưng đối với Mặc Nhã Từ, hắn biết cô là một trợ thủ có thể tin nhiệm, dĩ nhiên, Mặc Nhã Từ cũng cảm tiền lương nhiều gấp hai lần so với người khác từ chỗ hắn.

Nhưng đối với Lục Hiên Vũ mà nói, vẫn rất đáng giá!

Đào mắt lại qua hơn một tháng, bởi có sự điều dưỡng cẩn thận tỉ mỉ của Lục Hiên Vũ, khẩu vị của Vu Linh San cũng khá rất nhiều.

Lúc này cô đang vui mình ngủ trưa trên xích đu, đột nhiên có người tới thăm.

Đó là một người phụ nữ rất đẹp, mặc một chiếc váy dài liền màu đen cổ thấp, tôn lên vóc người hoàn mỹ, vô cùng hấp dẫn.

Vu Linh San ngẩn người một chút, đột nhiên phát hiện, cô ta không phải là người có liên quan đến xì căng đan lần trước cùng Lục Hiên Vũ, Trương Yên Nhi sao? Ánh mắt cô mang theo vài phần phòng bị nhìn cô ta, Trương Yên Nhi hướng về phía cô có lẽ cười một tiếng, "Xin chào, xin hỏi cô là Lục phu

nhân sao?"

Vu Linh San cũng đáp lại một câu, "Xin chào." Nhưng mà một chút ý tứ để cô ta tiến vào cũng không có.

"Kỳ thật lần này tôi, tôi muốn nói với cô một tiếng, tôi mang thai đứa nhỏ của Hiên Vũ." Nhìn kỹ sắc mặt của cô ta còn có chút tiều tụy, bởi vì trang điểm khá đậm, cho nên nhìn thoáng qua không hề nhìn ra được.

Vu Linh San nhìn cô ta từ trên xuống dưới, ngay sau đó hỏi một câu, "Mấy tháng?"

"Hai tháng." Trương Yên Nhi cũng không nghĩ đến Vu Linh San sẽ hỏi một câu như vậy, không khỏi ngầy cả người.

"A, hai tháng?" Vu Linh San chỉ chỉ bụng mình, "Tôi đã ba tháng, nhưng cái bụng hai tháng của cô còn lớn hơn một vòng so với tôi."

Trương Yên Nhi mất hồn, trong mắt lóe lên vẻ bối rối, "Lục phu nhân, thể chất mỗi người không giống nhau, hôm nay tôi tới đây chỉ muốn nói, tôi sẽ không tranh giành hấn với cô, nhưng hi vọng cô có thể chấp thuận tôi một số việc."

"Không, tôi sẽ không." Vu Linh San lắc đầu một cái, "Tôi mặc kệ cô thực sự mang thai hay giả mang thai, đều không liên quan đến Hiên Vũ, hấn không có quan hệ với cô."

"Tại sao chắc chắn như vậy?"

"Bởi vì." Vu Linh San từ từ nở nụ cười, "Tôi tin tưởng hấn yêu tôi, cho nên tôi tin tưởng hấn sẽ không lừa tôi, đáp án này, cô có thể hài lòng hay không?" Cô nhìn về mặt kính ngác của cô ta, lại tiếp tục nói: "Trương tiểu thư, đối với chuyện của cô, tôi rất xin lỗi, nhưng cô có thể đi tìm một người, Mặc Nhã Từ, có lẽ cô ấy có thể giúp cô." Nói xong liền nặng nề đóng cửa lại.

Trương Yên Nhi vốn có thể hoa mỹ đứng trên võ đài, bởi vì cô mà lại phá hủy sự nghiệp của cô ta! Đối với cô ta, Vu Linh San có chút đồng tình, nhưng đồng tình cũng không phải là mắc nợ! Hôm nay cô chỉ chiếu cố cô ta một chút, phần còn lại phải xem sự nỗ lực của cô ta.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô gọi một cuộc điện thoại cho Lục Hiên Vũ, nói về việc vừa xảy ra cho hấn nghe.

Cô còn chưa nói gì, Lục Hiên Vũ đã phản bác, "Em trước tiên hãy nghe anh nói!"

"Không, anh hãy nghe em nói trước." Trên mặt cô mang theo nụ cười thoải mái, "Em đuổi cô ta đi rồi, bởi vì, em tin tưởng anh, tin tưởng anh yêu em."

"San San, vừa rồi em thật hù chết anh, may mắn thay em không tin cô ta, nếu không em lại trốn anh một lần nữa, anh liền không biết phải làm sao."

"Yên tâm, vậy hôm nay lúc nào anh trở lại?"

"Nhanh thôi, chờ anh xử lý xong những vấn đề này anh liền về nhà." Môi của hấn khẽ cong lên, vừa lúc hấn nhìn thấy Mặc Nhã Từ đi vào, liền đẩy vấn đề tới trước cô.

Sau khi cúp điện thoại, Lục Hiên Vũ liền mở miệng nói: "Mặc chủ quản, toàn bộ những thứ này giao cho cô xử lý, tôi phải về nhà bồi lão bà."

Mặc Nhã Từ thờ dài một cái, "Thật may là tôi không kết hôn, nếu không tôi sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian nói chuyện yêu đương đây?"

"Tốt nhất cô không nên kết hôn, tôi thật sự cần một người phụ tá tốt như cô." Lục Hiên Vũ vút hết mấy thứ kia cho cô rồi chuẩn bị về nhà.

Mặc Nhã Từ lắc đầu một cái, mới vừa trở lại phòng làm việc của mình, liền nghe nói Trương Yên Nhi đến tìm cô, cô không khỏi lắc lắc đầu, chuyện thật đúng là nhiều!

Bất quá hiện tại Lục Hiên Vũ cùng Vu Linh San đang trong trạng thái hạnh phúc, xem ra chuyện của Trương Yên Nhi có thể đã muốn trôi qua.

Cô nghĩ, vẫn là Vu Linh San hạnh phúc, hiện tại khẳng định đang vui mừng trên ghế sa lon gặm khoai tây chiên, xem ti vi đi, bất quá vô luận như thế nào, cô đều vui về thay cô!

"Hiên Vũ. Ừ. Đừng, đừng như vậy. A." Tiếng rên vụn nhỏ phát ra từ trong miệng Vu Linh San, "Đứa nhỏ vừa mới ngủ, đánh thức nó rồi, làm sao bây giờ?"

"Em không kêu thành tiếng, làm sao sẽ đánh thức nó?" Môi của Lục Hiên Vũ nhẹ nhàng lướt qua tai cô, nhẹ nhàng khẽ hít vào, nhẹ nhàng cười nói: "Thật là thơm"

"Ừ."

"Đã lâu không muốn em rồi, thật sự rất nhớ." Hấn còn nhiều thêm mấy phần uất ức, hấn ôm cô vào lòng, không ngừng trên chọc.

Dưới sự trên đùa của hấn, Vu Linh San từ từ mất đi lý trí, cô cái gì cũng không quản, cô cũng thật rất nhớ.

Chẳng qua là, thời điểm vũ khí sắc bén của hấn đang muốn tiến vào bên trong cô.

"Oa." Bảo bảo vừa mới ngủ liền tỉnh.

Vu Linh San cùng Lục Hiên Vũ hai mặt nhìn nhau, Vu Linh San đẩy hấn ra, khẩn trương nói: "Nó tỉnh."

Lục Hiên Vũ có chút phiền não, nhưng vẫn lôi kéo cô hôn lên mặt cô một cái, "Nhất định là em vừa rồi kêu quá to!"

"Nào có? Là, là anh hành hạ em." Cô hừ một tiếng, ôm đứa nhỏ trong nôi vào ngực đang đưa, "Ngô, bảo bảo ngoan, bảo bảo không khóc nha!"

Lục Hiên Vũ tức giận tròn mắt nhìn tiểu bảo bảo kia, đi tới ôm lấy, cúi đầu cố ý mang theo vài phần tức giận, "Tiểu bại hoại, con cứ như vậy giày vò cha con sao? Con có biết cha con thật đáng thương hay không, hả? Tiểu bại hoại, mau ngủ một chút có được hay không? Không ngủ cha sẽ đánh cái mông của con."

Vu Linh San ở một bên không khỏi cười lên ha ha.

Hấn cúi đầu nhìn bảo bảo, mặc dù giọng nói làm bộ như có mấy phần tức giận, nhưng trong mắt của hấn, trên mặt của hấn là nồng đậm yêu thương, lòng của cô cứ như vậy ấm áp lên.

Hôm nay, cô có hấn, còn có bảo bảo, có một gia đình hạnh phúc.

Tựa hồ, đoạn đường tiếp theo, hấn cưng chiều cô, yêu cô, hôm nay còn thương yêu bảo bảo của bọn họ.

Hấn ngẩng đầu lên, cười với cô, "Ngủ rồi."

Lục Hiên Vũ cẩn thận đặt đứa nhỏ vào nôi, nhẹ nhàng đắp chăn cho nó, rồi hỏi cô: "Vừa suy nghĩ gì vậy?"

Vu Linh San dựa vào ngực hấn, kiễng mũi chân, hôn lên môi hấn một cái, "Gả cho anh, em rất hạnh phúc."

"Vây. Chúng ta tiếp tục thôi." Hấn cười xấu xa, ôm cô vào trong ngực.

Vui sướng, ái muội chảy xuôi trong bầu không khí, trong tim của hấn có cô, trong thân thể của cô có hấn, bọn họ gắn bó kề cận bên nhau, vòng quanh thành một vòng tròn.

Cuối cùng mộng lung ngủ thiếp đi, cô không khỏi nghĩ, nguyên lai có lúc, có một khởi đầu tồi tệ, thông qua tình yêu, liền có một kết cục hạnh phúc.

-----o Hoàn o-----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Vụng Xin Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.